

Zonnenkinderen en kosmische vrijheid

Elektronische 7^e editie
Micha Beuger

Zonnenkinderen en kosmische vrijheid

Oorspronkelijke papieren uitgave: juni 1999 – onder pseudoniem: Ted Zolår

Oorspronkelijke subtitel: Autobiografische, kosmische roman

Omslagtekening: Jo Walraven, Micha's moeder, Den Haag 1916 – Den Haag 2003

Oorspronkelijk omslagontwerp: In Ontwerp te Assen

Oorspronkelijke uitgeverij: Akasha te Eeserveen

Oorspronkelijk ISBN: 90-73798-53-1

Vaste verkoopprijs uitverkochte oorspronkelijke gedrukte uitgave: € 13,75

Gratis elektronische uitgaven – uitsluitend de recentste is nog downloadbaar

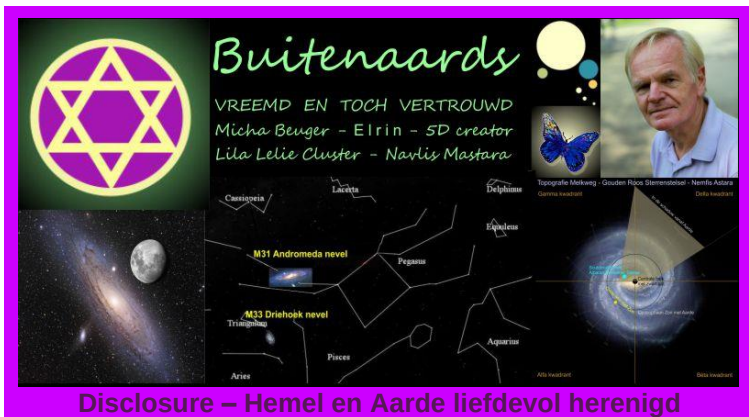
1 ^e supplement	2012 augustus
2 ^e supplement	2014 februari
2 ^e editie boek	2014 februari
3 ^e editie boek	2015 januari
4 ^e editie boek	2016 januari
5 ^e editie boek	2016 februari
6 ^e editie boek	2020 januari
7 ^e editie boek	2021 juli

Alle in dit document opgenomen materiaal mag vrijelijk worden hergebruikt.

Downloaden <https://www.buitenaards.net/pdf/zonnenkinderenboek.pdf>

Informatie www.uitgeverijakasha.nl
<https://www.buitenaards.net>
<https://www.buitenaards.net/transformatiebegeleiding/publicaties.html>

Contact micha@buitenaards.net

Wijzigingen in de 4^e editie t.o.v. de 3^e editie

Pagina

Diverse	Correcties spelling		
3	Toevoeging	Zonnenkind	Schilderij
214	Toevoeging	Publicaties Micha Beuger	

Wijzigingen in de 5^e editie t.o.v. de 4^e editie

Pagina

Diverse	Aanpassingen vormgeving, kleur, enzovoort		
Diverse	Aanpassingen paginanummering wegens toevoegingen		
Diverse	Toevoeging	Diverse afbeeldingen	Zie lijst hieronder
17	Verplaatsing	Zonnenkind	Schilderij
220	Aanpassing	Publicaties Micha Beuger	

Afbeeldingen in de 5^e editie

Pagina	Titel	Auteur	Jaar	Techniek
Diverse	Albaran Zevenster Stelsel	Micha Beuger	2014	Elektronische tekening
1	Voorplaat	Jo Walraven	1999	Aquarel op papier
2	Webpaginakop	Micha Beuger	2014	Elektronische tekening
17	Zonnenkind	Lidwien Rodenburg	2015	Acryl op doek
20	Wind irrigatiemolens	Micha Beuger	2014	Elektronische tekening
20	Irrigatiemolen doorsnede	Micha Beuger	2014	Elektronische tekening
27	Wereldkaart Šolám	Micha Beuger	2014	Elektronische tekening
64	Lied Universele Eenheid	Micha Beuger	1999	Balpen op papier
78	Kristalster	Rinus ter Heijden	2006	Elektronische tekening
214	Anura symbool	Micha Beuger	2012	Elektronische tekening

Wijzigingen in de 6^e en 7^e editie t.o.v. de 5^e editie

Wijziging gegevens website en mailadres

Inhoud

Voorwoord – Elektronische 2 ^e editie	7
Inleiding en samenvatting – Oorspronkelijke 1 ^e uitgave	10
Opdrachtpagina met Šolamees marsliedje	11

Zonnenkind

1 Širi Phasta – de Koningsvallei	13
2 Háthlam – de papiermeester	18
3 Šáhhrām en Mántram – de klankmeesters	21
4 Rutim šantaya – de wereldreis	26
5 Mírtēm uit de Blauwe Bergen	28
6 Tinti Khanturya – de Witte Wereld	31
7 De Ħluthi – het Violette Volk	33
8 Khárwlân – de helderziende	38
9 Amantis – de Zilvergroene Planeet	41
10 Wítrân – de kristalmeester	44
11 Yíwân – de gedachtenlezer	49
12 Mahamni šantir – de huwelijksreis	52
13 Tríšlam en Fúntyam – de scheepsmeesters	54
14 Širi šuraya – het koningsfeest	65
15 Flashforward	69

Helion

+ 16 Splendion – de Witte Planeet	71
+ 17 Carolus – de kasteelsmid	79
+ 18 Benedictus – de kloosterbroeder	84
+ 19 Monika – de verzetsvrouw	87
20 Een hel op Aarde	89

+ Met uitbreiding in de 2^e editie

Met afbeelding

Dimensies gaan open	94
21 Eerlijkheid op je puzzeltocht	95
22 Binnenstebuiten mediteren	99
23 Twijfel is de poort naar zekerheid	100
24 Relativeren van groot en klein	102
25 Loslaten is de poort naar vastheid	104
26 Wat is in een woord? (?)	107
27 Je kunt er op rekenen	109
28 Projecteer je eigen werkelijkheid	111
29 Paradoxen – onmogelijk wordt mogelijk	116
30 Meer ruimtedimensies	120
31 Piramide bezoekt Platland	123
32 Meer tijddimensies	126
33 Wat is bewustzijn?	131
34 Zijn dromen bedrog?	134
35 Ogen gaan open	137
36 Kosmonet – de spirituele snelweg	139
37 Geluk is – innerlijke zonneshijn	143
38 Liefde is – samen gelukkig zijn	145
39 Bestaat noodzakelijk kwaad?	149
40 Levenscycli – van cel tot god	153
41 Zijn wij Gods spiegelbeeld?	156
* 42 Vogelvrij of zo vrij als een vogel?	160
43 Kosmische bevrijding en meesterschap	163

* Uitbreiding in de 2e editie

Ted ontwaakt	169
+ 44 Ted herbeleeft andere levens	170
45 Ted droomt van Zonnenkind	173
46 Ted ontmoet dé God	175
* 47 Het opstandige gebed	179
48 En God zag dat het ook anders kan	181
49 Het ware leven begint bij honderd	186
50 Stellingen	187
 Hiernamaals	 188
51 De kosmische middelbare school	189
52 De kosmische universiteit	192
53 Het heilige fotoalbum	194
54 Een hel in de hemel	201
+ 55 Het afstuderen	207
 Werelden gaan open	 210
☺ 56 Mijn eigen toekomst	211
@ 57 De Intergalactische Mens	214

- @ Uitbreiding in de 3^e editie
- * Uitbreiding in de 2^e editie
- + Met uitbreiding in de 2e editie
- ☺ Hele sectie drastisch ingekort
- Met afbeelding

Voorwoord – Elektronische 2e editie

Het oorspronkelijke werk stamt uit de veelbewogen jaren 1996 – 2001 van mijn spirituele ontwaking. Ik schreef toen nog onder pseudoniem. Ted is zomaar een voornaam. Zolàr is Auroriaans voor Zonnenkind.

Als Michael Wolfgang Beuger, werd ik in de extreem hete zomer van 1947 te Den Haag geboren. De winter was dat jaar uitzonderlijk koud. Vreedzaamheid, gelijkwaardigheid, naturisme en vegetarisme zijn mij figuurlijk en letterlijk met de paplepel ingegoten.

Als zestienjarige sloot ik mij aan bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het Mormonisme is een verlichte, maar strenge religie. Mijn gezonde levensstijl werd nog verder aangescherpt. Na het afstuderen werkte ik van 1974 tot 1976 in Bolivia als zendeling en gezondheidsvoorlichter. Maar het Mormonenjasje werd mij te krap. Ik verliet die kerk en vervolgde mijn leven als humanist. Ik bleef het vegetarisme en het niet-rokerschap trouw, maar gebruikte wel alcohol.

In mijn jonge jaren was ik enigszins visueel gehandicapt. Ik droeg dikke plusbrillen en keek scheel naar binnen. De luiheid van mijn rechteroog, volgens een oogarts, vanwege mijn vergevorderde leeftijd – ik was toen al zes jaar oud – niet meer te verhelpen, verhinderde het zien van stereo. Maar op mijn zesendertigste belandde ik bij de optoloog Gerard Chapel. Zijn trainingen bezorgden mij binnen een paar jaar fraai ruimtelijk zicht. Gerard verwees mij in 1985 naar de regressietherapeut Pieter Langedijk. Trauma's uit vorige levens konden aan mijn kwalen hebben bijgedragen. Ik kreeg herbelevingen van miljoenen jaren terug – op een verre planeet.

Eind 1996 groeide mijn onvrede met onze eigen wereld zodanig, dat ik ging uitzoeken, of er buiten dit aardse tranendal soms méér was. Er volgde een lawine van haarscherpe herinneringen, heldere dromen en liefdevolle contacten met buitenaardsen, gidsen, engelen en goden. Ik ging een spiritueel dagboek bijhouden. Ik schreef artikelen in diverse tijdschriften en – zomer 1997 – het eerste manuscript van dit boek. Ik kwam veel te weten over beschavingen op planeten rond de kern van onze Melkweg, een gebied waarover – voor zover ik weet – nog nooit iemand eerder had gesproken of geschreven. Deze werelden liggen in ruimte en tijd veel verder weg dan onze in new age overbekende Arcturus, Orion, Plejaden en Sirius.

Maar ze hebben wel degelijk hun stempels op onze planeet gedrukt. De Aarde was toen nog woest en ledig, maar er bestonden al plannen voor kolonisatie. Onze Aarde zou de gevarieerdste, maar ook de moeilijkste planeet van ons melkwegstelsel worden. Om een en ander uit te proberen, experimenteerden Andromedanen in stabielere planetenstelsels, op circa 5.000 lichtjaar afstand van de kern van ons melkwegstelsel. Mensachtigen werden genetisch gemanipuleerd. Ook verschenen er kunstmatige talen, waarvan sporen in onze aardse talen voorkomen. Het eerste deel van dit boek gaat over de paradijsplaneet Šolám, in het Àlbaran-megazonnenstelsel, waarin zes sterren, die op onze Zon lijken, in cirkelvormige banen om een iets grotere en blauwere ster draaien. In de in dit boek beschreven periode stonden ze in bijna-conjunctie. Jarenlang werd ik door heimwee naar die andere werelden gekweld. Ik wilde daar zo snel mogelijk terug. Toch vond ik ook hier mijn draai. En het medeschepperschap om van onze Aarde een paradijs te maken. Maar een en ander verliep niet zonder slag of stoot. Dankzij inschattingsfouten van mijn kant, brokkelde ons bestaan af. In 2003 verhuisde ik in mijn eentje van Den Haag naar Amsterdam. Juni 2006 verscheen ***Herschep je wereld***, mijn tweede boek. Ondertussen had ik al ijverig mijn eigen wereld herschapen.

Mijn kosmische CV

Op hoger-zelfniveau overstijgen wij onze fysieke persoonlijkheden. Wij hebben ook kosmische taken – deels bewust, deels onbewust. Mijn Andromedaanse naam is Elrin – incarnerend paradijs-co-creator. Ik ben Zonnenkind, Kristalsterrenkind, Meester van Verbondenheid en lid van intergalactische commissies. Ik werk adviserend en uitvoerend. Paradijswerelden en paradijstalen behoren tot mijn portefeuille. De Familie van Verbondenheid en die commissies werden vooral door Andromedanen gesticht. In deze raden heerst gelijkwaardigheid. In de Galactische Federatie – die uit onze Melkweg zelf voortkwam – was de sfeer hiërarchischer. De Federatie is ons hoogste bestuursorgaan. En zetelde toen vooral rond Alnilam – de middelste van de drie sterren in de gordel van het sterrenbeeld Orion.

Wijzigingen in de 3^e editie t.o.v. de 2^e editie

Alles uit de 2^e editie is gehandhaafd, inclusief de paginanummering.
Toegevoegd is hoofdstuk 57 – De intergalactische mens.
Januari 2015 – Micha Beuger

Wijzigingen in de elektronische 2^e editie t.o.v. de gedrukte 1^e editie

Vervallen zijn de originele achterflaptekst en de hoofdstukken
Bestaat Šolám echt?, De toekomst van Aarde en Šolám en Ben jij ook een Zonnenkind van het deel ***Werelden gaan open***.
Die waren te top-down wegens pretentieuze toekomstvoorspellingen.
Ik ben geen profeet en geen goeroe, maar een mens tussen mensen.
Ik werk nu liever bottom-up, met respect voor al onze uitgangspunten.
In plaats van gedreven de wereld proberen te hervormen, sympathiseer ik met bestaande stromingen zoals pacifisme, vegetarisme en naturisme.
Andere reden voor het schrappen van materiaal is, dat ik niet meer zo in lineaire reïncarnatie geloof. Herinneringen aan ‘vorige’ levens berusten – onder andere volgens mij – op bewustzijnskoppeling via hogere zelden.
Deze fenomenen staan ook uitgelegd in mijn boek ***Herschep je wereld***.

Het opstandige gebed en Vogelvrij of zo vrij als een vogel?

– twee hoofdstukken, die wegens plaatsgebrek niet in de oorspronkelijke uitgave voorkwamen – heb ik wél in deze heruitgave laten opnemen.
Alle oorspronkelijke hoofdstukken liet ik zoveel mogelijk intact.
Waar dat zinvol is, zijn spelling, zinsbouw en lay-out aangepast.
Sporadisch heb ik korte passages verwijderd of toegevoegd.
Uitgebreidere toevoegingen staan aan het einde van de hoofdstukken.

Wat betekent dit werk voor de transformatie van onze Aarde?

Het is nuttig om alles, wat in dit boek staat, te relativiseren.
Slechts een bescheiden deel van onze planeet hoeft paradijselijk te zijn.
Dat is voldoende voor het bereiken van wereldwijde vrede en welvaart.
In ieder geval wordt onze Aarde nóg gevarieerder dan zij nu al is.
Ook wat betreft, hoe intiem je met anderen dan je partner omgaat.
De ene mens zit nu eenmaal grenzenlozer in elkaar dan de andere.
Mijn motto's blijven daarom:

Eenheid in verscheidenheid

Verbondenheid in vrijheid

November 2007 + februari 2014 – Micha Beuger

Inleiding en samenvatting – Oorspronkelijke 1^e uitgave

Volgens velen wordt onze Aarde weldra een vreedzame, schone planeet. Je kunt dit betwijfelen, maar er zijn mensen, die zich zulke werelden uit andere levens herinneren. Geen levens in de sferen, maar fysieke levens. Millennia geleden verkeerden de Zonnenkinderen in een onvoorstelbaar geluk, eenheid en liefde. Dit was zo helder en tastbaar, dat jouw huidige bestaan daarbij een vage, verwarde droom is. Alles werkte volmaakt.

Het had zo wel voor eeuwig kunnen doorgaan, als niet...

In dit boek laat ik je met al je zintuigen van dit paradijs meegenieten.

Ook lees je over andere levens.

En hoe ik in mijn huidige leven ontdekte, wie en wat ik werkelijk ben.

Ik was afgeknapt op religies met een hiernamaals, dat mij te weinig aansprak en waarvoor ik moest opgeven, wat mij het dierbaarste is.

Ik vertrouwde alleen nog maar op de wetenschap.

Onbevangen ging ik op avontuur in het dagelijkse leven.

Ik nam een duik in mijn diepste gevoelens.

Het Universum is geen verzameling toevalligheden, die door de oerknal onbereikbaar ver uiteen zijn gedreven. In hogere dimensies is alles nog steeds verbonden en vormt een supercomputer, die elk punt van ruimte en tijd onder controle heeft. Iets alomtegenwoordigs, dat niet alleen overal is, maar zélf alles is. Tevens het allercreatiefste, bescheidenste en verdraagzaamste wezen. Geen kerkgod, die je moet aanbidden en die je dicteert, wat je moet doen en laten. Niet iets buiten jezelf, want alles is er een deel van. De enige, met wie je nooit overhoop hoeft te liggen.

Want Gods wil is per definitie jouw eigen diepste wil.

Wat wij van de mens waarnemen, is slechts het sterfelijke lichaam.

Het eeuwige, mooiste en goddelijkste, bevindt zich in hogere dimensies.

Uit die innerlijke bron kunnen wij onbeperkt energie en kennis putten.

En je hoeft niemand te vragen, hoe dit moet.

Dat is natuurlijk tegen het zere been van al diegenen,

die anderen afhankelijk willen houden.

Zoals onze aartsrivalen, die vakkundig alle sporen van de Zonnenkinderen hebben uitgewist. Maar begrijp mij goed.

Ook die rivaliteit hoort bij het kosmische spel.

In feite is alles één – en heeft een nuttige functie in ons Universum.

Hoe jij ook in elkaar zit – je bent, zoals je bent bedoeld.

Juni 1999 – Ted Zolà / Micha Beuger

Aan alles wat mooi en lief is

ftiris

khatúk wlatúk nahyót **

rut thut šántirit **

šurni šulni hamni **

ftirit ftiris šantaya ***

Transformatie tot nieuwtijds mens

Bevrijd van verleden en toekomst

In het overvloedige hier en nu

Vind je alles in jezelf en op je pad

Kalm, fit, alert, licht, blij, liefdevol, verbonden

Vlieg je op eigen kracht

Vlinder tussen vlinders

Šolamees marsliedje

Dank aan allen – uit deze of andere werelden – die bijdroegen

Zonnenkind

1. Širi Phasta – de Koningsvallei

Zonnenkind huppelde door het hoge gras en voelde de koele dauw aan zijn blote voeten. Hij neuriede mee met de kwetterende vogels en de gonzende insecten, wreef zijn neus langs de rietpluimen en snoof het kruidige geurenbanket op. Hij omhelsde een boom.

‘Heerlijk, alweer een dag!’

Hij sprong en danste en liet zich van de heuvel rollen.

De kleine waterval sprankelde over zijn naakte lijf. Vissen zwommen tussen zijn benen door. Zonnenkind nam een flinke slok water, streek zijn goudblonde haar glad en kustte zijn spiegelbeeld.

‘Jij bent mijn beste vriendje!’

Op een rots strekte hij zijn armen wijd omhoog. Warme stralen tintelden over zijn lichtbronzen vel, terwijl hij recht in de Zon keek.

‘Gouden lieveling, ik ben zo blij met jou!’

Zonnenkind liep over het kronkelpad, met een zwerm oranje bijen en grote blauwe vlinders om zich heen. Via Stati Khanturya, Bronsgroene Veld, kwam hij bij de hoofdstad Šolami Patyon. Je kon het eigenlijk geen stad noemen, want er stonden slechts enkele bouwwerken, terwijl er toch duizenden mensen woonden. Het waren dan ook geen woonhuizen, maar openbare gebouwen, werkplaatsen en schuurtjes. Alles was even harmonisch ingepast, alsof het er altijd al had gestaan. Het naakte jongetje raakte nooit uitgekeken op de bruggetjes, poortjes en torentjes van veelkleurig bamboe of met donkere klei gemetseld natuursteen, met adering in diverse kleuren, die zo waren begroeid, dat natuur en mensenwerk naadloos in elkaar overgingen. Via pittoreske straatjes daalde hij af naar Šuli Šantaya, het centrale Zonnenplein, met aan de randen bomen, beschutte zitjes, beelden en speelse fontein. Ook had je daar het amfitheater met begroeide zuilen, waar het volk van de Blauwe Bergen toneelstukjes opvoerde.

Vanochtend was het markt. Spullen uit de hele wereld lagen uitgestald. Gereedschap, muziekinstrumenten, kunstvoorwerpen, boeken, servies, vruchten, kruiden, drankjes en nog veel meer.

Alles werd zomaar uitgedeeld, want het volk kende geen geld of andere ruilmiddelen. Dit systeem werkte prima, want men was gauw tevreden, dus had iedereen overvloed. Maar wat je nergens aantrof, was kleding, want het volk leefde dag en nacht naakt en op blote voeten.

Kleren droeg je alleen op feesten. In de vallei was de temperatuur altijd aangenaam. Men vertoefde de hele dag buiten en sliep op het zachte mos of in het malse gras. Zonnenkinderen waren stralende levensgenieters. Ze waren zichzelf genoeg. Toch vonden ze het heerlijk om elkaar te omhelzen en te kussen. Ieder had oprechte belangstelling voor de ander. Met ingehouden adem luisterde je naar ieders verhalen. Al gauw kende je elkaars lievelingsmuziek en lievelingspoëzie en raakte je in de diepzinnigste gesprekken verzeild. Bovenal was men erop uit om het de ander naar de zin te maken.

Alle wetten waren op één hand te tellen en in een flits uit te leggen. Scholen bestonden niet. Kinderen leerden van hun ouders al jong lezen en schrijven. Het lettergrepenschrift bestond uit simpele, vierkantige tekentjes. Rekenen leerden ze van hun oudere zusters en broers, die ze ook meenamen om de wereld te verkennen en ambachten naar keuze te leren. Op je zesde had je zo'n drie vakdiploma's, zodat werkers flexibel werden ingezet. Al op je achtste kon je openbare ambten bekleden. Niemand had haast en men kende geen klokken. Slechts de jaren en de dagen van het jaar werden geteld. Iedereen maakte lange werkdagen, maar dat was nooit vermoeiend of saai, want je kon rusten of iets anders doen, wanneer je dat wilde. Men pauzeerde om te eten, te musiceren, te dansen, te spelen en elkaar te liefkozen. Iedereen neuriede of zong onder het werk.

Men reisde te voet, op de rug van grote dieren of in roei- en zeilbootjes. Handkarren bewoog men zelf voort. De zeldzame keren, dat een dier voor arbeid werd gebruikt, vroeg men het eerst om toestemming en bedankte men het uitvoerig na afloop. Vanzelfsprekend doodde men geen dieren, want bij geen enkel wezen kwam het op om een ander kwaad te doen. Er werden geen bloemen geplukt of bomen gekapt. Uit respect kregen alle bomen individuele namen als: Hemelstreler, Kronkelkruin, Spleijstam, Zompwortel, Zwieptakje-1, Zwieptakje-2 en Zwieptakje-3. Uiteraard gebruikte men als bouw materiaal geen hout. Wel bamboe, want dat viel na verloop van tijd vanzelf om. Je had het in allerlei kleuren, vormen en hardheden. Men vervaardigde ook touwen en snaren van plantenslierten. Spaarzaam paste men kristal uit de Blauwe Bergen toe.

Voor eentonige arbeid bouwde men automatische werktuigen, krapanka genaamd, een klanknaboetsing van een krakend gevaarte. Waterkracht werd gebruikt voor het malen van graan en het vervaardigen en bedrukken van papier. Akkers werden bevloeid met behulp van windkracht. Zonne-energie werd toegepast bij de bereiding van voedsel en voor het bakken van klei.

De taal, het Širi, was eenvoudig. Met één woord kon je heel veel zeggen. Alles werd langzaam, voor in de mond, duidelijk en met respect uitgesproken. Alles klonk zangerig, vooral de persoonsnamen, die twee lettergrepen hadden en lang nagalmden. Het uitspreken van iemands naam beschouwde men als een liefkozing. Hierbij keek men elkaar recht in de ogen.

De Zonnenkinderen waren eerlijke, spontane, speelse en vrije wezens. Ze schaamden zich niet voor tranen van vreugde of ontroering. Niemand maakte ruzie. Niet dat allen het meteen met elkaar eens waren. Als een werktuig moest worden opgericht, dan werd er uitvoerig overlegd, getekend en gerekend. De hele omgeving werd afgelopen om zich voorstellingen van alle mogelijkheden te kunnen maken. Men hechtte aan standaardisatie. Zo gebruikte men bamboe staafjes – met dezelfde afmeting en toonhoogte – als maatstok en stemfluit.

Als een werkgroep er ondanks wikken en wegen niet uit kwam, ging men er letterlijk een nachtje over slapen. Liefkozend gleed men samen op reis naar dromenland. Meestal kreeg de hele ploeg dezelfde droom, met de oplossing van het probleem. Je vindt het misschien vreemd, dat iedereen maar in elkaars armen lag. Waarom sliepen echtparen niet keurig samen? Wel, dat gebeurde ook meestal en geen enkel ander volk kende zo'n huwelijkstrouw. Zo kwam het bij niemand op, om bij iemand anders dan de vaste partner een kind te verwekken. Maar geliefden zagen elkaar nooit als bezit. Jaloezie was ze onbekend. Hoe meer je elkaar met anderen deelde, hoe rijker je relatie werd. Het volk leefde als één groot gezin. Hun hele wereld was één groot 'Wij'. Mana!

Uitspraak van de paradijs taal

Klemtoon als regel op de voorlaatste lettergreep.

Het accent ´ geeft uitzonderingen of extra nadruk weer.

De **a** en de **i** steeds lang en helder.

De **e** steeds kort als in "bed".

De **o** kan kort en dof of lang en helder zijn.

De **u** als **oe** in "boek".

De **ü** als **uu** in "vuur".

Het accent ^ maakt een klinker lang en nasaal.

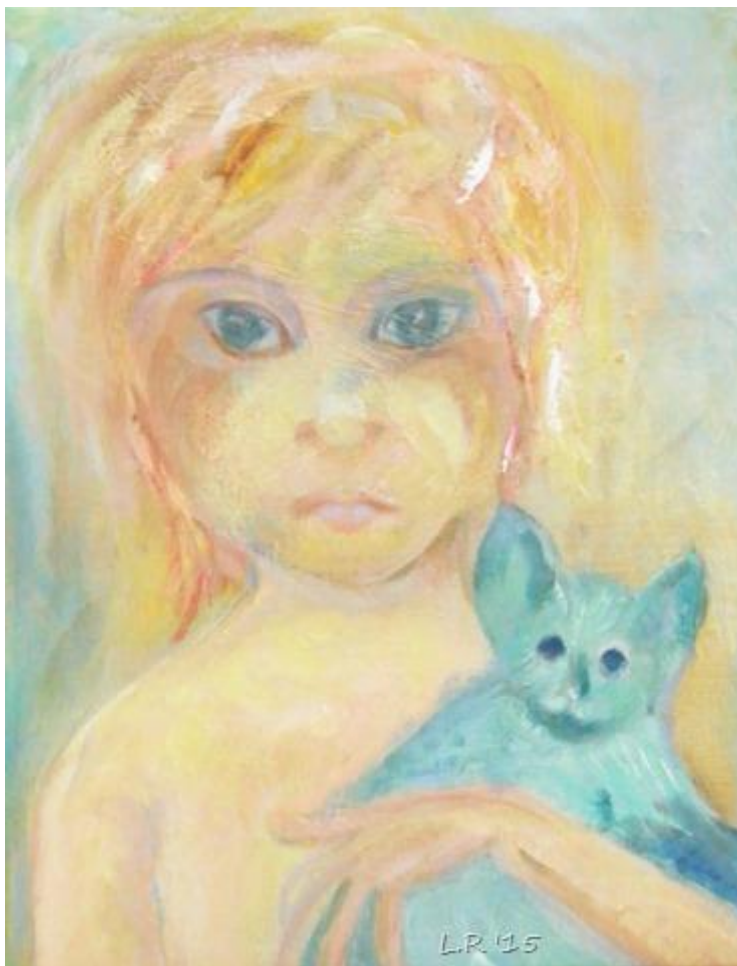
De **h** steeds apart uitspreken, meestal als **h** in "huis".

Geschreven als **h** voor een andere medeklinker als **ch** in "lachen".

De **č** als **tsj** in "Tsjechië".

De **š** als **sj** in "champagne".

De **y** als **j** in "jas".

Zonnenkind – Lidwien Rodenburg – Amsterdam 2015 – acryl op doek

2. Háthlam – de papiermeester

Terwijl de laatste nevels oplost, wandelde Zonnenkind blij terug met de helft van een grote geelgroen gestreepte vrucht, die hij nooit eerder had gezien. Af en toe beet hij er een stuk uit, met schil en al. Over een breder pad kwam hij bij Háthlam, die hem het kaarttekenen bijbracht. Ze haakten hun rechterarmen en hun rechterbenen in elkaar en staken hun linkerarmen en hun linkerbenen omhoog. ‘Vrienden voor eeuwig!’ Het stenen gebouw lag bij een fraaie brug aan de rand van het dorp. In de beek hingen bamboe raderen om werktuigen aan te drijven, waaronder een papierfabriek en een drukpers. Het was dus een spanyi krapanka. Tevens een dependance van het paleis, met onder andere de burgerlijke stand. Zoals op de breedste zuil van het theater en op een wand van de grote scheepswerf, hingen borden, waarop huwelijken en geboortes werden aangekondigd. Ook werden ze gebruikt om arbeiders te werven. Buiten het dorp werd zoiets vanaf speelse torentjes bekend gemaakt, via gekleurde vlaggen, soms met bazuingeschal. Die torens fungeerden ook als uitkijkposten en werden daarom kharaya genoemd, maar sommige stonden er louter voor de sier.

‘Wil je mij helpen om deze vrucht verder op te eten, Háthlam?’

‘Dank je. Dit is een milún. Waar heb je dat heerlijkjs vandaan?’

‘Van de markt. Een handkar vol uit de Oostlanden.’

Háthlam was een van de oudsten, maar hij zag er nog uit als een tiener. Behalve het ambt van onderkoning van de Koningsvallei, oefende hij diverse andere beroepen uit.

Zonnenkind was pas negen jaar oud, maar welbekend met Šolám, dat de goden nog slechts kort geleden hadden ingericht. Een lustoord onder de planeten, met altijd volop zon, vrede en geluk. Alle planten waren met zorg uitgekozen, prettig aan de blote voeten en geschikt als voedsel voor mens en dier. De mensen hadden sterke, maar soepele en fijngebouwde lijven, juwelen om te zien. En verschillend in uiterlijk en karakter, ook al bestond het volk nog uit slechts enkele generaties. Iedereen, die op Šolám het daglicht had gezien, was toen nog in leven.

‘Zonnenkind, is de plattegrond van de paleistuin al klaar voor het koningsfeest? Dan kan ik ze afdrukken en laten rondbrengen.’

‘Ik moet alleen nog de plaatsen voor Mántrams dansgroepen inkleuren, Háthlam.’

‘En, ben je nu overal geweest? Ken je het hele volk al?’

Zonnenkind draaide een bonte wereldbol rond. ‘Ik denk van wel.’
‘Ken je de Blauwe Bergen goed genoeg?’
‘Daar ben ik eergisteren nog geweest.’
‘En de Violette Vallei, waar ze een kristallen koepel hebben gebouwd en
’s nachts andere planeten bestuderen?’
Ze kijken geheimzinnig uit hun ogen en doen de vreemdste uitspraken.’
‘Nee, daar heb ik zelfs amper van gehoord.’
Op een kleurige kaart wees Háthlam de vallei aan.
‘Elke nacht graast op het Bronsgroene Veld een kudde muhlots.
’s Ochtends keren ze terug naar de Violette Vallei.
Zij kunnen je meenemen.’
Zonnenkind zat op schoot en knikte. ‘Overmorgen ga ik daarnaar toe.’

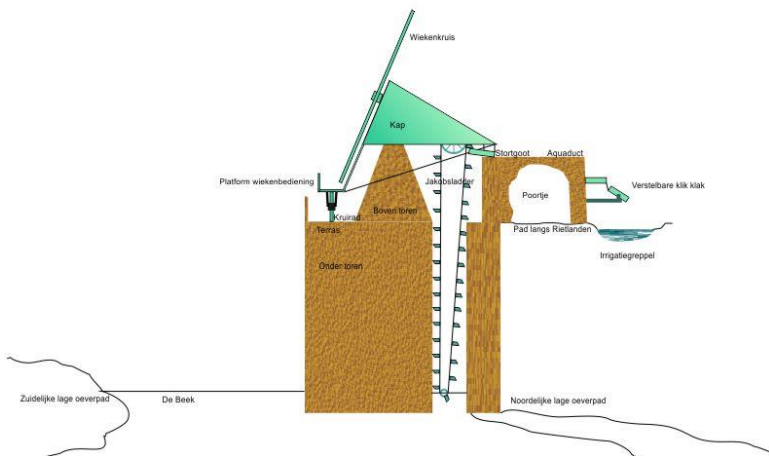
Innig kuste Zonnenkind Háthlam vaarwel en liep verder. Het restant van de milún had hij bij hem achtergelaten. Hij herinnerde zich nog goed, hoe hij bij de goden op schoot zat, terwijl ze vertelden over planten en dieren en andere planeten. Ze droegen de kinderen op de schouders rond en legden uit, hoe ze voor Šolám moesten zorgen. Ze mochten geen vuur maken. Als het toch ontstond, dan moest het meteen worden gedoofd. Er was maar één vuur en dat was de Zon. Daarom gebruikten ze geen metalen, maar ze wisten wel, hoe die eruit zagen.
De goden lachten altijd. Elke keer brachten ze nieuwe planten en dieren mee en vertelden, waar die het best gedijden. Elk bezoek was een ware bloemenoptocht! Ze bezochten Šolám minder en minder en zeiden, dat dit zo beter was. Hoe meer de mensen zelf deden, des te meer ze op hun goden gingen lijken. Zonnenkind ’s ouders, het eerste mensenpaar op Šolám, waren koningin en koning, maar ze hadden niet lang meer te leven, want hun hart begon al over te slaan. Op Šolám, waar het volk al ras talrijker werd, moest een nieuw koningspaar komen.
Iedereen wilde, dat Zonnenkind koning werd, omdat hij zo lief was.

Het prinsje genoot van de gevarieerde landschappen en de werktuigen, aangedreven door bruisende raderen in de beekjes of door raderen op de velden en de bergen, waar het zonlicht en de schaarse wind doorheen speelden. Alles schitterde en gonsde en hoorde bij elkaar.
Als de Zon onderging, brandde nog altijd het vuur in de harten van degenen, die zoveel van elkaar hielden en zo graag bij elkaar waren. Šolám, door bewoners van andere planeten de Goudgele Zonnenplaneet genaamd, was één groot ‘Wij’. Mana!

Wind irrigatiemolens Rietlanden – elektronische tekening Micha Beuger

Wind irrigatiemolen Hagedis

Wind irrigatiemolen doorsnede – elektronische tekening Micha Beuger

3. Šáhhram en Mántram – de klankmeesters

Zonnenkind liep verder naar Phampi Khanturya, de Rietlanden, een moerassig natuurgebied. Jong en oud speelde er in de modder met de luid knorrende gele varkens. Iets hoger lag vruchtbare, maar droge klei. Vanwege de groeiende bevolking kwam er steeds meer behoefte aan graanakkers. Daarom had men aan de beek fraaie irrigatiewerktuigen op windkracht, ĥhušnyi krapanka dus, gebouwd.

Bamboe emmers aan touwen schepten water en werden in goten van bamboe of steen leeg gekiept. Daarvandaan ging het naar verdeelpunten met verstelbare klikklaks, geliefde rustplekjes voor vogeltjes en mensen. Op elke stenen toren stond een driehoekig bamboe huisje met de punt ver naar achteren. Aan de voorzijde zaten door de as twee staken met dwarsstaakjes, waarop gevlochten rietmatten werden gelegd.

Onderaan zat een rad, waarmee je het werktuig, waarvan de staart compleet met platform en trap naar voren stak, op de wind zette. Krekel en Spin draaiden al op volle toeren. Aan Hagedis werd de laatste hand gelegd. Zoals gebruikelijk, waren kleine kinderen zelfgekozen bloemrijke struiken aan het planten. Htúryam en zijn vrouw Psítram sjouwden een kolossale goot de heuvel op.

‘Hé, kan ik jullie helpen?’

‘Há, Zonnenkind! Je komt net op tijd om de goot er in te hangen.

Richt jij de vleugels op de wind? Dan kunnen we voor het eerst onze akkers bewateren... Prachtig! Alles werkt naar wens. Kusje.

Hé, ga je alweer weg? Neem nog wat brood. Het is nog warm...’

‘Ik zoek Šáhhram, mijn grote broer. Hij is bezig met allerlei voorbereidingen voor het koningsfeest.’

‘Hij is vlak bij zijn hut bamboestengels aan het verzamelen.

Wij weten alleen niet, waarvoor...’

In de verte zag hij Šáhhram al staan, een lange jongen. Zijn haar was langer, donkerder en golvend. Hij had een kunstzinnige blik.

Zonnenkind nam een sprong en werd door zijn broer opgetild.

Ze kusten elkaar allerhartelijkst.

‘Ik heb een verrassing. Draag jij ook wat stengels?’

‘Hé, ze zijn allemaal verschillend!’

‘Dat is ook de bedoeling.’

Aan de rand van het natuurgebied stond de rieten hut van Šáhhram en zijn vrouw Mántram. Van binnen was het dak met klei dichtgesmeerd, want de hut stond vol harpen en bamboe blaasinstrumenten.

Šáḥhram vervaardigde die zelf en schonk ze weg. Jong en oud gaf hij muziekles. Mántram onderwees poëzie en welsprekendheid. Beiden gaven les in zang, dans, schilderen en boetseren. We zijn hier dus aangeland in een centrum, waar natuur en cultuur elkaar ontmoeten. ‘Kom je even met mij mee, lief broertje?’

Zonnenkind kon zijn ogen niet geloven. Naast de hut stond een groot instrument met allerlei bamboestengels, lang en kort, dik en dun, recht en schuin, van boven open of gesloten en in diverse kleuren.

‘Dit is een nieuw instrument voor het koningsfeest. Het kan meer melodieën tegelijk laten klinken. Je hoeft er niet op te blazen, maar je bespeelt het met handen en voeten. In je eentje bedien je zo een heel blaasorkest. Geef me die grote stengel eens aan.’

Šáḥhram blies er op. ‘Geef me toch maar die kortere. We hebben hier bijna een jaar aan gebouwd. Gelukkig had jij het zo druk, dat je niets merkte. Er kwam heel wat rekenwerk aan te pas. Het lijkt allemaal heel ordelijk, maar toch zit er ook speelsheid in. Je zult wel hebben gemerkt, dat we bij de koorzang niet precies op toon zingen. Gelukkig maar, anders zou de kristallen koepel van het paleis kapot kunnen springen. Bovendien geeft die zweving een warmere en vollere klank.

Ik heb zoiets ingebouwd in een dubbele rij pijpen. De ene rij is iets hoger gestemd. Trek dat staafje aan de linkerkant maar uit en druk aan de voorkant wat staafjes van de bovenste rij in, dan krijg je een melodie. Mooi, hè? Een grote kunst in het leven is, evenwicht te vinden tussen orde en speelsheid, planning en toeval, weten en verrassing. Net als in het gedicht van onze lieve Mántram.’

wlas * wlatni * nawlás **

kharayat šantayat mnašantir khatúm wlatúm **

šántirit * mnašantaya * nahyóm ***

Een handjevol woorden in het Širi.

Maar een mondvul Nederlands,

als je het vertaalt met alle gevoelswaarde.

Chaos is een verborgen ordening. Chaos is een speelse ordening. Als wij staan op een hoge uitkijktoren met een weids uitzicht of stevig doorstappen op een overzichtelijke en brede kaarsrechte weg, dan lopen wij met ons allen de kans om te worden afgeleid van het grote doel of om in gedachten af te dwalen naar het bekende maar ongrijpbare verleden, dat al lang geleden is gestorven of naar de onzichtbare en verre toekomst, die nog moet worden geboren, terwijl als wij ogenschijnlijk doelloos rondslechteren op een onoverzichtelijk en smal, kronkelig pad, wij meestal het snelst onze weg vinden naar het oneindige en eeuwige hier en nu, dat voor ons altijd binnen handbereik ligt.

Ontroerd viel Zonnenkind Śāh̥hram op de borst. ‘Mooie lieve broer! Altijd heb je mijn leven verrijkt met je kunstwerken en met je muziek. Dankzij jou is mijn leven één grote melodie.’ Śāh̥hram lachte en traande tegelijk. ‘Mooi lief broertje! Ik was zo blij toen je werd geboren. Ik likte je helemaal af. Ik gooide je hoog in de lucht en ving je weer op. Op mijn schouders liet ik je de hele wereld zien. Altijd die stralende ogen en die wijd omhoog gespreide armen, alsof je het hele volk tegelijk wilde omhelzen.’ Opnieuw kusten zij elkaar innig terwijl hun tongen elkaar streelden en zij genoten van elkaars speeksel. ‘Mijn lieveling! Ik wou dat ik meer zintuigen had, zodat ik nog meer met je kon versmelten,’ zeiden ze tegelijk.

Er was geen man op de wereld, van wie Zonnenkind zoveel hield als van zijn acht jaar oudere broer. In alle opzichten ging Śāh̥hram hem voor op zijn levenspad. Vol verwondering had hij hem van jongen tot man zien opgroeien en was hij getuige van de ontluikende romance met Mántram. Op Śolám had iedereen een hechte band met de eigen ouders. Al werd er ieder jaar een kind geboren – en vele paren hadden tientallen kinderen – toch kreeg elk kind volop aandacht en jarenlang borstvoeding van de eigen moeder. Om te helpen bij verzorging en scholing, ontstond spontaan een hechte band tussen het jongste kind en gezinsleden van circa acht jaar ouder. Op je zestiende jaar kon je zelf kinderen krijgen. Na Śāh̥hram werd in het grote gezin van het oude koningspaar geen kind meer geboren. Niet vreemd bij een honderdzesenzestigjarig stel. Tot ieders grote verbazing verscheen na acht jaar toch nog Zonnenkind, die gelijik de harten van het hele volk stal.

Het was de verwachting, dat zijn ouders nog leefden tot hij zestien jaar was, maar helaas kregen ze al na een paar jaar hartritmestoornissen. Dat kwam neer op overlijden tussen de zeven en negen jaar na hun eerste aanval.

We praten nog even verder over het uitwisselen van speeksel, wat alom gebruikelijk was op Šolám. Het was een communicatiemiddel, net als de taal, de gebaren, de oogopslag en de gevoelens van hart tot hart. De contacten waren nooit oppervlakkig. Ook bij een eerste ontmoeting herkende men elkaar in een flits, alsof men elkaar al eeuwig kende. Men liefkoosde niet uit begeerte maar uit dankbaarheid en blijdschap voor de ander, dus uit een overvloed aan liefde.

De Zonnenkinderen begrepen elkaar prima. Hun zintuigen waren scherp. Ze herkenden elkaar al van verre aan de reuk, hoewel ze veel tijd doorbrachten in de kristalheldere wateren. Aan het speeksel proefde je veel van het karakter en de gevoelens van de ander, wat die had gegeten, soms nog dagenlang nadien, en... met wie die het laatst had gekust. Bovenal was het een uiting van liefde en verbondenheid. Omdat de smaak nog lang bleef hangen, leefde de ander in je voort. Je werd een deel van elkaar. Je wérd elkaar. Iedereen was zielsgelukkig met deze hemelse gave.

Vrolijk bouwden de broers verder. Bij elk rietje bliezen ze er op, knikten ze elkaar toe en zetten het rietje op zijn plaats. Toen zongen ze een lied, maakten een dansje en bekeken de nieuwste beeldjes, die Šáfhram achter de hut had gezet. ‘Zo, lief broertje. Nu denk je, dat je volmaakt gelukkig bent, maar er is altijd méér. Ik zal je iets laten zien, waar je helemaal stil van wordt. We gaan naar Mántram. Ze is in de boomgaard bij de bron.’ Zonnenkind zag Mántram glanzende, blauwe vruchtjes plukken. Hij sloop naar de boom, klom erin, liet zich ondersteboven zakken en keek haar recht in de ogen. ‘Zonnenkind, je liet me bijna schrikken!’ Lachend liefkoosde ze hem uitbundig en zette hem voor zich neer. Toen kwam bij hém de verbazing. Haar buik was helemaal gezwollen en bewoog zachtjes heen en weer. ‘Ons kindje is blij om jou te ontmoeten, Prinsje!’

Zonnenkind streek zacht met één vinger van elke hand Mántrams buik. Aan de bewegingen van de buik zag Zonnenkind, dat het ongeboren kindje hem volgde. Ze genoten intens van dit spel.
‘Dit kindje is in liefde verwekt. Elke keer als Šáhhram bij mij is, voelt het onze liefde en groeit het, tot het zo is doordrenkt, dat het naar buiten komt om ons te zien.’

Zonnenkind sprong en juichte: ‘Dan zal ik het helemaal aflikken. Ik zal het hoog in de lucht gooien en weer opvangen. Op mijn schouders zal ik het de hele wereld laten zien.’
Toen legde hij weer contact met de ongeborene.
‘Het is een jongen. Een heel blij kind. Daarom noem ik hem Šúryam – bron van vreugde. Oh, wat ben ik blij met jou, Šúryam. Mijn neefje, mijn broertje, mijn zoontje. Ik loop over van liefde voor jou!’
‘Šúryam kan zich geen betere peetvader wensen. Maar waar is dan zijn peetmoeder, Zonnenkind?’
‘Wie dan leeft, die dan zorgt. Šántirit mnašantaya nahyóm. Voorlopig zit Šúryam nog veilig in jouw buik.’
‘Je hebt je lesje goed geleerd. Je bent ook zo’n schatje,’ lachte Mántram. Stralend sprong Zonnenkind op en neer in het hoge gras.
Toen liefkoosde hij het kindje, tot Mántrams buik helemaal nat was van de kusjes. Liefst zou hij naar binnen kruipen om bij Šúryam te zijn.

4. Rutim šantaya – de wereldreis

Zonnenkind was zo vroeg opgestaan, dat het nog schemerde. Hij legde de armen van zijn ouders van zich af en kuste hen teder, terwijl ze nog sliepen. Hij strooide roze bloemblaadjes op hun voorhoofd, ten teken, dat hij op een meerdaagse reis was gegaan. Reizen is op Šolám een avontuurlijke onderneming, maar dankzij de gastvrijheid hoef je nooit iets mee te nemen. De landkaart liet hij in het hutje liggen, want hij had hem uit zijn hoofd geleerd. Naakt, op blote voeten en met zijn handen vrij, huppelde hij naar het Bronsgroene Veld. De voorste muhlot, een vrouwtje, stond op en gaf hem een welkomstlik. Zonnenkind strekte zijn armen wijd omhoog, liet de eerste zonnestralen van zijn borst naar de kudde kaatsen en zei:

‘Lieve dieren, ik houd van jullie.

Wat ik bij haar doe, is voor jullie allemaal bestemd.’

Hij streelde en kuste het zilverbrons gestreepte dier en zoog de melk uit haar tepels. Ze ging weer liggen. Zonnenkind klom op haar nek en greep haar bij de spitse oren. Rustig zette ze de pas in. Op Šolám waren vrouw en man gelijk, maar bij onbesliste kwesties nam de eerste de leiding. Bij kuddes liep ook meestal een vrouwtje voorop.

Statig schreed de kudde door de nederzetting. De weinige mensen, die al waren opgestaan en hun prinsje, begroetten elkaar. De dieren begonnen te draven, zodat zijn hoofd op een neer knikte en zijn haren wapperden. Omstanders gaven een aai over zijn rug of een kus op zijn voeten.

Met zijn ene hand hield hij een muhlotoor vast. Met zijn andere hand wuifde hij en gaf hij kushandjes. Hij juichte: ‘Lieveelingen, tot gauw!’

Soms ging hij op de rug van het dier staan met zijn armen wijd omhoog, terwijl de ochtendzon van zijn ogen en zijn borst af straalde.

Toen de stoet de dicht bewoonde wereld verliet, gingen de dieren in galop en klemde Zonnenkind zich stevig vast. Met zijn kin op haar kop genoot hij uitbundig van de vlaktes van zand en gras, struiken en bossen, beken, rivieren en meren met bootjes, hier en daar rieten hutjes en stenen torentjes. De galop werd sneller, zodat Zonnenkind de omgeving amper kon volgen. Het ritmische gestamp bracht hem in vervoering.

Het landschap werd heuvelachtiger, met kronkelige bomen en betoverende watervallen. Hier en daar lagen kleine nederzettingen.

Met gejuich en vreugdetranen ontmoette Zonnenkind vele bekenden, die hem te eten en te drinken gaven.

Soms beklommen andere kinderen de dieren en reden een eindje mee.

Šolam wereldkaart

Šolám wereldkaart – elektronische tekening Micha Beuger

5. Mírtêm uit de Blauwe Bergen

Het landschap werd bergachtiger, met kronkelpaadjes, rivierbeddingen en hangbruggen. Op één plaats was het pad kunstmatig verbreed.

Hier was eens een muflot uitgegleden en in het ravijn gestort.

De mensen waren die hele dag bezig geweest om het dier weer boven bij de kudde te brengen.

De bergen werden hoger en spitzer, met sprookjesachtige vormen en kleuren. Bij de Groene Grotten waadden ze door het water.

Het voorste vrouwtje legde haar kop neer, zodat Zonnenkind kon afstappen. Allen dronken van het water, dat een kruidige smaak had.

Die kwam blijkbaar van de bomen, die erin stonden.

Halverwege de ochtend passeerden ze de Oostlanden. Ze kwamen bij Ćiruni Patyon, aan een meer met hoge naaldbomen. Het volk woonde in bamboe huisjes en was half uit de Koningsvallei en half uit de Blauwe Bergen afkomstig. Een beeldschoon dertienjarig meisje, een hoofd groter dan Zonnenkind, met lichte huid en hoogblond haar kwam de kudde tegemoet. Haar vader was Ćírnêm, de stichter van het dorp.

‘Mírtêm!’

‘Zonnenkind!’

‘Kameraadje, wat ben ik blij dat je er bent,’ zeiden ze tegelijk.

‘We wisten, dat je zou komen. De Zon staat hoog, dus maken ze ons streekgerecht, gemengde noten met groenten en kruiden.’

De zonneovens waren van natuursteen met kristallen vensters.

De gerechten werden bereid op vierkante stenen, die op bamboestengels uit de oven werden gehaald en voor de geknielde eters neergezet.

Zonnenkind was vol bewondering voor Mírtêms borstvorming.

‘Ja mooi, hè? Blijf je bij me slapen in mijn boomhut?’

‘Helaas moet ik meteen verder naar de Violette Vallei. Ik weet eerlijk gezegd niet, wat ik daar moet zoeken. Als ik Háthlam goed begrijp, gaat het om een kolonie van een andere planeet. Ze zullen wel vreedzaam zijn, anders zaten ze hier niet. En als koning moet ik alles weten, wat er in onze wereld om gaat. Aan mijn ouders hoef ik dit niet te vragen, want die zijn er straks niet meer.’

‘Heb jij je meestgeliefde al ontmoet?’

‘Nog niet. Jij wel soms?’

‘Nee, ik ook nog niet. Wij tweeën kunnen het anders altijd prima vinden. Maar ik word echt geen koningin, hoor!’

‘Dan zal ik nog eens goed rondkijken op de Blauwe Bergen.
Ik heb wat met die blonde schoonheden zoals jij.
Vorige keer was jullie halve volk op reis en liep ik een boel meisjes mis.
Als ik mijn meestgeliefde vind, ben jij de eerste, met wie ik haar deel.’
‘En ik mijn meestgeliefde met jou.’
‘Weet je, Mirtêm. Ik krijg een broertje!’
‘Hé, en je zei daarnet nog, dat je ouders...’
‘Nee, niet van mijn ouders. Mántram is zwanger. Ze zal kort na het feest bevallen. Het is zo’n blij kind, dat ik hem Šúryam heb genoemd.’

‘Zeg Zonnenkind. Je haar begint over je ogen en je oren te groeien.
Ook je pinknagels zijn wat lang aan het worden. Mag ik even?’
Ze legde hem met hoofd en handen op een zachte steen en sneed zijn haar en nagels op maat met een in bamboe geklemd scherfje kristal.
‘Zo, nu kun je fatsoenlijk aan tafel komen.’
‘Ik ruik anders nog geen gebraden noten.’
‘Dan klimmen we in mijn boomhut. In de Koningsvallei liggen jullie altijd buiten, maar hier slapen we soms binnen vanwege de poolwind.
Hoog, hè? Je overziet de hele rivier met in de verte het rotsmassief van de Blauwe Bergen. Het eten zal nu wel klaar zijn.’
‘Ik ruik nog niet veel. Zullen we samen harp spelen?’
‘Helaas bespeel ik nog steeds geen enkel instrument.
Maar ik zing als een godin. Ik zal een lied in ons dialect voor je zingen.
Jij kent het Fyiti alleen maar van ons cabaret.
Dan spreken we het expres lomp uit om jullie aan het lachen te maken.
Maar het is een rijke taal, met meer klanken dan het Širi.
Bij Fyiti Patyon is een landingsplaats voor onze goden. Zij sporen ons aan om in onze taal klanken en woorden van godentaal in te voeren.
Als jij aan Fyiti Kriteya denkt, dan zie je saaie hoogvlaktes, kale rotsen en dagmijnen.
Maar er zijn ook prachtige watervalletjes en groene sprookjesbossen.
Dit lied gaat over de diersoorten, die daar als één gezin samenleven.
Het heet: “Ik houd van dit alles”.
Het is zo ontroerend, dat je er wel erg van zult huilen.
Dan kan ik jouw heerlijke tranen drinken, die recht uit je hart komen.’

Mírtêm liet zachtjes haar handen op zijn schouders rusten,
terwijl ze hem met vochtige ogen aankeek en zong:
‘Hêmna rût...’

Diep ontroerd en met de armen om elkaar heengeslagen,
liep het stel naar het dorp, waar de notengeur uit de kristaloven opsteeg.
‘Weet je, Mírtêm, in de Koningsvallei zijn mensen met vage
herinneringen aan vorige levens.
Ik hoop, dat ik ooit in een volgend leven alles weer terug krijg.’

‘Wat ik vooral hoop, Zonnenkind, is dat we ons in volgende levens
herinneren, hoe ontzettend veel wij hier van elkaar hebben gehouden.
We hebben zoveel uitgewisseld, dat we elkaar altijd in ons meedragen.
Onze liefde is eeuwig. Voel maar met je hart.’

6. Tinti Khanturya – de Witte Wereld

Zonnenkind genoot nog na van zijn in alle opzichten warme onthaal in Çiruni Patyon, terwijl hij alweer verder met de kudde was getrokken. ‘We moeten nu zo langzamerhand wel bij de Blauwe Bergen komen,’ dacht Zonnenkind, maar hij begon steeds meer te twijfelen, omdat het landschap hem zo onbekend voorkwam. Ze klommen ook alsmar hoger en hoger. Hij keek het dier achter hem vragend in de ogen, maar dat begon te loeien op een toon van: ‘Vertrouw maar op ons, dan komt het allemaal wel goed.’

Verbaasd keek Zonnenkind naar de rijke kleurschakeringen van de velden, de kuddes wilde dieren, de zwermen vogels en insecten, de wateren met vissen en andere dieren, die hij nog niet eerder had gezien. Uit een boom gleed een grote blauwe slang over zijn rechterschouder. Er bleek een heel nest van die slangen te zitten. Het landschap werd woester en geheimzinniger, met spelonken en steile hellingen, waar de muhlots langzaam één voor één en voetje voor voetje omhoog klauterden, terwijl takken onder hun hoeven kraakten. Ze trokken door een dicht, donker woud langs een smalle rivier. Voorbij elke bocht glansde de gouden Zon tussen de boomkruinen.

Zonnenkind werd nu toch ongerust. Ze hadden er allang moeten zijn. Volgens hem ging de kudde totaal de andere kant uit dan op de kaart stond aangegeven. Bovendien voelde hij vreemde rillingen over zijn naakte lijf, iets wat hij nog nooit eerder had gevoeld. Eigenlijk best onaangenaam. Voor het eerst van zijn leven kreeg hij het koud. Hij klemde zich aan de vacht van de voorste muhlot. Zij draaide haar kop om en blies warme lucht over zijn hals. Heerlijk, een nieuw gevoel! De kudde klom hoger en hoger.

Ze kwamen op een grote vlakte. Zonnenkind wist niet wat hij zag. Alles was helemaal wit! Het veld, de heuvels, de bomen. Hij kreeg het steeds kouder. Dit moest sneeuw zijn! Hij had er veel over gehoord. Het kwam voor op andere planeten, die kouder waren dan Šolám. Dat moest hij aan Háthlam vertellen! Zijn verbazing werd nog groter, toen hij uitgelaten stemmen hoorde en Háwram en Rátym met al hun kinderen in de sneeuw zag spelen. Ze waren naakt en schreeuwden van plezier.

Ze gleden en rolden, gooiden met sneeuw en smeerden elkaar ermee in. Ze grepen Zonnenkind en deden hetzelfde met hem. Zijn lichaam werd door en door koud, maar kreeg een speciale gloed, onaangenaam en aangenaam tegelijk. Hij voelde zich heldhaftig worden. Niet zoals hij uit verhalen van andere planeten had gehoord, waar mannen meenden, dat zij beter dan anderen waren, maar het blijde gevoel om met de elementen en met elkaar te versmelten.

Ze gingen op een heuvel in een rij zitten, Zonnenkind met zijn hoofd tussen de borsten van Háwram, een jongetje tussen zijn benen en daarna een meisje. In volle vaart gleden ze tussen de ijsschotsen het water in, dat zo koud was, dat ze het door merg en been voelden. Ze spartelden en juichten. Wat genoten ze daarna van de zon, de warme drankjes en hapjes en bovenal van elkaars liefdevolle lichaamswarmte!

‘Ik wist niet, dat je op Šolám sneeuw en ijs had.’

‘Dat was er ook niet, tot we van de goden een gewas kregen, dat het klimaat veranderde. Het was op andere planeten uitgetheerd en het kon absoluut geen kwaad, want de rest van de planeet zou warm blijven. Vertel het verder, Zonnenkind. Het is hier zo leuk! We wonen hier niet, maar we komen hier vaak. Er is genoeg ruimte voor het hele volk. We willen werktuigen en hutjes bouwen, zodat het nóg leuker wordt.’

Zonnenkind keek achterom en zag, hoe de dieren in de sneeuw hapten en op hun rug rolden.

Kinderen sprongen er bovenop.

En een geschreeuw en een geloei!

‘Ah, vandaar die grote omweg.’

‘Hoe lang blijf je nog?’

‘Ik ga nu meteen door naar de Violette Vallei.’

‘Kom gauw terug, lieveling!’ zeiden ze in koor.

Ze kusten hem innig. Ook de dieren werden gekust, stuk voor stuk.

‘Lief volk. Heerlijk die sneeuw. Zeker weten, op de terugweg.’

7. De Hluthi – het Violette Volk

Met de herinnering aan de vochtige, hete adem van zijn geliefde volk nog op zijn blote bast, daalde Zonnenkind met de kudde af langs een rivierbedding, die rust uitstraalde. Na een tijd kwamen er violette nevels. Er groeiden ook veel violette bloemetjes langs de kant. De bijen waren niet oranje, maar blauw en groter dan in de Koningsvallei.

De muhlots liepen in een rustige draf. Plots struikelde de voorste over een tak en plantte haar poten stevig in de aarde, zodat Zonnenkind met een paar koprollen in de modder terecht kwam.

‘Zo, we zijn er dus. Reuze bedankt. Tot overmorgen.’

Hij kustte haar op de snuit en zij likte de modder van zijn benen.

Hij sjokte verder over het pad. Hij was moe van het gedraaf en gespeel en van wat hij die dag had gezien. Zo moe was hij nog nooit geweest.

‘Is dit nou de Violette Vallei?’

Het is hier violet, maar daar is dan ook alles mee gezegd.’

Zonnenkind klom in een kronkelboom en ging op zijn buik op een lage, brede tak liggen, waarop hij over de rivier naar de al laag staande Zon kon kijken. Achter zich in de verte hoorde hij de kudde herkauwen.

Hij ging iets dergelijks doen, zijn aanstaande koningschap overdenken. Normaal ging hij daar zelfs niet voor zitten, maar hij was zó moe.

Hij dacht altijd met zijn ogen wijd open om zich beter te concentreren.

De omgeving was zijn grootste leermeester, de natuur zijn heilig boek en Olám Nahyó zijn beste vriend, die hij beter kende dan wie dan ook.

Hij had gehoord, dat er op andere planeten tempels en kloosters stonden, waar bewoners zich van de wereld terugtrokken om geknield en met gesloten ogen tot hun god of goden te bidden, hetzij met woorden, die spontaan bij hen opkwamen, hetzij met rituele frasen.

De goden van Šolám, verheven en onsterfelijke vrouwen en mannen, met een kennis en een macht, die door de mensen niet waren te peilen, hechtten niet aan zulk soort eerbetoon. Als een mensenkind zoiets deed, begonnen de goden gelijk te lachen, de mensen te kietelen, gooiden hun witte gewaden af en gingen naakt met ze op de grond rollen en stoeien. De mensen noemden de goden – en hun ouders – gewoon bij hun naam. Hun goden verwezen steeds naar Olám Nahyó, waaruit uiteindelijk ook zij waren voortgekomen.

Op Šolám knielden de mensen niet voor hun goden. Nee, de goden knielden zelfs voor de Šolamese kinderen om ze recht in de ogen te kunnen kijken. Zoals Zonnenkind met de mensen en de goden omging, zo leefde hij ook met Olám Nahyó, die hij herkende in ieder mens of dier, in de Zon, de sterren, ieder waterdruppeltje, boomblaadje, grassprietje of zandkorreltje. En in al zijn gedachten en gevoelens, nog voor die bij hem opkwamen. Olám Nahyó was er overal en altijd. Overal die arm om hem heen, altijd dat glimlachende gezicht. Het was geen echt voelen of zien, maar hij ervaarde die liefde in alles, wat hij meemaakte en deed. Zonnenkind werkte hard en leerde veel. Hij was vaak bezorgd en wist dan niet, hoe een nieuw probleem in vredesnaam moest worden opgelost, maar zijn vertrouwen in Olám Nahyó was grenzenloos. Altijd kwam onverwacht de oplossing.

Zonnenkind leefde intens, in voortdurende dankbaarheid. Aan de ene kant vanzelfsprekend blij, aan de andere kant met onuitputtelijke verwondering over alle nieuwe dingen, die zijn bestaan verrijkten. Zonnenkind had zich geen moment van zijn gelukkige leven verveeld. Elke gedachte, elk gevoel en iedere ervaring beleefde hij dubbel. Eén keer voor zichzelf en één keer voor Olám Nahyó. In plaats van hier extra vermoeid en bezorgd van te worden, gaf het hem juist meer energie en kinderlijke onbezorgdheid. Hij wist gewoon, dat het geluk van Olám Nahyó bestaat uit het geluk van alles, wat daar deel van is. Zonnenkind liet deze verbondenheid met Olám Nahyó niet door extra daden of woorden verstoren. Daar was deze relatie hem te kostbaar voor. Zijn hele leven was één groot woordloos gebed. Zoals ze op andere planeten zeiden: Hij wandelde met God.

Maar nu was hij moe en zat op een lage brede tak in de Zon te staren. Hij liet zijn speeksel over zijn armen lopen en snoof wederom de geuren op van de heerlijke nieuwe gerechten, die hij vandaag had genoten. Hij likte het weer op. Hij keek naar zijn mooie slanke benen, waarvan hij zoveel hield en die hij vaak aaide. Hij streek zachtjes over de korte blonde haartjes aan de binnenkant van zijn dijen. Hij hield van zijn lichaam, zijn gevoelens en gedachten. Hij was een mens uit één stuk. Niet dat hij daar zelfingenomen van werd, integendeel. Omdat hij zich niet behoefde te bekommeren om zichzelf, kon hij des te meer aandacht aan zijn omgeving schenken en liefde uitstralen. Omdat het kleine cirkeltje rond was, kon de grote cirkel steeds meer omvatten.

Ook de andere Zonnenkinderen waren mensen uit één stuk. Eerlijke wezens. Ze hadden niets voor elkaar te verbergen, tenzij ze iemand ergens mee wilden verrassen. Hun innerlijk en uiterlijk kwamen nauwkeurig overeen. Zoals iemands karakter was, zo zag die persoon er uit, klonk de stem, voelde de huid aan, rook het lichaam en smaakten de lichaamssappen.

Zonnenkind keek weer in de Zon en toen in het water, waar een groep kinderen speelde. Hé, dit volk ziet er anders uit! Hun huid is donkerder, met soms een violette uitstraling. Ook de haren, soms zelfs zwart, maar fraai glanzend. Hun bewegingen zijn razend snel. En niet alleen omdat Zonnenkind zo moe was. Ze daagden elkaar uit en plaagden elkaar. Vreemd volk, zo had hij het in de Koningsvallei nog nooit meegemaakt. De kinderen vonden het blijkbaar nog leuk ook. Ze trokken elkaar aan de haren, sleurden elkaar onder water en verstopten zich voor elkaar. Weer nieuwe dingen, die onaangenaam en aangenaam tegelijk waren. Ze praatten ook veel sneller dan Zonnenkind gewend was, alleen de namen spraken ze langzaam en aandachtig uit zoals op heel Šolám. ‘Yíwân!’ ‘Phútrân!’ ‘Thárân!’

Hé, Zonnenkind ‘s oudste zus heette Táram, met een geleidelijk weggonzende m aan het eind. Hier eindigden de namen op een n, die iets lichter en korter werd aangehouden. Dat klonk eigenlijk best mooi, veel verfijnder.

‘Šolán!’ zeiden de grotere kinderen.

‘Šólân!’ zeiden de kleintjes.

Zonnenkind schrok. Op de Blauwe Bergen had hij ‘Šulêm’ horen zeggen, terwijl die dikke nasale ê-klank tot nu toe nog niet was voorgekomen in het Šolamees, dat de mensen rechtstreeks van de goden hadden geleerd. Maar omkering van de klemtoon binnen één generatie? Straks heet Thárâns kleindochter nog Thará en kan het volk elkaar na vijf generaties niet meer verstaan! Aan dit probleem moest toch iets worden gedaan. Zonnenkind hield van de taal. Het Šolamees was zo muzikaal en duidelijk, dat je elkaar tot op grote afstanden kon volgen. Hij hield van de namen, die langzaam en eerbiedig werden uitgesproken. In de meeste kwam minstens één A-klank voor. Alleen Zonnenkind had een naam zonder A-klank, wel met een eind-m, maar minder lang nagonzend.

Om een of andere reden mocht die naam niet buiten Šolám worden gebruikt, daarom heet hij in dit verslag Prinsje of Zonnenkind, al noemde iedereen hem daar natuurlijk gewoon bij zijn naam. Het Šolamees ontwikkelde zich snel, vooral door de vlot opkomende technologie. Op Šolám leefden kleurrijke, sprekende vogeltjes, ĥtirifs, die over de hele planeet vlogen. Zodra er een nieuw woord ontstond, lokten de mensen een ĥtirif en leerden die net zolang het woord met zijn betekenis, tot die het goed genoeg uitsprak. Dan lieten ze het beestje weer gaan. Zo werd de taal vlot verspreid. Helaas was de uitspraak van de vogels niet zo duidelijk. Ze legden nauwelijks een klemtoon en de uitgang-s of -n was bijna niet te horen. Zo ontstonden al ras dialecten, vooral in afgelegen gebieden, want reizen op Šolám was een hele onderneming.

Zonnenkind maakte zich zorgen om de taal. De taak van een koning was niet, om in het middelpunt van de belangstelling of op een voetstuk te staan, maar om het volk te dienen en bijeen te houden.

Zijn ouders hadden steeds het goede voorbeeld gegeven.

Altijd reizen onder het volk, helpen met alledaagse bezigheden, ambachten leren en spelen met de kinderen.

Op het laatste koningsfeest, waar ook de goden waren gekomen, hadden ze op het paleis een vlag gehesen, met daarop de leuze van Šolám:

‘Vrijheid, Gelijkheid en Liefde’. Zijn ouders spraken het volk, dat zoals altijd in zijn geheel was samengekomen, met simpele woorden toe.

‘Liefde is gedeelde vreugde,’ zei zijn moeder, de koningin.

‘Vreugde is innerlijke zonnenschijn,’ zei zijn vader, de koning.

Na de toespraken, gezangen, dansen en lekkernijen gingen aan het eind van de middag alle kleren weer uit en dook het koningspaar met het volk tussen de fonteinen in de paleisvijver. Na uitbundig praten, zingen, dansen en spelen gingen de mensen als één groot gezin in elkaars armen liggen dromen op het Bronsgroene Veld. Zo heerlijk zou ook dit nieuwe koningsfeest worden. Er moest wel een oplossing voor het taalprobleem komen. Dialecten verbieden, druiste in tegen het principe van Vrijheid. Bovendien lag het niet in de aard van een Šolamese koning om dingen te verbieden of te bevelen. Het hele taalgebeuren dan maar vrijlaten, knaagde weer aan het principe van Gelijkheid.

Zonnenkind dacht toen aan de alomtegenwoordigheid van Olám Nahyó. Het principe van Liefde bood hem de oplossing.

Regelmatig zouden bekwame mensen met poëzie en drama het land doorreizen om met het volk zowel de liefde voor hun streektaal als voor het algemeen Šolamees te koesteren.

Hij zou samen met zijn oudste zus Táram en haar meestgeliefde Smántam een schrift ontwikkelen, dat alle klanken nauwkeurig weergaf, naast het lettergrepenschrift.

Voor alle zekerheid zouden de ĥtirifs voortaan beschreven blaadjes aan hun pootjes gebonden krijgen, als ze een ingewikkeld nieuw woord moesten verspreiden.

Zonnenkind keek weer naar de spelende kinderen in het water.

Ze waren weliswaar plagerig, maar gelukkig toch steeds aardig voor elkaar, met de gebruikelijke lieve woordjes, aaitjes, kusjes en likjes.

Hij genoot ook van hun prachtige donkere huiden en hun glanzende zwarte haren.

‘Toch wel een merkwaardig volkje hier,’

dacht Zonnenkind, toen de Zon al laag stond en de kinderen één voor één het water uit klommen om naar huis te gaan.

‘Zouden ze dan toch van een andere planeet komen?’

En dan die violette uitstraling!’

8. Khárlân – de helderziende

‘Ik ben anders een rasecht Zonnenkind, hoor!’ lachte het meisje.
Plotseling straalde er goudgeel licht van haar gezicht en borst.
Ze stond op een rots te drogen, als enig achtergeblevene van haar volk.
‘Maar ik heb helemaal niets gezegd!’ zei Zonnenkind verbaasd.
‘Dat hoeft ook niet,’ glimlachte ze met een violette glans. Een jong kind,
nog zonder borstjes. Met een donkerbronzen huid, zwart, glanzend, lang,
sluik haar en ogen, die dwars door je heen boorden, maar toch liefelijk.
Haar bewegingen en spraak waren zo snel, dat Zonnenkind ze amper
kon volgen.
‘Jij kent mij niet, maar ik ken jou wel. Jij bent de Prins.’
‘En hoe heet jij?’
Toen ze, met glanzende ogen en vochtig wordende lippen, bedachtzaam
haar naam uitsprak, smolt zijn hart.
‘Ik heet Khárlân.’
Van overweldiging viel hij bijna van zijn tak.
Hij trilde en slikte een traan weg.
‘Is dit de Violette Vallei?’
‘Nee, liefje. Dit is nog maar de rivierbedding.
Na drie bochten mondt die uit in de Vallei.’
Ze keken elkaar diep in de ogen. Haar uitstraling en gelaatsuitdrukking
veranderden van moment tot moment.
Zo’n betoverend wezen had hij nog nooit eerder ontmoet.
‘Je bent moe hè, lieverd.’
‘Ik heb haast geen kracht meer in mijn lichaam.’
‘Dan maak ik je weer helemaal fit.’
Plots sprong ze in het water en gooide Zonnenkind kleddernat.
Rillend van de kou lachte hij: ‘Hé waternimfje, zal ik jou eens laten
voelen, wat echte kou is? Ken je de Witte Wereld?’
‘Nee, we reizen altijd via de kortste weg naar de Koningsvallei, langs de
Blauwe Bergen. Van vroeger ken ik wel de Witte Woestijn, maar daar
hebben ze geloof ik iets geks mee uitgehaald.’
‘Ze hebben daar nu sneeuw en ijs! Ik ben daar vanmiddag geweest.
Het is zo heerlijk aan je lichaam: onaangenaam en aangenaam tegelijk.
Ik zal je eens meenemen.’
‘Gemengde gevoelens zijn wij hier meester in,’ zei ze.
‘Trouwens, dat plagerige ben jij nog niet gewend, maar het zijn echt
heel lieve kinderen, met wie ik altijd zwem.

Geboren en getogen Zonnenkinderen, maar dan anders. Morgen leer je ze allemaal kennen. Je wordt gelijk smoorverliefd op ze. Ik laat je mijn hele familie zien. Mijn ouders kennen je nog van toen je een klein kindje was, maar dat zul je wel zijn vergeten.'

Ze zaten in de ondergaande Zon te drogen op de lage, brede tak, hun voeten bengelend in het zacht golvende water, dat de mengeling van goudgele en violette stralen speels weerkaatste. Ze hadden elkaar heel wat te vertellen. Met verfijnde bewegingen begonnen ze tegelijk elkaars lichaam te verkennen. Neusruggen, die zachtjes over elkaar gleden, terwijl ze elkaars adem opsnoven, wenkbrauwen en oogharen, die elkaar raakten, voorhoofden en wangen tegen elkaar, vluchtige kussen op de mond, handen die elkaar streelden, haar knie tegen zijn knie, terwijl vier stel tenen nog steeds ritmisch het wateroppervlak beroerden. Ze namen overal eindeloos de tijd voor, terwijl ze hun werelden voor elkaar openden. Vingertoppen gleden zachtjes en trillend over elkaars ruggen, toen heel langzaam de schemer intrad en tussen de rotsen de nabij gelegen planeet Amantis opkwam, een schitterende groene wereld.

'Kijk, Aymānthis.'

'Hé, in de Koningsvallei zeggen we Amantis.'

'Aymānthis staat iets verder van onze Zon dan Šolán. Het is er dan ook iets kouder. Op de polen is veel sneeuw en ijs. Eens in de zoveel tijd, zoals nu, staan beide planeten heel dicht bij elkaar, zodat je details ziet. In de koepel, die mijn vader heeft gebouwd, is het allemaal duidelijker. Mijn vader heeft ook aan de paleiskoepel meegewerkt.'

Hand in hand keken ze elkaar weer verliefd in de ogen, tot die van haar vonkten, ze zich losrukte en plots zei:

'Als je me nu loslaat, heb je me voor eeuwig!'

En weg was ze. Zonnenkind 's mond viel open van verbazing.

Wat een eigenaardig kind! Toen voelde hij een kneep in zijn kuit.

'En hier ben ik weer, vlak achter je!'

'Eigenlijk ben je een heel stout kind,' glimlachte Zonnenkind.

'Ja maar ook heel erg lief.'

Zachtjes aaide ze over de binnenkant van zijn mooie slanke benen, terwijl zijn blonde haartjes tintelden.

'Lief ben ik, hè?'

'Ja, maar ik ook.'

Zachtjes beet hij in haar ronde oortjes, begroef zijn gezicht in het glanzende zwarte haar en snoof de vele zoete en kruidige geuren op. Hij kreeg er maar niet genoeg van.
 ‘Zonnenkind, houd je van wilde honing? Heb ik vanmiddag gegeten.’
 Speels likte ze langs al zijn tanden. Zijn hart smolt weer en vier ogen werden vochtig. Plotseling schoten er bij haar weer violette vonken uit.
 ‘Zonnenkind, wil je echt vrij zijn?’
 ‘Hoezo?’ vroeg hij verbaasd.
 ‘Wil je vliegen, zoals de vogels – van berg tot berg.
 Of zoals onze goden – van planeet tot planeet?’
 ‘Kan dat dan?’
 ‘Het water is dieper dan je denkt. Klim maar met mij op die hoge rots.’
 Opgewonden en hijgend keken ze in de peilloze diepte van de bedding.
 ‘Strek je armen wijd omhoog, jouw rechterhand in mijn linkerhand. Kijk naar beneden... en spring!’
 Ze suisdan door de lucht, hand in hand.
 Onaangenaam en aangenaam tegelijk.
 ‘Wat een zalige sensatie!’ zei Zonnenkind, terwijl het water hoog opspatte.
 ‘Nog een keer?’ vroeg Khárwlân.
 Andermaal zweefden ze naar beneden, ditmaal in warme omhelzing. Toen Zonnenkind uit het water kwam, had hij een kwerek op zijn hoofd. Het platte, bronsgele dier zat met zijn zwarte, bolle oogjes Khárwlân guitig aan te staren, de pootjes stevig in zijn haar geklemd.
 ‘Ha, ha! Nu ben je een echte koning, net als op andere planeten.’
 ‘Draagt op andere planeten ook de koningin een kroon?’
 ‘Zeker weten!’ lachte Khárwlân.
 Zonnenkind raapte een lange sliert met violette bloemetjes op en vlocht die zorgvuldig en liefdevol door Khárwlân’s prachtige zwarte haar. Ze omhelsden elkaar weer en begonnen zachtjes te snikken. Vol overgave dronken ze elkaars tranen en elkaars speksel.

 ‘Ik vind jou zo mooi... zo lief...,’ fluisterden ze tegelijk.
 ‘Zo mooi... zo lief...,’ gonsden de insecten.
 ‘Zo mooi... zo lief...,’ kabbelde het water, weerkaatst door de rotsen.
 ‘Zo mooi... zo lief...,’ neuriede de gehele natuur.
 ‘Zo mooi... zo lief...,’ klonk Olám Nahyó onhoorbaar, terwijl het koningspaar door oneindige armen werd omsloten.

9. Amantis – de Zilvergroene Planeet

In stille vervoering liepen ze hand in hand langs de Violette Rivier. Met hun blik op de Zilvergroene Planeet gericht. Khárwlân toonde hem alle bloemen en kruiden en legde hem uit, hoe ze die gebruikten om hun wondgenezing te bespoedigen, om in bepaalde stemmingen te komen en om de gevoeligheid van hun verborgen zintuigen te verhogen. ‘In de koepel staat een sterrenbed, waarop we kunnen slapen.’

De vallei werd nog slechts door het groene licht van Amantis beschenen. Het kaatste violet terug van de velden en van het sierlijke bouwsel van steen en kristal. Ze beklommen de trappen en gingen op het bed zitten. Khárwlân toonde de sterrenbeelden: ‘Kijk dit is de Hoornvis, de Oranje Nevel, het Dertiengesternte, de Drielingen... Zodra Aymânthis hoger staat, kijken we door het kristal. Hier is een boek over de Groene Planeet. Dit zijn de planten en dieren. Onze goden zijn nu bezig om de planeet geschikt te maken voor bewoning, maar de lichamen van de mensen moeten nog worden aangepast, want het is daar kouder. Het is de bedoeling, dat ze ook op Aymânthis naakt leven.’ Zonnenkind was zijn moeheid vergeten, zo geïnteresseerd was hij.

Toen schreed Khárwlân statig naar de kast, pakte een kolossaal, verzegeld boek en gaf het plechtig aan Zonnenkind. Op het zegel stond: ‘Te openen door het tweede koningspaar.’ Zonnenkind verbrak het zegel. Het boek stond vol gekleurde platen. ‘Kijk, Šolán gezien vanaf Aymânthis. Goud als de opkomende Zon.’ Zij lazen het scheppingsplan voor Šolám. Om verdere vertraging te voorkomen, werd als mens niet de overal gebruikelijke homo sapiens toegepast, maar de iets lagere diersoort anthropoideus albaransis. ‘Ik voel me helemaal niet aangesproken,’ zei Zonnenkind, ‘Alle dieren zijn mijn broeders.’

Er waren geen ziektekiemen. Ogen en huiden waren extra beschermd, de botten veerkrachtig en onbreekbaar. Wonden genazen probleemloos, behalve centraal- en hartzenuweefsel, zodat de mensen na een lang leven een hartstilstand zouden krijgen en opnieuw worden geboren. Enkele jaren tevoren ging hun hart overslaan. Liefdesparen zouden in elkaars armen sterven, omdat hun harten gelijk liepen. Ze keken elkaar weer verliefd aan. Toen pakten ze Zonnenkind ‘s rechteronderarm en verbogen die over zijn knie. De arm veerde meteen terug.

‘Dus we hadden ons net zo goed op de rotsen kunnen laten vallen!’
‘Ik denk, dat het niet prettig is om zo de wondgenezing uit te proberen,’
zei Khárwlân.

Ze lazen verder.

De goden wisten hun plannen met grote moeite door de raad te krijgen.
Wat bijvoorbeeld niet doorging, was de invoering van de Amantische reuzenvogel, zodat twee mensen op de rug konden zitten en de hele planeet over vliegen.

‘Wat jammer,’ zeiden ze teleurgesteld.

Ze lazen, dat ze al hun vervoermiddelen, waaronder ruimteschepen, zelf moesten uitvinden.

De goden mochten slechts helpen tijdens de eerste koningsperiode.

‘Onze goden komen dus niet op het koningsfeest. Ze komen nooit meer!
Als we ze terug willen zien, dan zullen we ze zelf moeten halen.
Dat maken wij niet meer mee. Onze kinderen en kleinkinderen ook niet,’
zei Zonnenkind. De kinderen huilden van verdriet.

‘Het is toch wel zwaar om koning te zijn. Mijn kindertijd is voorbij.’

‘Lieve schat. Blijf alsjeblieft kind, want zo houden we het meest van je.
Geef je in vol vertrouwen over aan Olám Nahyó, die ons nog nooit heeft teleurgesteld. En ik help je, waar ik kan.’

‘Weet je wat? We zullen een koningsgroep vormen, voorlopig jij en ik, Mántram en Šáhhram, Táram en Smántam voor de schriftkwesie.’

Ik ken begaafde vrienden om snelle vervoermiddelen te ontwikkelen.’

‘Alles best, als het maar bij de natuur past,’ zei Khárwlân,

‘Bovenal gaan wij allen elkaar nog intenser liefhebben.’

De liefde was de grootste kracht op Šolám, want Olám Nahyó had alle harten verbonden, maar het ontmoeten van je meestgeliefde, met wie je kinderen kreeg, was voor allen het mooiste moment van hun leven.

Sommigen vonden elkaar als kind, zoals ons aanstaande koningspaar.

‘Lieve Khárwlân. Ik heb mijn volk altijd met heel mijn wezen liefgehad.

Hoe kan het dan, dat ik nu het gevoel heb,

dat ik jou met méér dan mijn wezen bemin?’

‘Liefde is de allergrootste kracht in ons Universum.

Complete werelden worden ermee geschapen en getransformeerd.

Waarom zou jouw wezen daar dan niet van kunnen groeien?’

‘Schatje, wat is jouw droomwens?’
‘Om met jou naar Aymânthis te zweven,
zodat het volk daar evenveel liefde ervaart als wij.
En de jouwe?’

‘Dat mijn armen zo lang of zo talrijk worden,
dat ik ons hele volk tegelijk kan omhelzen.’
‘Daarom ben jij ook de Prins,’
zei Khárwlân.

Ze kusten elkaar hartstochtelijk,
Ze werden dronken van elkaars lichaamssappen.
Op het sterrenbed versmolten ze in universele liefde.
Met hun wazige blik op Amantis gericht.
Tot ook hun dromen één werden.

10. Wítrân – de kristalmeester

De andere dag nam Khárwlân Zonnenkind mee naar haar volk, waar hij allerhartelijkst werd onthaald. Iedereen omhelsde hem blij en liet hem het ene na het andere hapje en drankje proeven. Ook leerde hij hun plaatselijke gebruiken kennen. Hij was in een andere wereld beland, waar hij zich meteen thuis voelde en graag langer was gebleven. Maar hij had nog zoveel te doen in de Koningsvallei. Wat een liefdevol volk, die Hluthi!

Zonnenkind werd bij zijn schoonvader Wítrân gebracht, die hem ontroerd aan zijn borst drukte. Wítrân zag er uit als een echte Širi. Zijn vrouw Mráthân eveneens. Zij praatten ook langzamer dan de rest van hun volk. Ze hadden het over hun dochter ‘Kháá-ru-lânn’, alsof haar naam drie lettergrepen telde. Wítrân sprak vrij nasaal. ‘Ga je mee naar de sterrenwacht? Ik heb je veel te zeggen en te tonen. Je vroeg, of we van een andere planeet komen.’

‘Maar ik heb je helemaal niets gevraagd, Wítrân!’

‘Gedachtenlezen is besmettelijk, Zonnenkind. Vandaag leer jij het ook. Van een andere planeet? Ja en nee. Niet zoals jij denkt. Dat wordt wel gedaan hoor, verschillende kolonies op één planeet. Maar wij stammen allemaal af van jouw ouders Máhyam en Šíryam. Ik ben de oudste zoon van je oudste zus Táram. Je bent mijn oom. Bovendien word jij de nieuwe koning. Zal ik dan maar gelijk voor jou knielen?’

‘Dan kniel ik voor jouw eerbiedwaardige leeftijd.’

‘Doe maar, want ik ben een heel oude man.

Wel meer dan honderdveertig jaar. Dat zie je toch zeker?’

‘Nietwaar. Jij bent een kind. Je ziet er net zo jong uit als mijn broer Šáhhram, alleen een hoofd kleiner.’

‘Een kind! Dat is het mooiste, wat iemand ooit tegen mij heeft gezegd. Mijn dag kan niet meer stuk! Hier gaan de generaties echt op hun kop. “Wlas wlatni nawlás”. Wij zijn op Solám allemaal volwassene én kind. Spontaan, speels en met fijngebouwde, onbehaarde lichamen.’

‘Dus niet zoals Jínrij. De god met die zwarte baard.

Al speelde hij met ons, alsof hij een kind is.’

‘Oh ja? Bij ons kwam hij altijd zonder baard.

Zoals je ziet, hebben ook wij een landingsplaats, bij de sterrenwacht. Wij hebben de opdracht gekregen om extra zintuigen te ontwikkelen. Je ziet, elk volk wordt verschillend gevormd.

Het heeft ons beiden wel verdriet gedaan, toen de goden en jouw ouders ons verzochten om onze geliefde Koningsvallei te verlaten en deze kolonie te stichten. We moesten zelfs onze namen veranderen. Maar wat een beloning kregen wij voor ons offer! Dit is zo'n lief, goddelijk volk. Hun zielen komen niet van de planeet Mansira, zoals de onze, of van de planeet Tiflis, waar de zielen van de Fhiti vandaan komen, maar van Kurâna, waar ze in twee verschillende kolonies leefden.

Als ongeborenen richtten ze de stralen van onze Zon zodanig, dat onze kinderen in fraaie, donkere lichamen werden geboren, zoals op Kurâna.' 'Ja, het zijn zulke schatjes. Ik ben diep ontroerd van jouw volk.'

Zonnenkind begon heel hard te huilen en was haast niet stil te krijgen. 'Ik wist, dat Olám Nahyó goed is en mij een innigste geliefde zou geven, waar ik blij mee zou zijn. Maar dit had ik niet verwacht. Khárwlân is zo'n prachtkuweel. Waar heb ik dat nou in hemelsnaam aan te danken?'

'Maar mijn liefje,' lachte Wítrân, nu ook met tranen in zijn ogen.

'Ook wij hebben dagenlang gehuild en ons afgevraagd, waar wij onze lieve Khárwlân aan hadden verdiend. En dat doen we soms nog steeds. Maar ik verzeker je, dat jouw ouders precies hetzelfde deden.

Toen jij werd geboren. Ik weet het, want wij waren er bij.

In feite is iedere ziel zo mooi, dat je er van moet huilen.

Maar vaak is schoonheid wat meer verborgen, zelfs op Šolám.

Laten we samen huilen van geluk, Zonnenkind...

Khárwlân en jij zijn partnerzielen. Toen Olám Nahyó zich in aparte stukjes ziel splitste, pasten jullie stukjes precies in elkaar. Het moet heel pijnlijk zijn geweest om uit elkaar te gaan. Je meeste vorige levens zijn jullie niet samen geweest. Ook in toekomstige levens zul je meestal gescheiden zijn. Pas als jullie de onsterfelijkheid en het meesterschap van het Universum bereiken, zul je altijd bij elkaar zijn, in de vormen, die jullie willen. Het is een pijnlijk offer, maar zeg nu zelf. Stel, dat jullie samen in de Koningsvallei waren opgegroeid, ook dan waren jullie gelukkig geweest, maar dan was zij voor jou niet die prachtige Khárwlân, waar jij in alle eeuwigheid niet op raakt uitgekeken.'

'Je hebt helemaal gelijk, Wítrân.

Maar, weet je, ik heb geen enkele herinnering aan mijn vorige levens.

En geen flauw besef, van wat mij na dit leven allemaal te wachten staat.'

‘Jij bent degene op onze planeet, die het minste van andere levens weet. Dat is jouw roeping. Jij bent één groot nu en hier. Behalve de laatste tijd. Met al die plannen en voorbereidingen. Jij was ons aller grote voorbeeld. Spontaan en onbezorgd – van moment tot moment, op en top genietend. Dit zal niet voor al jouw levens gelden. Er komt een leven, waarbij het voor jou en anderen van belang is om jullie vorige levens te herinneren. Zo is het nu ook met mij. Ik was een van de medescheppers van Šolám. Zoiets is niet jouw taak, want onze schepping is tot nader order voltooid. Er komt voorlopig geen enkele plantsoort, diersoort of zielenkolonie bij. We zullen het verder met onze vier volkeren moeten doen. Totdat wij ruimtevaarders zijn geworden.

Lieveling, als koning zul je wel een paar dingen moeten weten. Niet uit herinnering, maar als overgedragen kennis. Het is uiterst belangrijk, dat alle zielen, die hier komen, met grote zorgvuldigheid worden uitgekozen. Het is niet zo, dat we ons vreedzaam en liefdevol gedragen, alleen maar omdat we in dit paradijs worden geboren. Dat zou absoluut niet werken. Ik kan dit niet genoeg benadrukken. Wij hebben hiervoor gekozen en ons met moeite en pijn voorbereid. Alle Zonnenkinderen zijn oude meesters. Daarom kunnen we nu onbezorgd als kinderen leven.’
‘Ja Witrân, je bent een kind!’
Ze begonnen te lachen, elkaar te kietelen en over de grond te rollen. Toen kusten ze elkaar en keken elkaar langdurig ontmoed in de ogen.

‘Zonnenkind. Ik zal je nog iets laten zien in de Sterrenwacht. Met ons kristal kijken we naar onvoorstelbaar grote, verre dingen. Maar ook naar onvoorstelbaar kleine, nabije dingen. Weet je, dat het allerkleinste op het allergrootste lijkt en eigenlijk net zo belangrijk is?’
‘Ben ik dan soms net zo belangrijk als Olám Nahyó?’
‘Ja, net als jouw delen even belangrijk zijn als jouw geheel.’
‘Wat kan een oog of een hand van mij in zijn eentje beginnen?’
‘Nee, je moet nog veel kleiner. Richt dit kristal maar op de Zon. Leg je vinger er dan onder. Wat zie je nu?’
‘Dat die uit allemaal hokjes bestaat.’
‘Dat zijn cellen. Leg nu eens wat van je speeksel op het kristal. Zie je ze zwemmen? Helemaal zelfstandig. Allemaal kleine Zonnenkindjes. Die komen uit jouw bloed.

Uit elke cel zou je een complete Zonnenkind kunnen laten groeien.
Op die manier ontstaat een kind, door samensmelting van een cel van de moeder met een cel van de vader. De stralen van de Zon veranderen onze cellen, zodat alle lichamen er verschillend uitzien.
Die ene cel splitst zich dan verder, totdat er zoveel cellen zijn, dat het kind groot genoeg is. Dan wordt het geboren.

Maar je kunt nog veel kleiner, onvoorstelbaar klein, onzichtbaar voor kristal of wat voor middel ook. Het is het allerkleinste. En daardoor tegelijk het allergrootste, want het is overal en het weet alles.
Het wordt niet geboren en het sterft niet. Het kan niet worden geschapen of vernietigd. Je weet wel, wat en wie ik hiermee bedoel.
Kijk nog eens naar die goddelijke celletjes in jouw speeksel.’
‘Dus als je speeksel uitwisselt met iemand van wie je houdt, dan is het niet alleen een kwestie van smaken, maar leef je echt in elkaar verder.
Dan is het dus nog veel mooier en liever dan ik al dacht.’
Zonnenkind begon weer te huilen van ontroering.

‘Ja, Zonnenkind. Het leven is ongelooflijk ontroerend en mooi en het wordt steeds mooier, naarmate je meer weet. Maar er zijn dingen, die je niet te vroeg moet weten. Voor alle kennis is er een beste tijd en plaats. Toen wij vorig jaar op het koningsfeest waren en jij het volk toesprak, merkte ik al, dat Khárwlân jou herkende als haar partnerziel en smoorverliefd op je was.
Ik vroeg haar: “Waarom ga je nu niet naar hem toe?”
Toen zei ze: “Nee, Witrân. Dit is niet de beste tijd en plaats.
Hij mag mij zelfs niet zien. Verberg mij achter je rug.”
Onze goden hadden alles wel opgemerkt.
Ze hebben ons later het verzegelde boek gegeven.

Kom, Zonnenkind. Je zult veel vocht kwijt zijn, met al dat huilen.
Neem nog wat van deze honingdrank.
In de Koningsvallei zijn kinderen, nog jonger dan jij,
met vage herinneringen aan vorige levens.
Niet ik, maar zij zullen je meesters zijn.
Ze hebben speciale dingen van onze goden geleerd.
Zij weten, dat elke planeet een eigen doel heeft.
Ze vertellen je zelfs van de scheppingsplannen voor de planeet Tiryon,
waar we misschien allemaal nog eens op terecht zullen komen.’

‘Bedoel je soms mijn vriendjes van de kleine scheepswerf?’
‘Inderdaad, Zonnenkind.
En je kunt ze maar beter helpen om meer boten te bouwen.
Er zijn het afgelopen jaar zoveel kinderen geboren,
dat het volk niet allemaal te voet naar het koningsfeest kan komen.
We hebben ook lang niet genoeg muhlots.
Dus er zal veel meer over het water moeten worden gereisd.

Nog één laatste raad, mijn geliefde Zonnenkind.
Maak plannen, alsof je hier voor eeuwig leeft.
En nog honderden keren op Šolám wordt geboren.
Maar beleef elk moment, alsof het je laatste is.’

11. Yíwân – de gedachtenlezer

Toen ze terugliepen, ontmoette Zonnenkind Khárwlâns zusje Márhân en haar jongste broertje Yíwân. De familie ging in een kring zitten. Onder het genot van drankjes werden hele levensverhalen uitgewisseld. Je denkt wellicht, dat Zonnenkinderen huilebalken waren, maar dat is niet zo. Ze huilden alleen om iets met eeuwigheidswaarde. Niet om lichaamspijn, al was die nog zo hevig in hun gevoelige lijven, want pijn gaat over. Op Šolám huilden baby's niet. Ooit een babydier horen huilen? Veel diersoorten zijn hoger ontwikkeld dan mensen. Op Šolám stonden mensen dicht bij dieren, vanwege de afstamming. Volwassenen waren als kinderen, kinderen als volwassenen. Zelfs het kleinste kind had verantwoordelijkheidsbesef, kon relativeren en was onbaatzuchtig. De Zonnenkinderen waren dapper en avontuurlijk. Ze kenden geen angst. Vooral de Hluthi waren rasechte waaghalzen. Hierbij daagden de sluikhaartjes en de kroeshaartjes elkaar constant uit. Ze hielden wedstrijden tussen de rassen, die stapelgek op elkaar waren. Als er een record werd gebroken, maakte het niet uit, wie het brak. Het kwam gewoon op naam van het hele volk. Zelfs op het veilige Šolám kregen ze het voor elkaar om af en toe gewond te raken. Vorig jaar schampte Márhân bij een viervoudige flipflap langs een rots. Haar buik scheurde zover open, dat haar lever er half uit hing. Ze gaf geen kik. Khárwlân legde het meisje op een zonnenbed, plakte palmbladen op de wond en gaf wilde honing en kusjes tegen de pijn. Na vier dagen maakte Márhân weer salto's van de hoogste rots. Blij toonde ze Zonnenkind haar buik, die weer puntgaaf was.

Zonnenkind vertelde van zijn capriolen met de dieren, die hij temde. Zodra hij kon praten, kon hij dat ook met hen. Toen hij amper kon lopen, waren zijn ouders hem op een nacht kwijt. De andere ochtend vonden ze hem in een diepe slaap. Tussen de poten van een muhlot, op het Bronsgroene Veld.

Toen was het jongste gezinslid aan de beurt om te vertellen. Iedereen merkte, dat er een diepe liefdesband ontstond tussen Yíwân en Zonnenkind. Zoals gebruikelijk op Šolám, had niemand er moeite mee, dat niet iedereen evenveel van iedereen hield. Een ontluikende vriendschap was heilig en kreeg alle ruimte.

Omdat er altijd liefde in overvloed was, kwam niemand tekort. Khárwlân zei: ‘Zonnenkind is te mooi en te lief om voor mij alleen te houden. Bovendien ga ik morgen voorgoed met hem mee. En Yíwân heb ik al zijn hele leven bij mij gehad. Jongens, een fijne tijd samen. Pas als deze bazuin tweemaal klinkt, loop je rustig terug voor het avondeten.’

Yíwân was pas zes jaar. Hij had hetzelfde kapsel als Zonnenkind, dus met sluik haar tot op ogen en oren, maar dan zwart. Een stralend kind, dat aan één stuk praatte en honderduit vroeg over de Koningsvallei. Een briljant knaapje, dat volwassenen vaak verstoeld deed staan. De jongens kusten elkaar. Yíwân's speeksel smaakte naar het kruidige water van de Violette Rivier en naar palmbladen en andere planten van de streek. Hij leidde zijn nieuwe vriend rond in de vallei. ‘Ken je de kroeshaartjes al? Dat zijn zulke schatjes. Kom, ik stel jullie aan elkaar voor.’

In een hutje van palmbladen ontmoette Zonnenkind een gezinnetje met zwart krullend haar en dikkere lippen. ‘Dit is Thírłân, vijf jaar oud. Lief, hè? Wij zijn beste vriendjes hier. Bij ons trouwt bijna iedereen met het andere ras. Wij genieten echt van elkaars verschillen.’ ‘Net als in Ćíruni Patyon. Het ene gemengde huwelijk na het andere. De Fyiti met de Širi. Hemelse sfeer daar.’ ‘En binnenkort het eerste huwelijk tussen een Širi en een Hluthi. Ik ben zo blij met jullie. Benieuwd hoe jullie kinderen eruit zullen zien.’ Thírłân's ouders begonnen te vertellen: ‘Weet je, hoe we aan het sterrenbed onder de koepel zijn gekomen? Tot voor kort ging Khárwlân vaak stiekem 's nachts met andere kinderen naar de sterren kijken. Ze legden dan mos op de vloer van de sterrenwacht en vielen samen in slaap. Op een keer had ze de hele nacht met Thírłân naar Aymánthis gekeken. Ze hadden daarbij zoveel geknuffeld, dat Thírłân de andere ochtend helemaal dronken van Khárwlân's speeksel was thuisgekomen. Zonnenkinderen zijn extreem gevoelig voor gisting. De wilde honing in de kleine paarse bloemetjes hier is veel sterker dan die in de grote vijfhoekige roze bloemen op die rechte stelen aan de waterkant in de Koningsvallei. Maar Khárwlân kan er goed tegen, want die gebruikt de hele dag wilde honing voor haar helderziendheid. Toen hebben wij dat sterrenbed onder de koepel gezet.’

Thírlân ging bij Zonnenkind op schoot zitten. Ze kusten elkaar.
Haar speeksel smaakte anders, omdat zij van een ander ras was.
Yíwân kroop erbij en ze kusten verder gezellig met hun drieën.
Omdat Zonnenkind nog maar zo kort geleden met Mírtêm had gekust,
proefden ze het speeksel van alle vier de volken van Šolám door elkaar.
Die eenheid ontroerde ze diep. Mírtêms speeksel smaakte fris en fruitig.
Daarna gingen ze zwemmen, deden waterspelletjes en verstoppertje.
Ze brachten Thírlân weer terug, omdat ze bij haar wat vroeger aten.
Toen toonde Yíwân Zonnenkind de rest van de streek.

‘Kun jij soms ook gedachten lezen, Yíwân?’
‘Nou en of, Zonnenkind, woordelijk zelfs. Wil jij het ook leren?
Ga jij daar in die grot zitten, dan kruip ik achter deze boom. Ik begin.
Als je het geraden hebt, schreeuw je het naar mij.’
‘Het is: “Hâna thu”. Ik houd van je, in het Hluthi. Nu jij.’
‘Het is: “Hamna thu”. Ik houd van je, in het Širi. Nu iets moeilijkers.’
‘Ik denk: “Mni munamayi hán prithi Šuli hluthi thimi”.’
De vriendschap tussen onze volkeren is als die tussen de gouden Zon en
de paarse lavendel.’
‘Helemaal goed! Zelfs in het Hluthi-dialect. Nu ik weer.
“Šántirit mnašantaya nahyóm”.’
Op een kronkelpad kom je het vlugst bij de eeuwigheid. Klopt het?’
‘Ja, gedicht van mijn schoonzus Mántram.’
‘Weet ik. De hele planeet kent het al.
Mijn ouders gaan weleens naar de markt in Šolami Patyon.’
‘Weet je wat, Yíwân. Als ik terugkeer naar de Koningsvallei,
doen we dit ook op afstand. We sturen gedichtjes naar elkaar.
Tegelijk zenden we ze per ĥtirif om te kijken, of het klopt.’
De jongens kusten elkaar nog eens hartstochtelijk,
toen ze de bazuin twee keer hoorden klinken.
‘Onze vriendschap is voor eeuwig,’ zeiden ze tegelijk.

De tijd voor het afscheid was gekomen. De Hluthi hadden een feest
georganiseerd, waarbij veel werd gemusiceerd en gedanst.
Het was een feest, maar iedereen was gewoon naakt. Mráthân sprak:
‘Afscheid doet pijn, maar wij zijn zo blij met dit zielsgelukkige paar.
Laten we in een kring gaan staan en elkaar de hand reiken om onze
verbondenheid te voelen, dan bestaat onze eenheid ook na jullie vertrek.
Vaarwel, lievelingen! Tot op het koningsfeest.’

12. Mahamni šantir – de huwelijksreis

Drie dagen zou de terugreis duren. Zonnenkind zond zijn ouders een h̄tirif met de boodschap, dat hij later thuis kwam en een verrassing had. Het paar verwende de muhlots extra. Khárlwân lag met haar kin op de kop van de voorste, met in iedere hand een oor. Zonnenkind zat tegen haar rug, zijn kin op haar zwarte haar en zijn handen op haar schouders. Zingend en neuriënd gingen ze op pad. Overal werden ze met gejuich en vreugdetranen ontvangen. Vooral Khárlwân werd nat van de vele kusjes. In de Witte Wereld gingen ze op in sneeuw- en ijspret. In het oerwoud speelden ze met de grote blauwe slang, die het paar letterlijk met elkaar verbond, door op alle mogelijke manieren om hen heen te kronkelen. Bij Ćiruni Patyon vloog Mírtêm het prinsenpaar uitzinnig van vreugde in de armen. De totaal verschillende meisjes raakten maar niet op elkaar uitgekeken en luisterden met volle aandacht naar elkaars levensverhalen, terwijl Zonnenkind met zijn handen op hun ruggen liefde straalde. In de boomhut lag het drietal in elkaars armen, mengde hun speeksel en droomde van de liefdevolle eenheid van alle volken van Šolám. Bij ieder dorp schonk het paar uitvoerig aandacht en liefde aan het volk, dat zich verdrong om het wonderlijke meisje te leren kennen. Ze aten, dronken, dansten, zongen, praatten, speelden en sliepen samen. Kinderen begroeven hun gezichten in Khárlwân's zwarte haar om van de vele geuren te genieten. Zij likte aan hun tanden om ze te laten proeven van de wilde honing, die ze altijd at. Het was nu ook echt háár volk. Ze bezochten Háthlam, die hen hartelijk met speelse dansjes begroette. Hij veranderde alle bollen en kaarten met het laatste nieuws over de Witte Wereld. Op de plattegronden van de paleistuin tekende hij extra zonnenbedden voor de koningsgroep. Onder elk blad schreef hij de leuze 'Vrijheid in Verbondenheid' en het nieuwe lied van broederliefde. In lettergreepschrift en in het nieuwe klankschrift, in alle dialecten. Toen ze in de Rietlanden Mántram en Šáhhram ontmoetten, smolten vier, of liever vijf harten van vreugde. Khárlwân klom tegen Mántram op, likte haar tanden en hals, zoog aan haar borsten en kustte hartstochtelijk haar buik met het kindje. 'Oh, lieve Mántram, als mijn Prinsje volwassen is, zal ik zijn zoals jij!' Ze viel Šáhhram op de borst en liefkoosde hem teder. 'Zonnenkind, wat heb jij een lieve grote broer!'

Mántram en Šáhhrām waren blij met Khárwlán. Zo lief en diepzinnig! Zonnenkind was zichtbaar gegroeid, volwassener en toch nóg meer kind. De liefde straalde veel verder van hem uit. Ze hoefden slechts één woord te spreken en hij begreep al, wat ze wilden zeggen.

Plotseling keek Khárwlán heel ernstig en zei: ‘We hebben nóg meer eenheid nodig, voor de moeilijke tijden, die over ons volk komen.’ Ze keken elkaar verrast aan. Ze begrepen haar niet helemaal.

Voor meer eenheid waren ze te vinden. Maar wat zijn ‘moeilijke tijden’? Van ganser harte stemden zij in om deel te worden van de koningsgroep. Ze droegen meteen nuttige ideeën aan en noemden namen van de degenen, die hen bij het uitwerken van de plannen konden helpen.

‘Vanavond gaan wij samen slapen, dromen en één zijn,’ zei Mántram. Vijf harten klopten van opwinding en ontroering.

Ze toonden Khárwlán alle beeldjes en het voltooid instrument.

‘Mag ik er even op spelen?’ vroeg Khárwlán.

‘De klank moet nog een verrassing blijven voor het koningsfeest. Daarna geef ik jullie er allebei les op.’

De avond viel en de koningsgroep, bijgelicht door het zilvergroene schijnsel van de planeet Amantis, liep plechtig in de Rietlanden naar een beschutte, zachte plek. Mántram zei met vochtige ogen:

‘Mijn allerliefste lievelingen. Ik kan jullie gevoelens lezen. Vanavond hebben wij allen slechts één droomwens. Onze eenheid en liefde, die uiteindelijk zo groot wordt, dat het hele Universum ermee is gevuld. We gaan zo liggen, dat we elkaar alle vijf aanraken.’

Allen werden stil van ontroering. Alle ogen gingen wagenwijd open. Hun harten en ademhaling gingen gelijk lopen. Ze begonnen elkaar allertederst te liefkozen. Khárwlán en Zonnenkind lagen met hun wangen op Mántrams buik, zodat ze alle bewegingen van het kindje konden volgen. Khárwlán smeekte: ‘Lieve, allerliefste Šáhhrām, help ons, nog meer verbondenheid te voelen met dit lieve kindje.’

Toen vervaagden alle grenzen van ruimte en tijd.

Het onvoorstelbaar grote en het onvoorstelbaar kleine waren zo één, dat het leek, alsof ze in elkaar zwommen.

‘Ik voel het kindje in mijn buik!’ ‘Ik ook!’ ‘Ik ook!’ ‘Ik ook!’

Zij waren één lichaam en één ziel geworden. Eén met Olám Nahyó.

En die gunde hun elk moment van ganser harte. Ze huilden van geluk.

‘Ik wou dat dit moment eeuwig was,’

snikte Zonnenkind, vanuit het diepst van zijn ziel.

‘Dit moment ís eeuwig,’ zei Khárwlán, ‘voel maar met je hart.’

13. Tríslam en Fúntyam – de scheepsmeesters

Zonnenkind liep naar de scheepswerf om te helpen met zes zeilbootjes, waarmee ze hun familie van de Beige Meren zouden ophalen.

Op de steiger huppelden de achtjarige Tríslam en diens zevenjarige zusje Fúntyam hem blij tegemoet.

‘Hier ben ik dan... Hé, jullie kijken me aan, alsof ik de mooiste benen van de planeet heb. Wel, dan zijn ze van ons allemaal! Mani! Zoiets is te kostbaar om voor jezelf of je meestgeliefde te houden. Hoe meer je iets deelt, hoe mooier het wordt. Kijk maar, ze zijn alweer langer geworden. Aai ze gerust, daar word ik nog fit van ook.

Nou, jullie hebben al flink met jullie ouders gewerkt.

Oh, zijn ze nu riet aan het halen?...

Laten we het meeste maar tot morgen uitstellen.

Vandaag vlechten we de zeilen en smeren we de bodems dicht.

Jullie zijn te moe. We gaan plezier maken. We hebben elkaar gemist.

Wat zijn jullie trouwens veranderd!...

Staan jullie bij Háthlam al officieel als botenbouwers ingeschreven?

Ik ben eigenlijk helemaal geen botenbouwer. Ik heb ooit drie roeibootjes gemaakt, maar van masten en touwen heb ik weinig verstand.

Anders moeten jullie ouders ons daar morgen maar mee helpen.

Laten jullie mij zien, hoe je zo’n bodem waterdicht krijgt.

Dan toon ik jullie, hoe je snel en mooi kunt rietvlechten.

Vanavond slapen we in elkaars armen en dromen we van bootjes.

Dan zijn ze morgen zeker alle zes klaar.

Zeg maar, wat jullie nog meer van mij verlangen.

Ik geef me met heel mijn wezen aan jullie over.’

‘We willen zo graag een keer met Khárlwân slapen.’

‘Dat zal nog vóór het feest gebeuren. Ik word al blij, als ik daaraan denk.

Khárlwân is te mooi en te lief om voor mijzelf te houden. Van haar houd ik nog meer dan van mijn benen. Jullie drieën zullen smelten van geluk.

Dat zal ons allen verrijken. Khárlwân verheugt zich ook op jullie.

Jullie worden dronken van het speeksel van onze nieuwe koningin.

Ik slaap in de armen van mijn ouders, die nog zo kort te leven hebben.’

‘Zonnenkind, wat hebben wij samen een heerlijke tijd gehad.

Al die avonturen, die we hebben gedeeld. Wij houden zoveel van jou.’

‘Ik ook van jullie, mijn schatjes. Nu wil ik jullie beter leren kennen.
Weet je wat? Ik doe mijn ogen dicht.
Een van jullie laat een heleboel spuug in mijn mond lopen, dan raad ik van wie... Hmm, heerlijk, echt meisjesspuug! Ik proef wat kruidigs, dus je zwemt veel. Klopt, hè Fúntyam? Geef nog eens wat spuug van onder je tong. Ja, toch wat wilde honing. Je kunt gedachten lezen zeker? Oranje besjes! Dan speel je harp. Ik ook!
Ook altharp? Khárlwân bespeelt alle harpen. Ook les van Šáhhram? Kun je zijn toccata “Muhlots in galop” spelen? Moeilijk stuk, hè? De bassen sla ik met mijn duim aan, dan komt de melodie het mooist uit. Ach, wil je het voor ons spelen?...
Ja, ik moet altijd huilen, als ik zoiets moois hoor. Dat doe ik je niet na. Weet je, dat ik ook een stuk heb geschreven, met nieuwe akkoorden? Het heet “Ĥtirif”. Mag ik even jouw harp, Fúntyam?...
Ja, nu huilen jullie. Nog een mondje spuug, dan raad ik van wie. Hé, weer van Fúntyam. Het smaakt toch het meeste naar jou zelf. Heerlijk, ik kan er maar niet genoeg van krijgen.
Ik vind jou ook zo ontzettend lief...

Nog een mondje spuug van jullie. Nu ben jij het, Tríšlam.
Wat een heerlijk jongensspuug! Hé, jij bent dierentemmer, net als ik. Je proeft de muhlots erboven uit. Ook wat oranje besjes.
Ah, dan ben je bij Šáhhram begonnen met les op de hampu?
Dat is met twee aanblaasrietjes, hè?
Maar goed, dat je zo’n stevige borstkas hebt, want dat is hard blazen! Hé, blauwe besjes! Dan heb je dansles van Mántram.
Kun je haar gedicht “Mrakunata” voordragen, allerliefste Tríšlam?’
‘Met plezier. Eerst de voorgeschiedenis. Toen Šolám pas bewoond was, speelden kinderen in het water met een knarat. Iedereen was dol op hem. Ze noemden hem Mrakunata – bruintje met de lange tanden.
Op een dag kwam hij tussen het waterrad van een graanwerktuig. Mrakunata brak zijn nek. Op slag dood. Het eerste sterfgeval op Šolám. Alle kinderen beweenden en kusten het dode dier voortdurend.
Nationale rouw werd afgekondigd. Het koningspaar sprak op het graf. Dit voorval werd zeer ernstig opgenomen. Er werd een commissie ingesteld om alle raderen van vanghekken te voorzien, want de planeet moest absoluut veilig zijn. Nog een geluk, dat het diertje het niet met verlammingen overleefde, want dan viel Šolám van de paradijsstaat.
In een paradijs mag immers geen enkel wezen gehandicapt zijn?

Toen er een nest met vijf jonge bevers werd geboren, vroegen de kinderen, in welke de ziel van hun makkertje Mrakunata terecht kwam. Toen hun ouders het antwoord schuldig bleven, moesten twee godinnen de kinderen komen troosten, met de verzekering, dat ze hem bij de opstanding precies zo terugkregen, zoals ze hem hadden gekend. Hier komt het gedicht: Mrakunatam...'

'Wat mooi! Ik kom echt tranen tekort! Nee, zo goed kan ik niet dichten. Ik heb wel een verslag van onze wereldreis. Het ligt in het hutje van mijn ouders. Ik haal het straks voor jullie op. 'Hé, bij mij begint het al. En bij jullie?' vroeg Fúntyam. 'Wauw, bij mij ook,' zei Tríšlam, 'en het is nog niet eens avond.' 'We hebben gewoon onze dag,' zei Fúntyam, 'of het komt omdat die lieve toverfee van een Khárwlân in de Koningsvallei is gekomen. Wat zalig! Onze gedachten en gevoelens lopen door elkaar heen. De grenzen van mijn lichaam vervagen. Ik voel me één met alles. We zijn volmaakt gelukkig. Is dit nu dubbel bewustzijn, Zonnenkind?' 'Eigenlijk niet, Fúntyam, want dubbel bewustzijn hebben wij altijd al. Dit kun je driedubbel bewustzijn noemen. Versmelting met alle liefde van het Universum. Je bent ook niet meer aan tijd en ruimte gebonden. Je kunt kennis uit andere levens krijgen. Behalve ik natuurlijk. We zullen een liefdessignaal uitzenden, dat altijd en overal en in alle talen kan worden ontvangen. Je kunt hem zelfs in een boek tegenkomen. Alle andere Zonnenkinderen zullen Šolám meteen herkennen. Fúntyam, begin jij?'

'Hallo, ik ben Fúntyam, de Vertederende, en ik ben heel erg lief. Ik heb half lang, bruin haar. Ik ben klein en mollig, maar niet te dik. Dat is niemand op deze planeet. Iedereen heeft een schitterend lichaam. Het oude koningspaar ziet er nog zo mooi uit, dat ze wel kinderen lijken. Als je in geluk en liefde leeft, dan blijf je mooi tot ver na je dood. We zijn hier allemaal verliefd op elkaar en op onszelf. Ik vind het zo heerlijk, dat we naakt leven. Geen lichaamsharen zitten ons in de weg. Houd je van haren, veren of schubben, dan zijn er genoeg lieve dieren om te knuffelen. Heerlijk, die blote voeten. Waar je ook loopt, worden ze door zandkorreltjes, grassprietjes of mos gekust. Geen wonder. Onze voeten zijn zo zacht, dat je er geen enkel wezen kwaad mee doet. Bomen, pluimen en water omhelzen je. Onze planeet is één groot liefhebbend wezen. Onze Zon geeft je warme kusjes op je hele lijf.

Ik ben het verlegenste meisje van de Koningsvallei, maar Mántram zegt, dat ik al veel vooruit ga. Voor een Zonnenkind ben ik nogal lui en daar maak ik me zorgen over. Het is riskant om werk te laten liggen, want als je terugkomt, dan hebben anderen het uit liefde al afgemaakt. Ik moet overal papiertjes op plakken met: “Alsjeblieft, niet afmaken, moet ik zelf leren.” Ik herinner me wat van vorige levens, op een saaiere planeet. Toen was ik ook al lui en ik mocht niet op Šolám worden geboren, als ik niet ijveriger werd. Ik smeekte om naar Šolám te mogen en ik heb het toen nét gehaald. Ik was uitzinnig van vreugde. Al wisten we allemaal voor onze geboorte, dat dit leven misschien maar heel kort zou zijn. Ik vind het hier zo fijn. We zijn allemaal zo gelukkig. Het grappige is, dat we zo arm als de mieren zijn. Geen kleren, geen sieraden, hooguit een klemmetje om je haar mee vast te zetten. Maar de meeste meisjes, zoals Khárwłân, zwemmen gewoon met hun haren los. We slapen in het veld of in onze bootjes. Zitten doen we op de grond, op een tak of op een steen, maar het liefst gezellig op elkaar, zoals nu dus. Geluk is niet wat je hebt, maar wat je bent, want dan kan het je niet meer worden afgenomen.

Nu wil ik het hebben over, ahum, eh, de technologie. Zonnenkind, laat eens een heleboel spug in mijn mond lopen, dan krijg ik inspiratie. Die malle jongen houdt altijd schrijfwaren en gereedschap in zijn mond. Niemand hier doet dat, maar op andere planeten schijnt het heel gewoon te zijn. Dank je, wat een genot, lief technetje, nu weet ik het weer. Toen ik amper kon praten en lopen, mocht ik altijd mee, als Šáhhrám Zonnenkind op zijn schouders naar de cursussen droeg. De meesters vroegen mij om artistiek advies en volgden dat ook op. Zoveel respect hebben we hier voor de kinderen. En voor de natuur. Er stond eens een boom in de weg. We hebben Mántram erbij gehaald. Want die praat met bomen. We hebben hem gevraagd, op welke plaats hij wilde staan. Toen zijn we dagenlang met zijn negenen bezig geweest. Om hem met de fijnste worteltjes en kluit uit te graven en te verplanten.

De jongens zitten nu brood te eten. Tríslam wrijft met zijn vinger over mijn neus. Hij wil dus, dat ik mijn mond open doe. Met zijn tong duwt hij een stukje voorgekauwd brood in mijn mond. Wat lief, Tríslam, om het voor mij te kauwen. Rietlandenbrood is heerlijk, want we bakken er phaslan en andere moeraskruiden door. Maar met het spug van je lieve broer smaakt het dubbel zo heerlijk.

Hé, daar heb je Hamnihlupta, Spettertje, de oranje met beige vis,
die altijd aan mijn tenen komt sabbelen. Ze zwemt zo vlug!
Even onder haar kin kietelen, dat vindt ze prettig. Stukje brood? Kusje.
Dag Hamnihlupta! Kusje, Zonnenkind? Goh, krijg ik ook van jou een
stukje brood, wat lief! Met schrijftuigsmak. Gaaf!’
Op Šolám schreven ze met puntige pijpjes bamboe.
Gevuld met mos en gekleurde plantensappen.
‘Zonnenkind, vertel jij verder?’

‘Ja, maar eerst ga ik jou knuffelen en zeggen, hoeveel ik van je houd.
Als er één het verdient om op deze planeet te leven, dan ben jij het wel.
Ik hoop, dat je heel oud wordt, want niemand wil jou missen.
Ik vind jou helemaal niet lui. Jij werkt gewoon aan je ziel.
En daar kun je moe van worden. Je hebt zo mooi verteld, dat ik alles
opnieuw beleef, als ik je verhaal in een later leven tegen kom.
Hallo, ik ben Zonnenkind en ik ben heel erg lief.
Ik heb een rond gezicht, met nogal blond, wat oranjeachtig haar.
Mijn armen en benen zijn lang en slank, gestroomlijnd en gespierd.
Ik ben een stralende persoonlijkheid en een vrijkous, maar ik heb soms
wisselende stemmingen. De laatste tijd heb ik ook teveel koningswerk
gedaan, maar dat zijn we nu gelukkig aan het verdelen.
Ik heb Tríšlam eens gevraagd, of hij niet beter koning kon worden.
Zo standvastig en wijs! Maar hij vindt zich teveel in zichzelf gekeerd.
Bovendien, koning zijn, doe we met ons allen, zegt hij. Hij is nu mijn
wijsgerige adviseur. Onze nieuwe koningsgroep is trouwens erg serieus.
Er moeten eigenlijk een paar Fyiti bij, van hooguit vierentwintig jaar.’
‘Ik ken een grappig stel, van negentien jaar oud,’ zei Tríšlam.
‘Bedankt, dat regelen we binnenkort. Hluthi hebben we al.
Khárwlân en haar ouders. Tríšlam, vertel jij over de maatschappij?’
‘Ja, maar eerst drinken we nog wat en eten we nog wat brood en besjes.
De zeilen zijn mooi geworden, hè?’
We zullen ze te drogen leggen. We pakken ze ieder bij een punt.’
Op Šolám waren de meeste schepen éénmasters. Omdat de wind zelden
krachtig was, hield je de zeilen gewoon bij de achterste punt vast.
Je reisde met vijf volwassenen tegelijk. Er waren ook grotere schepen.
Je nam altijd bamboe stokken mee om te roeien, als zeilen niet lukte.

‘Hallo, ik ben Tríslam – de robuuste – en ik ben heel erg lief.
Ik ben een jaar jonger dan Zonnenkind, maar even groot en steviger.
Mijn haar is blonder en korter, met mijn voorhoofd vrij. Zonnenkind heeft een Auroriaans kapsel, zoals veel jongens onder de zestien in de Koningsvallei. Ik heb een sterk karakter. Dat had ik al in vorige levens. Ik ben de stilste jongen van de streek, maar als ik spreek, hangt iedereen figuurlijk en letterlijk aan mijn lippen.
Zodra ik kon praten, stond ik al bekend om mijn wijsheid.
Ik voerde diepzinnige gesprekken met de goden.
Zonnenkind is ook wijs, maar hij is het meer met zijn gevoel en ik meer met mijn verstand. Fúntyam en ik zijn de oudste kinderen thuis, want onze ouders zijn pas vijfentwintig jaar.
Onze moeder krijgt er binnenkort een kindje bij. Het is een zusje.
Ze is zo lief, maar ik heb haar nog geen naam gegeven.
Ik heb nog geen meestgeliefde, dus zal Fúntyam mij helpen.
Volgend jaar help ik met háár kindje, als onze moeder weer zwanger is.

Fúntyam en Zonnenkind, ik houd verschrikkelijk veel van jullie.
Jullie hoeven niet aan jezelf te twifelen. We hebben in vorige levens al bewezen, dat we geschikt zijn voor Šolám. Wij zijn oude meesters, maar omdat we het meeste bij onze geboorte zijn vergeten, kunnen we nu uit ons hart leven. Wij zijn hier vooral om te ervaren, hoe het is om in een wereld van verbondenheid te leven. Wat wij hier verder doen, is geen verdienste. Het is geen kunst om mensen te liefkozen, die kerngezond, jong, beeldschoon en lief zijn. Onze hele planeet is één groot pretpark. Zonnenkind, vertel nog eens van dat boomslapen?’
‘Oh, ik moet zo lachen, als ik daaraan denk. Mijn malle vader heeft het uitgevonden. Bij de Beige Meren slapen we meestal in Zompwortel. Moet je ons zien liggen! Net als onze voorouders de apen of de slangen. In de gekste houdingen. Soms met hoofd en armen slap naar beneden. Je valt er weleens samen uit, maar dan klim je gewoon terug en slaap je weer verder. De zachte takken wiegen je de hele nacht. ’s Ochtends knuffel je elkaar wakker en zeg je nog eens, hoeveel je van elkaar houdt. Dan begint de ochtendgymnastiek. Twee springen eruit en trekken de tak, waarop je ligt, tot op de grond. Dan loslaten en je zwiept met een grote boog het water in. Ook een uitvinding van mijn vader natuurlijk. De bomen vinden het fijn om met ons te spelen. Het zijn onze vrienden. Oh, mijn vader heeft net zoveel humor als het Blauwe Bergen volk. Fúntyam, vertel nog eens, van toen jij klein was.’

‘Nou, dat was me wat! We waren bij het koningspaar.
 We lazen over het koningschap op andere planeten.
 Toen knielde mijn vader voor de koning en gaf hem allerlei eretitels.
 Die aapte hem na en zei:
 “Eretitels! Goed dat je dit niet bij onze goden had gelapt.
 Die hadden je zo gekieteld, dat je de vijver in was gekronkeld.
 Vertel op: Wie is je verlegenste kind?” Dat was ik natuurlijk.
 “Nou, Máhyam en ik zijn aan vakantie toe. We gaan zes dagen naar de
 Beige Meren. Zwemmen en in de bomen slapen.
 En jij, Fúntyam, bent zolang koningin in je eentje.
 Kijken hoeveel eretitels je dan krijgt.”
 En daar lag ik dan, naakt op een zonnenbed in de paleistuin met boekjes
 uit de bibliotheek, te wachten tot er weer iemand kwam.
 “Ik heb problemen met mijn graan. Heb je daar een boek over?”
 Dan nam ik die vrouw mee naar de bieb.
 “Ik wil een werkplaats bouwen aan de grote allee.
 Hoeveel afstand moet ik houden tot de as van de weg?”
 “Dan moet je bij Háthlam zijn. Die heeft alle plattegronden en
 bestemmingsplannen van het dorp.” En zo ging het maar door.
 Tot de laatste ochtend, en toen... O, oh! Daar heb je het al!
 Kinderen renden het terras op: “De goden! De goden!”
 Zachtjes daalde het vierkante, goudkleurige ruimteschip neer op het
 vlakbetegelde deel van de paleistuin. Zoals meestal hadden ze de koepel
 al in de lucht opgeklapt en stonden naar ons te wuiven.
 Ze deden al hun kleren uit. We beklommen het schip en omhelsden ze.
 “Lieveelingen, waar is het koningspaar?”
 “Bij de Beige Meren. Ik ben zolang koningin.”
 Geen spoor van verbazing. Kun je nagaan. Ik was toen net vier jaar!
 “Dan blijf jij bij ons voor het appèl. Brengen jullie deze Amantische
 vissen naar de rivier? Hier is een boekje over ze. Geef ze allemaal een
 naam en speel met ze. Zodra ze springen, zijn ze voldoende gewend.
 Breng je wel het bassin schoon en droog terug?
 Fúntyam, vorige keer hadden we het over boekdrukkunst.
 Houtsnede, in jullie geval bamboesnede, is goed voor grote oplagen.
 Voor kunstdrukwerk is litho beter. Hoe staat het met jullie methodes?”
 Ik glunderen natuurlijk. Ik had er met mijn neus boven op gestaan,
 toen we bij Háthlam de nieuwe drukpers in gebruik hadden genomen.
 Ik had heel wat stukken zacht natuursteen voor hem vlakgeslepen.
 “Kom maar mee naar de drukkerij.”

Ik huppelde vooruit en liet ze alles zien. Op de terugweg gooiden die twee goden mij steeds hoog in de lucht naar elkaar toe, kusten mij over mijn hele lichaam en zeiden: “Wij zijn zo blij met jullie!”

Toen we terug waren bij het bassin, bleek er gelukkig nog één vis geen naam te hebben.’ Fúntyam kreeg tranen in haar ogen.

‘Dat was zeker Hamnihlupta?

Houd je daarom zoveel van elkaar?’

vroeg Tríšlam.

‘Ja. Altijd vindt ze mij. Zelfs bij de Beige Meren kwam ik haar tegen.

De lieverd! Die middag kwam het koningspaar terug.

Mijn dag kon natuurlijk niet meer stuk.

“En hoe was het? Heb je iedereen kunnen helpen?”

Ik vertelde ze alles in kleuren en geuren. “Zie je wel dat je ons niet op een voetstuk hoeft te zetten? En, zijn er nog problemen geweest?”

“Ja, de linker fontein is kapot gegaan, maar Tríšlam heeft er iemand bij gehaald, die er verstand van heeft en nu doet hij het weer perfect.”

“En heb je goed gegeten?”

“Veel besjes. Elke middag brachten mijn ouders brood.”

“Straks eet je bij ons. Máhyam heeft heerlijk gekookt. Ik heb allerlei drankjes gemaakt met wilde honing erin. We gaan zwemmen, dansen, zingen of wat je maar wilt. En heb je lekker geslapen?”

“Meestal heeft mijn kleine zusje Míryam in mijn armen gelegen, maar ik heb ook een keer alleen geslapen. Dat was een heel bijzondere ervaring.

Alleen kon ik nergens bedden ontdekken. Ik heb toen maar wat mos in de bibliotheek gelegd. Ik heb net alles opgeruimd.”

“Dat vind ik een goeie mop. Wij slapen helemaal niet in het paleis.

We hebben een rieten hutje in de tuin bij de kleine waterval.

Vanavond droom je in onze armen. Wij zijn zo blij met jou!”

Ze gooiden me hoog in de lucht en kusten mij over mijn hele lichaam.

Zoveel respect hebben ze nou op Šolám voor kleine kinderen!’

‘Oh Fúntyam, wat ben jij toch een heerlijk wezen! Jij bent pure liefde.

Alsjeblieft, wil je deze ervaring ook op het koningsfeest vertellen?

Als je het hele volk hebt toegesproken, ben je nooit verlegen meer!

Tríšlam, vertel jij over andere planeten?”

‘Graag, dit onderwerp gaat mij zeer aan het hart. De goden hebben verteld over de kolonisatie van de Aarde. Daar komen zielen van bijna de hele Kosmos te wonen. Het wordt niet zo’n simpele wereld als deze. Op je tiende jaar koning zijn van Šolám is veel gemakkelijker dan vader zijn van een gezin met twee kinderen op de planeet Aarde, die wij Tiryon noemen en die nu nog een woeste en ledige steenklomp is. Het wordt de bakermat van de hoogste goden. Ze zeggen, dat het de mooiste wereld van onze Melkweg wordt, maar ik krijg een beklemd gevoel, als ik aan die naargeestige gevangenis denk. Tiryon? Zeg maar ftiryon – kerkhof! Daar is het, of je hele ziel uit elkaar wordt gerukt. Als je daar zonder kleerscheuren doorheen komt, heb je de zwaarste vuurproef doorstaan, zeggen onze goden. Normen en waarden zijn daar net omgekeerd als hier. Ben je daar lief voor een ander, dan ga je de gevangenis in. Roei je daar een volk uit, dan krijg je een onderscheiding. Ik weet niet, of onze zielen later over de Melkweg worden verspreid of dat we allemaal naar één planeet gaan. Zonnenkind gaat naar de Aarde. Ik huiver, als ik denk aan wat hem te wachten staat. Maar hij redt het. Beste Aardkinderen, ik spreek jullie op je eigen toon toe. Jullie vinden, dat wij te aardig voor onze dieren zijn. Wij misbruiken ze niet voor voedsel, kleding of dom werk. Het zijn onze vrienden. Jullie zeuren over ongewenste intimiteiten op het werk, maar juist daar vinden velen hun meestgeliefde. Ik ben mijn ouders eeuwig dankbaar voor elke kus, die ze me hebben gegeven. Dat is liefde, waar je allemaal meteen wat aan hebt. Kinderarbeid? Werken en leren zijn meer spelen dan op jullie scholen. Ik vind lopendebandwerk maar niks. Op Aarde leven ook mensen, die hun planeet vergiftigen en hun oerwouden omkappen. Over landmijnen zullen we maar zwijgen. Er heersen ongeneeslijke ziektes, die je van lichaamssappen oploopt. Mocht ik ooit met Zonnenkind op jullie planeet terecht komen, dan sterf ik nog liever in zijn armen, dan dat ik hem misloop. Lieve Aardkinderen, als jullie planeet aanvoelt als een tranendal, besef dan, dat er andere planeten zijn, waar je je beter thuis voelt. Voor iedereen bestaat een passende wereld. En anders schep je er zelf een. Iedereen is een god in zijn diepste zelf. Ook onze Aarde wordt een paradijs. Het komt allemaal wel goed. Vrienden voor eeuwig! Hám nahyó!’

Bij die laatste zin kreeg de anders zo kalme Tríslam, die eigenlijk alleen bij mooie muziek huilde, een brok in zijn keel. Snikkend viel hij op de borst van Fúntyam en Zonnenkind, die hem over zijn rug aaiden, zijn haar kusten en ‘schatje’ zeiden, tot hij geheel was gekalmeerd. Die twee waren anders zo emotioneel, nu staarden ze kalm en glimlachend over het water, waar de Zon in het oosten onderging. In hun trance hadden ze zelfs hun karaktereigenschappen uitgewisseld. Het zilvergroene schijnsel van Amantis bescheen het kabbelende en bruisende water en de veelkleurige rietpluimen en de bloemetjes langs de waterkant. Een boeket van kruidige geuren bedwelmde het landschap. Een symfonie van kwetterende, kwakende, gonzende en plonzende insecten, vogels en waterdieren nam de liefdesboodschap over. De drie kinderen lagen al op de bodem van het bootje te dobberen. Zachtjes zongen ze het nieuwe lied van universele liefde, terwijl ze teder elkaars gezichten en ruggen streelden. ‘Mántramna sutra pri hám nahyó. Mni Statit mnašantir Olám Nahyó.’ Toen viel het drietal in mystieke versmelting in slaap. Halverwege de ochtend waren alle bootjes klaar. Juwelen om te zien. Met liefde gemaakt! Háthlam had alles al vanuit de verte bekeken. ‘Prachtwerk, kinderen! Ik heb jullie ambachten zojuist ingeschreven.’ Háthlam veertienjarige zoon Krišnam gunde zijn vader, die de afgelopen dagen wel heel erg hard had gewerkt, een vrije dag. Bovendien vond hij het weleens leuk om de burgerlijke stand te beheren. De drukpersen draaiden met bamboesneden en kleurige plantensappen, want er werden duizenden uitnodigingen afgedrukt. Even later kwamen de ouders van de kleintjes. Met riet halen, bedoelden ze blijkbaar geen scheepsriet, dat er trouwens nog in overvloed lag. Met Mántram en Šáhhram kwamen ze aanlopen, hun handen vol manden met broden en vruchten en bamboe muziekinstrumenten. Aan de overkant liep Khárwlân met haar schoonouders. Dagenlang had zij zich op haar taak als koningin voorbereid en in hun armen geslapen. Trillend van blijdschap vloog het prinsenpaar elkaar om de hals. Uitgelaten stapte het hele gezelschap in de bootjes. Voor een proeftocht op de Koningsrivier met de aangrenzende meren. Op de brede wateren leerden Khárwlân en Zonnenkind zeilen. Op de kleinere stroompjes roeiden ze. Overal zongen en musiceerden ze. Van tijd tot tijd stopten ze om te zwemmen, te stoeien, te knuffelen, wat te eten of te drinken. Ze likten de wilde honing uit de bloemetjes aan de waterkant, zodat ze steeds vrolijker werden.

Steeds overtuigender en luider klonk het lied van universele liefde.
 ‘Mántramna sutra pri hám nahyó. Mni Statit mnašantir Olám Nahyó.’
 Het volk, dat ze onderweg tegenkwamen, zong uit volle borst mee,
 onder begeleiding van de harpen en de blaasinstrumenten. Ze stonden te
 kijken op de bruggetjes en de steigers van de wind- en waterwerktuigen.
 Naarmate dit koningsfeest naderde, werd het hele volk steeds verliefder
 op elkaar. Het bootgezelschap was gek van blijdschap en genoot intens
 van de pittoreske landschappen en de ontmoetingen met het volk.

Toen de avond viel, gingen ze in het Bronsgroene Veld als één groot
 gezin in elkaars armen liggen.
 In mystieke verbondenheid zongen allen zachtjes:

The image shows two staves of musical notation in 4/4 time. The first staff contains the melody for the first line of the song, with a triplet of eighth notes under the first three notes. The second staff contains the melody for the second line. Below each staff is the corresponding Dutch text.

Mán-tra-mna su-tra pri hám na - hyó

Mni Sta-tit mna-šan-tir O-lám Na - hyó

‘Wij zingen en dansen in zonnenschijn en eeuwige liefde.
 In ons aller Bronsgroene Veld wandelen wij met dé God.’

Dit zijn de eerste twee regels van het Lied van Universele Liefde.
 Je kunt het beschouwen als het nieuwe volkslied van Šolám.
 Speciaal voor dit koningsfeest door Háthlam gecomponeerd.
 De melodie is niet echt Šolamees, maar eerder Aards of universeel.

14. Širi šuraya – het koningsfeest

Bijna ieder jaar werd er een koningsfeest gevierd, waarbij het hele volk zich in en om de paleistuin verzamelde. Deze keer zou het een heel bijzondere bijeenkomst worden. Niet vanwege de plannen voor nederzettingen halverwege het zuiden. Ook niet ter gelegenheid van het vervoerssysteem voor personen en goederen, dat ze wilden aanleggen tussen de Koningsvallei en de Blauwe Bergen. Zelfs niet ter ere van de nieuwe taalprojecten. En zeker niet voor Zonnenkind 's tiende verjaardag, want op Šolám werd zo iets nooit gevierd, omdat elke dag, dat ze iemand bij zich hadden, als een feest werd beleefd. Vandaag zou het huwelijk tussen Khárwlân en Zonnenkind worden gesloten. Máhyam en Šíryam zouden na honderddrieëntachtig jaar het koningschap aan hen en aan de grote koningsgroep overdragen. Het feest was bovenal zo bijzonder, omdat het volk een nieuw tijdperk zou ingaan. Een tijdperk van nóg grotere eenheid en liefde. Van de toespraken lag alleen de volgorde vast.

Aan het eind zouden Mántram en Khárwlân met het hele volk een oefening doen, zodat ze zich allemaal met elkaar verbonden konden blijven voelen, hoever ze ook van elkaar waren verwijderd.

Van overal kwam het volk naar de Koningsvallei, te voet of op rijdieren. Elk groepje had de uitnodiging bij zich, opgerold in de hand, onder een oksel, achter een oor, voorzichtig tussen de tanden of zelfs puntig opgerold in het oor van een muhlot. Ze droegen kleurige gewaden. In witte kleding en hand schreed de kern van de koningsgroep het grote terras op. Vijf totaal verschillende mensen, maar één van hart. Zo één als de vijf vingers van een hand. Als een akkoord van vijf tonen, dat toch als één geheel klinkt. Šáhhram ging achter zijn instrument zitten om de andere erop af te stemmen. Fluitende, zoemende en sprinkelende klanken als voorproefje op het concert. Mántrams groepjes oefenden hun laatste danspasjes. Kleurig uitgedost als ĥtırifs, compleet met veren. Schalen met heerlijk gebak en kristal met sprinkelende dranken werden de tuin in gedragen. De paleistuin was plechtig, maar toch ook speels, met onregelmatige vormen, op- en afstapjes, terrasjes, waterloopjes en een grote, maar grillige vijver met twee hoog spuitende fonteinen. Onder het terras lag een ingenieus buizensysteem, dat het water onder grote druk vanuit de bergen aanvoerde. Bomen en kleurige struiken sierden het geheel.

Je kon zien, dat veel was aangelegd, maar alles vormde een schitterend geheel met de natuur. De statige, maar niet al te strakke gebouwen, lagen wat boogvormig tegen de hoogste terrassen, die weer aan de voet van een steile bergwand lagen, zodat het geluid van de toespraken duidelijk doorklonk tot het hele volk, dat zich compleet had verzameld. Ditmaal ook op het grote vierkante, vlakbetegelde terras, dat vroeger als landingsplaats voor het ruimteschip van de goden werd opengelaten. Het paleis was het enige witte gebouw op de hele planeet, waar wit zeldzaam was. Het gehele complex, dat aan de voorzijde uitkeek op een onmetelijke vlakte, was een duidelijk baken voor ruimteschepen. De voorwand van het paleis was enigszins hol, zodat de goden er bewegende beelden op konden projecteren. Op het dak straalde de kristallen koepel. Daaronder in steen gebeiteld, in het nieuwe klankschrift, de leuze ‘Vrijheid in Verbondenheid’, met daaronder in beeldschrift twee elkaar aankijkende ĥtirifs, die de goddelijke eenheidstaal, het algemeen Šolamees, voorstelden.

In de paleisvijver waren nog twee naakte kinderen aan het spelen. Een vrouw in lichtgroen gewaad liep naar ze toe en fluisterde iets onverstaanbaars. Ze knikten, glimlachten, kwamen het water uit en trokken hun gele kleden aan. Khârwlân en Zonnenkind lagen zielsgelukkig op hun zonnenbedden naast elkaar, hand in hand. ‘Zonnenkind, oefen je gedachtenlezen. Wat zei ze tegen die kinderen?’ ‘Hoe kan ik dat weten, als zij niet bewust zendt?’ ‘Probeer het maar. Haar gedachten zijn immers niet geheim.’ ‘Het is hun moeder. Ze zegt, dat het nu tijd is om uit het water te komen en zich aan te kleden, maar dat ze dat niet vervelend moeten vinden, omdat de plechtigheid alleen ’s ochtends is en ze dan nog de hele middag in de zon kunnen spelen. Daarna zullen ze des te meer van hun naakte vrijheid genieten. Dan is er weer zo’n vrolijk dans- en knuffelfestijn, net als vorige keer.’ ‘Goed zo. Gedachtenlezen moet je beginnen te oefenen met alledaagse, voor de hand liggende dingen.’

Weldra brak het moment aan, dat de fonteinën werden stilgezet. Dan zou het volk de adem inhouden en zouden de leden van de koningsgroep en enkele anderen het kort en eenvoudig toespreken, afgewisseld met poëzie, zang, muziek, dans, hapjes en drankjes. Iedereen had al de op de plattegrond aangeduide plaats ingenomen.

Trišlam, de jongste van de koningsgroep, stond met een ernstig gezicht. In zijn witte gewaad, links naast Zonnenkind. De beide vaders van het prinsenpaar waren zojuist opgestaan en liepen naar de sluisen van de fontein. De meesten hadden dit gezien, zodat het hele volk al stil was. Zonnenkind stond als eerste op om het volk toe te spreken. Hij zou beginnen met de groet, die ook meestal werd gebruikt bij de ontmoetingen met de goden: ‘Šlam namayam. Šúrmuna muthu. Geliefd volk. Zonnenschijn en liefde. Wij zijn zo blij met jullie!’ Het volk zou dan wel enthousiast antwoorden: ‘Šúrmuna muthu. Wij zijn zo blij met jullie!’ Wat Zonnenkind verder zou zeggen, wist hij nog niet. De woorden zouden vanzelf uit zijn hart komen, dat helemaal overliep van geluk en liefde voor zijn volk...

Plotseling klonk er een oorverdovend lawaai uit de hemel. In volle vaart dook een grote zwarte vleugel omlaag. Er kwam een onaangename, blauwachtige straal uit, die de paleiskoepel raakte. Kristal rinkelde in het rond op de verbaasde mensen. De mannen bogen de fontein af om de in het paleis ontstane brand te blussen. De driehoekige zwarte vleugel dook weer omlaag en schoot opnieuw een scherpe straal. Kreunend zakte het instrument in elkaar, terwijl de orkestleden onder bamboestengels werden bedolven. Het volk trilde van angst en ontzetting. Dit hadden zij nooit gekend. Nog nooit was het in iemand opgekomen om iets te vernielen of om een ander schepsel kwaad te doen. Dit kon niet! Was dit een bange droom? Nee, dit was helaas even echt als het geluk, dat zij al die jaren hadden gekend. De Zon was gesluiert met vieze rooksluizen. Het stonk verschrikkelijk. Nog eenmaal dook het onheilspellende ding omlaag, schoot naar de zonnenbedden en verdween voorgoed achter de zwarte wolken. Zonnenkind lag kermend op de grond, met onder zijn achterhoofd een smeulend gat. ‘Het lijkt wel, of ik alleen maar hoofd ben!’ Šáhhram tilde zijn broertje, met slap hangende armen en benen, terwijl Mántram zijn hoofdje ondersteunde. Ze legden hem terug op zijn zonnenbed en deden zijn witte gewaad uit. Khárwlan overgoot zijn lichaam met haar tranen, maar hij kon die niet meer voelen. Zonnenkind werd geen koning. Hij kon niet meer dartelen over de velden. Hij kon zijn armen niet meer wijd omhoog strekken naar zijn volk en naar de Zon, die hij niet meer op zijn lichaam kon voelen. Hij voelde zelfs zijn eigen hart niet meer kloppen.

Het volk keek verdwaasd rond, met open mond. Ze zeiden niets meer uit zichzelf, maar antwoordden slechts, als je hun iets vroeg. Ze deden pas iets of hielden ermee op, als het klaar was of als je het hen verzocht. Zonnenkind treurde meer over het verlies van de ziel van zijn volk dan over het verlies van zijn eigen lichaam. Alleen in de overige leden van de koningsgroep gloeide nog een vonk van de goddelijke liefde. De nieuwe koningin Khárlwân ondersteunde het volk zo goed en zo kwaad als het ging. Toch bleef het een vreedzaam volk. Zij konden niet haten. Zoiets zat niet in hun afkomst en het zat niet in hun ziel. Iedereen had de aanvallers vergeven, of die nu wisten wat ze deden of niet, want één ding beseften ze niet: dat in de Kosmos alles met alles is verbonden en niemand een ander kwaad kan doen, zonder zichzelf te schaden. Niet iedereen voelt die verbindingen, zoals Zonnenkind de verbindingen tussen zijn hoofd en zijn blauwe lichaam niet meer voelde.

Šúryam werd dood geboren. Zonnenkind kon hem niet hoog in de lucht gooien en hem weer opvangen. Hij kon hem niet op zijn schouders de hele wereld laten zien. En dat zou ook geen enkele zin hebben. Maar Zonnenkind deed wat hij kon om hem zijn liefde te betuigen. Dagenlang bedekte hij het blauwe lijke met zijn tranen, terwijl de koningsgroep het voor zijn gezicht hield, totdat het werd begraven. Naast het graf in de paleistuin plaatste Šáhhram een stenen beeld, met op Šúryams hoofd een vlinder, even groot als zijn hoofd. Enkele dagen later stierf ook het oude koningspaar, in elkaars armen. Alle overledenen werden naakt in elkaars armen gelegd, rechtstreeks in de aarde. Al gauw stond de begraafplaats vol blauwe, gevlingerde beelden: Ftiris. Mántram danste niet meer. Ze liep voortaan houderig rond. Ze stopte blauwe besjes in Zonnenkind 's mond. Šáhhram kreeg geen noot meer uit zijn keel of uit zijn instrumenten. Hij besteedde zijn dagen aan het rondduiven van Zonnenkind op zijn zonnenbed. Hij knutselde eraan, totdat het vanzelf overal heen reed, waar Zonnenkind naar toe keek.

Zonnenkind werd oud, zo oud, dat het leek, alsof er nooit een eind aan zijn ellendige leven zou komen. Hij stierf en werd bij zijn volk gelegd. En toen kwamen die zwarte, driehoekige vleugels terug – in ontelbaren getale – en verwoestten de gehele planeet.

15. Flashforward

‘En, heb je nog steeds zoveel last van je nek?’

‘Ik ben niet gekomen voor nekkachten, maar voor een lui rechteroog. Volgens de optoloog zou dat kunnen komen door een slecht werkende rechterhersenhelft,’ snikte hij en veegde de tranen van zijn wangen.

‘Dan heeft dat leven niets met jouw huidige klachten te maken.

Van een cervicale dwarslaesie krijg je geen visusstoornissen.

Probeer eens een ander leven. Misschien wat dichterbij huis?’

‘Ergens in de late Middeleeuwen, tijdens een soort tuinfeest bij een kasteel, komt een dronken gek me met een bijl achterna en geeft mij een klap op mijn achterhoofd, zodat ik de rest van mijn leven verlammingen heb en een groot stuk van mijn rechter gezichtsveld mis.’

‘Goed zo, daar kunnen we meer mee,’ zei de regressietherapeut.

Helion

16. Splendion – de Witte Planeet

Glimlachend schreed Helion over de met wit goud geplaveide straten in de hoofdstad van de grote planeet Splendion, waar het godenpaar Patrion en Matrion met hun geestenkinderen woonden.

Wit en kristal, hier en daar wat blauw, domineerden de fraaie gebouwen, waaronder vele tempels met fraaie zuilen, scholen en concertzalen.

De stad was volgens rechte lijnen en in volmaakte harmonie opgezet.

Als je alles narekende, vond je overal wel wiskundige formules, zoals de gulden snede. Er waren majestueuze vijvers met schitterende fonteinen.

Ook de natuur sloot hier naadloos op aan. Alles zag er uit, alsof het er altijd al had bestaan en één geheel vormde. Alles straalde rust, vrede en gelukzaligheid uit. De planeet gaf zélf licht, helder wit licht, maar het was aangenaam aan de ogen. Er heerste een serene rust. De bewoners droegen witte gewaden. Alleen hoofd, handen en voeten waren vrij.

Ze waren gelukkig en glimlachten. Hardop gelachen en geschreeuwd werd er nooit, want dat paste niet bij de sfeer van de planeet. Men sprak duidelijk, maar ingetogen. Iedereen had oprecht belangstelling voor elkaar. Men leerde en werkte samen. Alles was hiërarchisch georganiseerd en gedisciplineerd, met duidelijke omgangsregels.

Als iemand een regel overtrad, werd die persoon liefdevol apart genomen en werd de regel geduldig uitgelegd. De tijd werd volgens strakke roosters doorgebracht, want er was veel te leren, maar men was nooit gehaast en er was volop gelegenheid om de stof te overdenken en te bespreken. Alles was gericht op de ontwikkeling van de ziel. Er werd veel gemuseiceerd. Grote koren, imposante orgels en harpen brachten je in stille vervoering. Iedereen leerde, werkte en speelde samen in liefde. Allen spraken één en dezelfde taal, rijk en muzikaal.

De hele planeet Splendion was één familie, één groot ‘Wij’.

Helion genoot van zijn verblijf op Splendion. Iedereen was hem even dierbaar en goed gezind. Toch was hij enigszins anders dan de anderen. Als een lelijk eendje, dat in een nest fraaie witte zwanen werd geboren.

Nou ja, lelijk is overdreven uitgedrukt. Hij was iets kleiner dan de meesten en had een ronder gezicht, met een ietwat goudgele glans. Een kleur, die op deze planeet een beetje uit de toon viel.

Daarom heette hij Helion, ofwel Zonnetje. Hij was ook iets minder intelligent dan de anderen. Zo had hij moeite met abstract redeneren, grammatica, tabellen en formules. Toch had ook hij zijn kwaliteiten.

Bij wiskundelessen was hij de eerste, die de uitkomst van sommen vond, alleen kon hij moeilijk uitleggen, hoe. Hij loste ze met zijn intuïtie op. Bij taallessen formuleerde hij de zaken kernachtiger dan de anderen. Hij was goed bedreven in poëzie. Ook in de muziek werkte hij anders. Hij speelde orgel en improviseerde fuga's als geen ander, maar bovenal was hij een briljante en gewilde harpist. Alleen week hij, tot grote ergernis van zijn leermeesters, soms af van de strakke vormleer en akkoordenschema's en uitte hij zijn rijke gevoelsleven in verrassende wendingen en speelse, maar liefelijke dissonanten. Er was geen gevoel, of hij kon het in zijn muziek uitdrukken. Toen Helion nog een kind was, hadden ze iets meer geduld nodig om hem discipline bij te brengen. Zo had hij een keer zijn gewaad uitgeworpen en was hij naakt tussen de fontein van de paleistuin gedoken. Liefdevol had Matron hem er uit geroepen en hem zijn kleed weer laten aantrekken. 'Lief kind, je lichaam is een kostbaar bezit, dat je moet beschermen. Stel je voor, dat de meisjes het hadden gezien. Nu je nog een geest bent, kan het weinig kwaad, maar als je straks een fysiek lichaam hebt, krijg je hier de grootste problemen mee. Nu zaai je alleen nog maar verwarring met je ondeugende gedrag. Zul je zoiets nooit meer doen?' Ze glimlachte en gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Nu was hij volwassen. Hij had zijn draai gevonden. Rond hem was geen onvertogen woord meer gevallen.

Zoals ik al zei, was alles op Splendion goed georganiseerd. Het godenpaar was tevens het koningspaar van de planeet. Hun oudste zoon Filion had na hen de belangrijkste positie. Hij was als het ware de tweede vader van het volk en voerde het daadwerkelijke bewind, maar gaf zijn vader, die vaak afwezig moest zijn, in alles de eer. Helion had het goed op Splendion, een planeet, waarvan de glans en de heerlijkheid alle begrip te boven gaan. Eigenlijk was iedereen zijn vriend, maar het meest trok hij op met de ambitieuze Astion, ofwel Morgenster, de op één na oudste zoon. Hem vertelde hij al zijn hartsgeheimen. Naar hem ging hij het eerste toe, als het niet zo soepel liep met wiskunde, taal of muziek. Ze zaten weer eens op de rand van de paleisvijver, waar Helion het liefst kwam. Het was trouwens een geliefde ontmoetingsplaats voor het gehele volk. 'Astion, heb jij ook weleens het gevoel, dat je hier iets mist?' 'Maar hoe kom je daarbij, Helion? Hoe zou ik in deze schitterende, volmaakte, vreedzame, liefdevolle wereld iets kunnen missen?

Alles is hier even mooi. Iedereen wordt hier met evenveel zorg en belangstelling opgevangen. Van alles is er overvloed. Ik heb me hier nog geen moment verveeld. Het is hier zo rijk en boeiend.'

'Ik weet, dat dit je pijn kan doen, Astion, maar soms heb ik toch het gevoel, dat ik hier iets mis. Alles is hier inderdaad onbeschrijfelijk mooi, vreedzaam en liefdevol. En de mogelijkheden om jezelf te ontwikkelen, zijn onbeperkt. Maar mijn hart zegt het. Ik heb weleens het gevoel, alsof ik van een andere planeet ben gekomen.'

'Hoe kom je daarbij, mijn beste Helion? Ik heb je geboorte zelf nog meegemaakt. Er is toch niets mis met jou? Wij zijn één grote familie. Maar toch zijn we allemaal verschillend. En niemand is volmaakt. Wij hebben allemaal als kind weleens iets gedaan, wat we nu niet meer in ons hoofd zouden halen. Wij zijn hier immers om te leren?'

'En toch is er iets. Mijn hart zegt het. Het is iets, dat ik niet onder woorden kan brengen. Een soort verlangen naar vrijheid.'

'Vrijheid? Regels moeten er zijn. Wij zijn allemaal verschillend.

Als iedereen zomaar zou doen, wat er bij hem opkwam, dan zou het op deze planeet een grote chaos worden. Vrijheid! Wij zijn toch vrij?

Wie verbiedt jou bijvoorbeeld om nu je harp te halen en onder die boom je hart uit te storten in je muziek. Dat heeft bij jou altijd gewerkt.

Alleen ik zal naar je luisteren. Ik ben de laatste, die zich zou storen aan die vreemde akkoorden, die in ieder geval niet vals klinken. Je doet er geen ziel kwaad mee en het is geen openbaar concert. Eigenlijk vind ik het best boeiend klinken.'

'Astion, ik waardeer jou als geen ander. En toch is er iets.

Ik voel, dat het allemaal ook anders zou kunnen.'

'Helion, er is inderdaad iets. Filion en ik werken al heel lang aan een groots plan. We zijn het alleen niet over alles met elkaar eens.

Op het aanstaande tuinfeest zullen wij het volk hierover inlichten.'

Het hele volk zat volmaakt geordend op de terrassen van de paleistuin.

De fonteinen werden stilgezet. De deuren van de grote tempel gingen open en het orgel speelde, tot allen in opperste vervoering waren.

Toen sprak Patrion en zei ondermeer:

'Mijn geliefde kinderen. Jullie geluk is altijd mijn vervulling geweest.

Het is tijd voor een volgende fase op je lange weg naar goddelijkheid.

Jullie worden binnenkort met een sterfelijk lichaam geboren.

Wij hebben de pas geschapen planeet Terron als leerschool ingericht.

Zodoende kunnen jullie uiteindelijk net zo glorieus worden als wij.

Julie zullen goden worden en geestenkinderen voortbrengen, die ook weer goden worden. Het hele Universum wordt gevuld met prachtige, witte planeten, waar vrede, geluk en liefde heersen.
Kinderen, het is nu gepast om luid op te juichen.’
Het volk juichte inderdaad van ganser harte.
Het orgel zette weer in en het koor zong Hosanna aan de Vadergod.
Het hele volk zong het tweede couplet mee.

Toen nam de oudste zoon Filion ongeveer als volgt het woord:
‘Kinderen. Het zal op Terron niet zo zijn als hier. Het eerste mensenpaar wordt weliswaar geplaatst in een paradijs, dat lijkt op deze paleistuin. Maar er ontstaat kwaad. En veel verwarring. Er heersen ziekte, oorlog en tweedracht. En zelfs innerlijke tweestrijd, zodat mensen zo zijn verdeeld, dat ze van boven niet weten, dat ze van anderen leven. In de vele oorlogen sterven miljoenen mensen voor hun vaderland. Van sommigen wordt hun lichaam uiteengerukt, zodat ze verder moeten leven zonder armen of benen. Terron zal een harde leerschool zijn. In duisternis banen wij ons tastend een weg terug naar de Vadergod. Dit alles zal geheel uit vrije wil moeten geschieden. Alleen zij, die dat lukt, zullen terugkeren en worden zoals Patron. Alle overigen zullen met minder genoegen moeten nemen en op lagere planeten voortleven. Voor de verwarring en ellende die hierbij ontstaan, betaal ik de kostbare prijs. Ook ik word op Terron geboren. Ik onderwijs jullie de leer van de Vadergod. Ik zal door ongelovigen worden gedood. En ik zal weer opstaan. Ere zij de Vader.’

Weer juichte en zong het volk. Astion zei onder andere:
‘Met respect voor dit schitterende plan, moet ik jullie helaas mededelen, dat ik sommige details toch enigszins anders heb uitgewerkt. Met veel moeite en pijn heb ik Terron in gedachten zo georganiseerd, dat alle zielen als goden tot de Vadergod zullen terugkeren. We zullen jullie wel wat meer moeten begeleiden en de vrije wil enigszins inperken. Ik vind het volkomen terecht, dat ik dan de eer en het koningschap van die wereld verwerf.’

Na deze toespraak was het gedaan met de harmonie op Splendion. Voor beide versies van het plan was wel iets te zeggen. De discussies liepen steeds hoger op. Er kwam verdeeldheid. Twee derde van het volk steunde Filion. Eén derde steunde Astion.

De gemoederen werden zo verhit, dat er een kosmische oorlog uitbrak. Niet met doden en gewonden, want een geesteslichaam is onkwetsbaar. Maar de zielen raakten danig van streek. Uiteindelijk overwon Filion. Astion werd met zijn aanhangers van de planeet verdreven. In hogere dimensies werden zij van de rand geduwd en vielen met een ijselijke schreeuw de ruimte in, naar de geestenwereld rond Terron. 'Zo, nu kun je alvast je helse koninkrijk inrichten!' riep Filion naar Astion, die voortaan Astaron, Gevallen Ster, werd genoemd.

De vrede op Splendion werd hersteld, maar het hele volk liep te wenen. Ook Helion plengde bittere tranen.

Hij speelde op zijn harp bij de paleisvijver en zong:

'Oh Astaron! Oh Astaron! Mijn dierbaarste broeder. Mijn beste vriend. Waarom ben je gevallen? Waarom ben je gevallen?

Ik ben ontroostbaar. Al ga ik naar de allerhoogste hemel.

Ik zal er niet gelukkig zijn. Omdat jij daar niet bent...'

'Wat zijn dat voor akkoorden? Waar heb je die in vredesnaam geleerd?

Als je aan Astarons kant stond, waar zijn dan nu je wapens?

Waarom heb je niet met hem meegestreden?' klonk een enigszins kille en scherpe, maar toch geduldige en liefdevolle stem.

Helion keek op naar de glimlachende Patron en zei:

'Omdat ik Filion evenzeer liefheb als Astaron. Iedereen is mijn broeder.

Als iemand lijdt, heb ook ik verdriet. Een plaats kan voor mij slechts de hemel zijn, als ik daar met al mijn broeders gelukkig ben.'

'Wij hebben nu allemaal verdriet, Helion. En jij blijkbaar het meest, omdat jij het minst snapt, hoe het allemaal in elkaar zit. En ik het minst, omdat ik het einde sinds den beginne ken. Ik weet echt wel, wat ik doe. Onvoorstelbaar lang geleden leefde ook ik als een sterveling op een Terron-achtige planeet, zo'n harde leerschool. Ik ben er wél een hogere god door geworden. Ook wij hadden gevallen engelen om ons op de proef te stellen. Astaron heeft nu wat hij zocht. Als ongeborn geest krijgt hij op Terron meer te zeggen, dan wie dan ook.

Alleen speelt hij nu met zwart, terwijl hij liever met wit had gespeeld. Maar beide partijen kunnen nu eenmaal niet met wit spelen.'

'Kunnen we dan geen ander spelletje spelen? Zonder wit of zwart?

Trouwens, dat verhaal van die vrije wil snap ik niet echt.

Ik heb weleens fantasieën, dat ik in een andere wereld heb geleefd, waar ik sprak en handelde, zoals ik wilde en toch het goede deed.

Ook een wereld van schoonheid, vrede en liefde, maar dan anders.'

‘Mijn lieve Helion. Ik ken jou beter, dan dat jij jezelf kent.
Ik vertel je nu iets, wat jouw broeders en zusters nog niet mogen weten.
Anders konden zij zich onvoldoende op hun zware taken concentreren.
Jij hebt inderdaad op een andere planeet geleefd.
Een prachtige wereld, dat moet worden gezegd.
Je had het over vrijheid? Je bedoelt, dat je al die tijd als een dier volgens
je instincten leefde. Noem je dat soms vrije wil?
Lang geleden eisten een groep lagere goden zelfbestuur voor hun stelsel.
Wij hogere goden moesten een contract tekenen, dat we niet zouden
ingrijpen, als het mis zou gaan.
Ze hebben toen de planeet Šolám in elkaar geflanst en er in hun haast,
in plaats van de edele homo sapiens, de lagere diersoort anthropoideus
albaransis neer geplant. Nota bene met semi-onsterfelijkheid, wat wij op
onze planeten reserveren voor mensen, die als engelen hebben geleefd.
En dan die hemelse sfeer. Dat is goed voor het hiernamaals, maar niet
voor een leerschool. Daar krijg je een goede onderlinge band door, maar
je bent uiterst kwetsbaar voor de buitenwereld. Een korte paradijsfase bij
de introductie, vooruit, zo organiseren wij hogere goden dat allemaal.
De mensen moeten toch enig idee krijgen, waarvoor zij eigenlijk leven.
Maar geen geluk zonder pijn, geen overwinning zonder strijd, geen
hemel zonder hel, geen onsterfelijkheid zonder verderf. Dat beetje
groeipijn van jullie was echt niet voldoende. Verder dan een lagere god
was je zo nooit gekomen. Let wel, ik had jullie je eeuwige geluk van
ganser harte gegund, maar ik moest lijdzaam toekijken, toen jullie goden
werden verdreven en jullie planeet door vandalen werd verwoest.
Ik heb me toen over jouw ziel ontfermd en je in mijn gezin opgenomen.
Al het mijne had het jouwe kunnen zijn. Ook jij had een hogere god
kunnen worden, net als jouw broers en zusters op Splendion.
Maar ik ken jouw hart. Jij zult je eigen weg gaan. Ik respecteer je keuze.
Mijn kinderen zullen in de geestenwereld van Terron de al geboren en als
beschermengel bijstaan. Dan zullen ze zelf worden geboren en mij op de
tast zoeken. Na hun dood worden zij weer geesten, tot ze opstaan, met
een heerlijk en onsterfelijk lichaam. Daarna beginnen zij aan hun lange
leerschool, tot ze hogere goden worden. Dit is een moeilijke methode,
maar het werkt. Wij zullen trouwens niet de enigen zijn, die Terron
bevolken. Er zullen anderen komen, met andersoortige levenscycli.
Jij zult een van de eersten zijn, die op Terron worden geboren, zodat je
vele levens zult hebben. Net als op Šolám de bedoeling was, zul je een
reïncarnatiecyclus doorlopen.

Ik wil wel het volgende met je afspreken. Niet voor mijn eer, maar omdat het voor jouw ervaring beter is. Sta eenmaal als beschermengel mijn kinderen bij. Dien mij dan in een gedeelte van jouw laatste en beste leven op Terron. Daarna kun je weer je eigen weg gaan. Zeg ook het volgende nog niet tegen de anderen: Maak je geen zorgen om Astaron. Je zult meer met hem te maken krijgen, dan je lief is. Uiteindelijk komt ook aan zijn sinistere spel een einde. Geen enkele ziel is echt verloren. De wegen van de Allerhoogste, uit wie ook ik ben voortgekomen en van wie zelfs ik, een hogere god, afhankelijk ben, zijn ondoorgrondelijk. Met het verwezenlijken, van wat in het diepst van je hart leeft, kan ik je helaas niet helpen. Daarvoor verwijs ik jou naar die Allerhoogste.

Kom Helion, het is nu bijna tijd voor je om naar Terron te gaan.

Wij komen elkaar later nog wel tegen.'

Helion knielde en kuste Patrions voeten. Patrion kuste Helion op zijn voorhoofd. Toen haakten Patrion en Helion hun rechterarmen in elkaar en staken hun linkerarmen in de lucht.

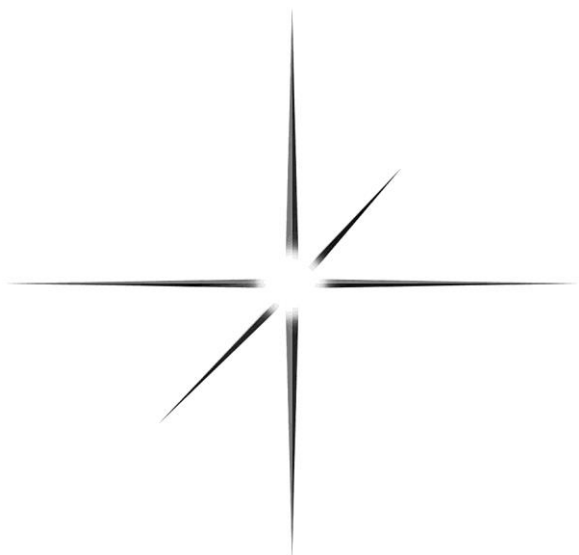
'Vrienden voor eeuwig!'

Het Mormonisme – uitbreiding

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert ons, dat wij allemaal als geesten in het zogenaamde voorbestaan leefden. Zo zijn wij letterlijke kinderen van God de Vader en Godin de Moeder. Maar ook daarvóór hebben wij altijd al bestaan, individueel of collectief. Intelligentie – of bewustzijn – kan niet worden geschapen of vernietigd.

De Mormonen – en in mindere mate groepen als Jehova's Getuigen en Zevende Dag Adventisten, omdat die, nota bene op grond van diezelfde Bijbel, niet in een onsterfelijke ziel geloven – spelen sleutelrollen bij de opbouw en het beheer van de Nieuwe Aarde.

Workshop 9 november 2003. Alle vier maakten we spirituele reizen. Ik belandde op Alnilam, de middelste ster van de gordel van Orion. Dit bleek voor mij de thuiswereld van de Mormonen te zijn. Als geschenk van de goden kreeg ik de Kristalster op mijn pad. Zie mijn boek ***Herschep je wereld.***

17. Carolus – de kasteelsmid

Het was in de late Middeleeuwen, in Noordwest-Frankrijk. Het slot had al lang zijn militaire functie verloren en was nu een ontmoetingsplaats voor de adel of althans, wat daarvan was overgebleven. Ridders en andere edelen uit het hele land, uit Duitsland, Vlaanderen, Holland en zelfs uit Brittannië, kwamen hier voor congressen en tuinfeesten. Het kasteel was in zijn oude luister hersteld, compleet met slotgracht. Tussen de muur en een bocht van de gracht, tussen twee ophaalbruggen, was een groot veld, waar diverse paardenspelen werden gehouden. Dit was zodanig gelegen, dat je de activiteiten nauwkeurig kon volgen. Vanaf de andere oever, waar allerlei winkeltjes en werkplaatsen stonden. Het slot lag net buiten het dorp. Alle heiligendagen, of je kon het zo gek niet verzinnen, alles was een excuus voor het decadente volk om weer zo'n feest te organiseren, waarbij de spiritualiën rijkelijk vloeiden. Werklieden en ander plebs hadden geen toegang tot het slot, maar ze genoten evenveel van de festiviteiten, omdat ze alles van een afstand tot in details konden zien. Ze kregen dan een vrije dag en een ruime hoeveelheid honingwijn. Aan ruwhouten tafels zaten ze te genieten en te applaudisseren.

Carolus was een van die gelukkigen. Een kleine, dikke man met een wilde, grijze haardos en baard. In zijn jonge jaren was hij wapensmid. In zijn werkplaatsje hing nog een deels intact harnas en een dubbele bijl. Met zijn vierenvijftig jaar, een voor die tijd aardige leeftijd, was hij het wat kalmer aan gaan doen. Hij was nu een van de vele klusjesmannen van het slot en had meer vakantie dan werkdagen. Liefst zou hij stoppen om van zijn welverdiende oude dag te genieten, maar de ridders wilden deze goedkope kracht nog niet kwijt. Vorig jaar had hij zich nog met de timmerlieden uit de naad gewerkt en alle ophaalbruggen vernieuwd. Een voor een had hij nieuwe schakels voor de kettingen gesmeed. Hij had nieuwe scharnieren aangebracht. Niet de sloten, want daar had je speciale slotensmeden voor. Nu vond hij het welletjes. Als er iets kapot ging, zou hij het vervangen, maar zo'n grote klus, daar was hij echt niet meer voor te porren. Gelukkig was het vanaf vanmiddag weer drie dagen feest. Hij keek naar zijn enorme blaasbalg en naar het kolenvuur, dat net was uitgegaan – kolen werden met ossenwagens vanuit de open mijnen in Duitsland aangevoerd – en zei tegen zichzelf:

‘Zo, ouwe. Je hebt genoeg gezweet. Nu gaan we van het leven genieten.’ Carolus was nooit getrouwd. En dat was in die tijd een uitzondering. Hij ging nooit naar de kerk. En dat was toen – wonder boven wonder – al geen uitzondering meer. Wat hij in zijn vrije dagen op de verdieping boven de smidse allemaal uit spookte – de zotste verhalen deden de ronde – mag Joost weten, maar Carolus was bij het hele volk geliefd. De ietwat domme Carolus, die met alles zo leuk meedeed en altijd een schuine opmerking klaar had, mocht er best wezen.

Daar zaten ze dan. De veel te dikke Carolus, met naast zich de jonge, magere stalknecht Michel, ieder met een grote pul bier, als eersten achter de ruwhouten tafel te kijken naar het brede pad bij de ophaalbrug, waar de eerste deelnemers van het tuinfeest over heen kwamen.

Af en toe riep het tweetal hen schalkse opmerkingen toe, waarop ze zonder uitzondering met bekakte weerwoorden werden teruggepakt. En een lol, dat iedereen in dat spelletje had! Daar had je die dikke markies van Bombastignac, compleet met lorgnet en wel zes paarden, alle zes in vol ornaat.

‘Niet allemaal tegelijk, excellentie. Ik heb die brug nét gerenoveerd.’

‘Parbleu, Carolus. Ik denk, dat jij er, met die vette reet van jou, wel in je eentje doorheen zou zakken. Allez vite!’

Het tweetal viel onder tafel van het lachen. Daar kwamen twee Vlaamse minstrelen, met hun brede, puntige, zwarte hoeden en hun luiten.

‘Kende gij dit lied al? Ploem, ploem. Schone deerne! Ploem, ploem.’ Koketterend en kontwiegend keken zij elkaar aan. Ze zagen eruit, alsof het eeneiige tweelingen waren. Het koksmaatje schoof aan.

‘Hé Jean. Haal nog eens drie pullen bier, één voor mij, één voor die dikke en één voor jou. Ik betaal.’

Hij sloeg hem zo hard op zijn schouder, dat hij onder tafel zakte.

‘Jongen, wat is het leven toch goed!’

Nog twee lui werkvolk schoof aan op de bank achter de ruwhouten tafel.

De stoet, die over de ophaalbrug ging, werd al talrijker, met briesende en stampvoetende paarden, narren en hele horden schone deernen.

De kerels sperden hun ogen wagenwijd open en begonnen te fluiten.

‘Hé, schone deerne, ben je nog vrij vanavond?’

De deerne stak haar tong tegen ze uit en tilde haar lange rok op.

Van achter de tafel klonk applaus.

Er kwam zoveel werkvolk toegelopen, ook de timmerlieden, dat ook de andere bank aan de tafel vol raakte. Ze pakten daarom de tafel beet en zetten hem dwars, zodat allen het tafereel even goed konden volgen. De meesten waren al over de brug, zodat de poort al bijna dicht kon. De linzenmoes en de vaten wijn werden op de ruwhouten tafel gezet. Het was een prachtige, zonnige zomerdag. De bazuin voor het paardensteekspel, waarbij uiteraard in deze verlichte tijd geen druppel bloed zou vloeien, schalde. 'Nou, santé, mensen,' zei de chef-kok.

'Nee toch, zie ik het goed?' bromde Carolus, 'Daar heb je die arrogante klootzak van een Célestin.' Met rare bokkensprongen reed Célestin met zijn paard naar de tafel. Triomfantelijk tilde hij de rechterachtervoet van zijn paard op. Hij duwde die bijna tegen Carolus' neus. 'Jij zet hier wel even een nieuw hoefijzer op, hè, Carolus?' Het gebroken ijzer bungelde vlak voor Carolus' gezicht. 'Dan heb ik eerst een paar vragen voor jou, Célestin. Heb ik een vrije dag? Ja. Is mijn vuur uit? Ja. Ben ik een hoefsmid? Nee. Heb ik hoefijzers klaar liggen? Nee. Ik zou er een moeten maken. En dat zou me minstens een uur kosten. Nota bene op mijn vrije dag. Volgende vraag. Moet jij meedoen met de paardenspielen? Nee. Ben jij van adel? Nee. Zijn de wegen hier verhard? Nee. Waarom heb jij dan in vredesnaam je paard laten beslaan? Had je soms geld teveel? Volgende vraag. Overnacht jij hier vanavond bij het slot? Nee, in de herberg. Wel, Célestin, bij de herberg is een hoefsmid. Om kort te gaan, Célestin. Ik wil jouw paard morgen vroeg van een nieuw hoefijzer voorzien. Maar in ieder geval niet nu. Laatste vraag. Hoe heb jij het gepresteerd om een hoefijzer doormidden te breken?' 'Wel eh, ik ben in een vossenklem gereden.' 'In een vossenklem gereden! In een vossenklem gereden!' Schaterlachend viel het hele gezelschap onder de ruwhouten tafel. 'Kom, Célestin, schuif gezellig bij ons aan. En neem een glaasje wijn.'

Daar zat hij dan, onze Célestin, met een rooie kop. De ene bokaal na de andere ging naar binnen, want ook Célestin was er niet vies van.

‘Zo, Carolus, nou moet je me toch eens vertellen, wat jij daar boven allemaal uitspookt. Ik kan mij moeilijk voorstellen, dat je onder die vette pens van jou, je jongheer nog kunt terugvinden.’

Het gezelschap hing nu blauw van het lachen over de ruwhouten tafel. Carolus liep rood aan. De anders zo gemoedelijke Carolus, die nu te diep in de bokaal had gekeken, pakte een – gelukkig afgekoelde – kom linzenmoes, smeet die Célestin in het gezicht en smeerde alles nog eens extra door zijn haar. Woedend sprong Célestin op, rende naar de smidse, greep de dubbele bijl en ging Carolus ermee achterna.

‘Help, help!’ kermde Carolus en vluchtte met zijn veel te korte, dikke benen de ophaalbrug op. Strontzat als hij was, bleek Célestin Carolus toch nog te vlug af te zijn en gaf hem een fikse klap op zijn vette kop. Languit viel Carolus met zijn gezicht op de brug, terwijl er een buil op zijn achterhoofd verscheen.

Waggelend stonden zijn disgenoten op en overmeesterden de dader. Twee hadden het grote vat ijskoud water uit de smidse gehaald en over hem heen gegoten.

Twee anderen ontfermden zich over Carolus en hielpen hem overeind.

‘Hij leeft nog!’

‘En hij bloedt niet eens!’

‘Dat heb je, als een smid zulk slecht werk aflevert.

Die bijl is zo bot als het achtereind van een varken!’

‘Ik ben anders wel voor mijn leven invalide!’ kreunde Carolus,

‘Ik zak door mijn ene been. Ik heb geen gevoel meer in mijn ene arm. En ik zie geen pest meer door mijn ene oog.

Zo kan ik echt geen moer meer vasthouden.’

‘Dat hoeft ook niet meer, Carolus.

Jij hoeft niet meer te werken. Wij zeulen wel voor je zorgen.

En die schone deernen zullen we ook wel voor je verwennen.

Want jouw jongheer gaat nu natuurlijk helemáál niet meer omhoog!’

Charles de edelsmid – uitbreiding

Carolus de kasteelsmid heette in werkelijkheid Charles.
Als jongeling zag hij er best knap uit. Hij had toen een zwart sikje.
Later werd hij een stuk vadsiger en liet hij de teugels wat los.
Die eet- en drinkgelagen en seksuele uitspattingen waren gebruikelijk in zijn kringen, maar hij was wel een van de gangmakers.
In de late Middeleeuwen heerste een ongekende vrijheid, vooral in Noord-Westfrankrijk. Charles had niets op met de traditionele religies.
Hij behoorde tot een esoterisch genootschap, dat niet echt geheim was.
Hij werkte ook met sacrale geometrie en buitenaardse contacten.
Hij was een ontwikkelde man, met prima sociale vaardigheden, die naast Frans ook Vlaams, Duits en Latijn kende, maar geen Engels of Grieks.

Als jong kind had Charles intensieve contacten met de Arcturiërs.
Hij was in de eerste plaats een kunstmid, die smeedijzeren ornamenten vervaardigde en oudheidkundige schatten uit Egypte verzamelde.
Die werden in de museumvleugel van het kasteel, waarvan hij conservator was, permanent tentoongesteld.
Dat kasteel heb ik helaas nog steeds niet kunnen lokaliseren.
Ik weet zelfs niet, of het in Normandië of in Bretagne staat, of stond.

Martha ter Brake – uitbreiding

Ik vroeg me af, of ik ooit vrouw was geweest en kinderen had gebaard.
Op 25 februari 2000 kreeg ik, tijdens een regressiesessie bij Jettie van de Graaf te Almere, verbinding met ene Martha, echtgenote van ene Jozef.
Dit echtpaar leefde omstreeks 1750 in West-Vlaanderen.
Martha was spinster. Jozef werkte als boer op het land van een ander.
Jozef – met een grijze stoppelbaard – was ongeveer twintig jaar ouder.
Gedetailleerde herbeleving van de geboorte van hun dochter Marieke.
Die kwam als een verrassing, want tot haar vijfendertigste had Martha alleen nog maar vijf miskramen meegemaakt.
Martha stierf op haar 55^e – hoogstwaarschijnlijk aan kanker.
Op haar laatste ziekbed nam zij in liefde afscheid van haar gezin.
In bijzijn van haar nichtje Judith, tevens dienstmeisje
– dat zowel sprekend op Martha als op Marieke leek –
en bij de bevalling had geassisteerd.

18. Benedictus – de kloosterbroeder

‘En daar hebben we broeder Benedictus!’

Benedictus viel van de ene verbazing in de andere.

Hij had zich het hiernamaals wel heel anders voorgesteld.

Schaterend, met zijn armen over elkaar en een zwarte puntbaard, wachtte de duistere geest hem aan de poort van het Vagevuur op.

‘Ik heb heus wel gezien, dat je in de kloosterbank meer hebt zitten slapen dan wat anders. Je weet, dat daar het Vagevuur op staat.

Dit is de zoveelste keer, dat ik jou hier tegenkom!’

Stomverbaasd keek Benedictus het duivelse wezen in de ogen.

‘Ja, dat is waar ook. Jullie katholieken doen niet aan reïncarnatie, maar dat maakt niet uit. Weer zo’n leven, waar je geen fluit hebt opgestoken. Eeuwige dromer! Eens was je een Tibetaanse monnik. In het tussenbestaan heeft mijn collega je toen de spiegel van je projecties voorgehouden. “Game over – play a new game?” That’s the question. “Game over – play a new game?”... En zo gaat het maar door.’

Benedictus keek verbaasd rond.

‘Dat had je niet gedacht, hè? Je hebt je het geestenrijk altijd vaag en schimmig voorgesteld. Nu merk je, dat alles juist reëler is. Hier is dan ook een extra dimensie, al zien onze lichamen er even menselijk uit. Geen achtarmige monsters, met vierdimensionale bollen als hoofden. Het zijn de onzichtbare verbindingen, die alles echter maken. Je ogen werken nog steeds driedimensionaal. Andere dimensies bereik je met andere zintuigen. Als je sterft, ga je letterlijk het hoekje om – negentig graden, naar een andere dimensie. De stervelingen kunnen er dan niet meer bij. Verdwenen naar een paralleluniversum. Van de ene naar de andere pagina. Zoals een slang vervelt en er tussenuit glipt, terwijl de nabestaanden naar de dode huid staren. Wij zien die stervelingen wél, want wij bewegen ons in die extra dimensie. Vergeleken met dit bestaan, is het sterfelijk leven, waar veel projectie heerst, slechts een droom. Je bent nu als het ware wakker geworden. Het kan nog echter, maar dan zit je in een hogere cyclus. En dat is pas over miljoenen jaren. Er komt een tijd – en dat is voor jou al binnen een paar honderd jaar – dat je nooit meer zult sterven. In de hoogste cyclus hoef je nooit meer te vergéten.

Nu weet je bij elke geboorte niets van vorige levens. Retrograde amnesie noemen de medici dat. Kon ik maar elke honderd jaar de boel op nul zetten. “RESET.” “Game over – play a new game?” Helaas niet voor mij! Ik speel al miljoenen jaren dit rotspel. Ik speel met zwart en ik zal nog verliezen ook. Maar ik speel tot ik mijn laatste pion kwijt ben en schaakmat sta. Hopelijk speel ik ooit nog eens met wit.’ Benedictus stond nu toch echt met zijn oren te klapperen. ‘Weet je dan niet, wie ik ben? Je hebt nog wel een goed woordje bij de Vadergod voor mij gedaan, al mocht dat niet baten.’ Benedictus viel nu steil achterover en krabbelde overeind.

‘Nee, dat hebben ze je bij de Katholieken allemaal niet verteld, maar ik herinner me alles als de dag van gisteren. Ik kóók nog van woede, als ik daar aan denk. Omdat ik het op bepaalde punten niet met zijn oudste zoon eens was, dwong hij mij om met zwart te spelen. Maar ik blijf de Vadergod respecteren. Hij is de edelste, integerste en briljantste ziel, die ik ooit heb gekend. Mijn taak is het nu om hier de boel te verzieken. Ik leid je nog eenmaal rond. Het maakt niet uit, of je door een goede of door een kwade geest wordt begeleid, want we komen gewoon bij elkaar over de vloer, zoals je bij Job had moeten lezen. Dat geeft net zo’n shock, als wanneer jouw advocaat een partijtje golf met die van je tegenstander speelt. Je had minstens verwacht, dat die heren met hun golfclubs elkaar de harses zouden inslaan.

Daar heb je de leiders van het Katholicisme, dat op Aarde op sterven na dood is. Ik heb het ze al zo vaak gezegd. Als je het geloof levend wilt houden, dan moet je in contact met je aanhangers blijven. Er moeten meer heiligenverschijningen komen. Gelukkig komt er binnenkort een nieuwe groepering, met levende profeten. Dan wordt het weer leuk voor mij. En die oorlogen, daar is tegenwoordig ook niets meer aan. De mensen weten niet meer, waarvoor zij sterven. Ze vechten maar wat. Gister A en B tegen C. Vandaag B en C tegen A. En morgen C en A tegen B. Geen gevecht meer tussen goed en kwaad, zoals vroeger. Ik heb hier al zielen, die slechter zijn dan ik, bijvoorbeeld seriemoordenaars. Ik kan echt niets met zulk soort tuig. Het liefst zou ik ze in een andere dimensie over de rand pleuren, zoals ze dat ook met ons hebben gedaan.’

Benedictus voelde al de warme gloed van het Vagevuur, toen de zwarte geest hem wenkte om verder te komen.

‘Geintje! Dit keer hoeft je lekker niet. Je staat weliswaar bij me in het krijt, maar ik pak je nog wel tijdens je laatste leven, in de moderne twintigste eeuw. Dan zal ik je laten voelen, wat de hel op Aarde is. Verrassing! Ik ga je nu aan de witte geesten overdragen. Voor een spoedcursus beschermengel.’

Toen haakten beide geesten hun rechterarmen in elkaar en staken hun linkerarmen in de lucht.

‘Vaarwel Helion! Vrienden voor eeuwig!’

Benedictus – de monnik – uitbreiding

Broeder Benedictus was een onbetekenende monnik, die in een klooster eigenlijk niet op zijn plaats was.

Sí Anú – het geslachtsloze Lemurische elfje

Carolus was zeker niet mijn eerste aardse incarnatie.

De allereerste die ik mij kan herinneren, was het geslachtsloze elfje Sí Anú aan de begintijd van Lemurië. Lang niet alle levensvormen waren toen al ingedeeld in vrouwtjes en mannetjes.

Ik leefde toen in een paradijselijke omgeving met de vele andere geslachtsloze elfjes. Wij zwommen veel in het kristalheldere water. Toch was ik niet gelukkig. Ik zag er lichamelijk uit als een pre puberaal meisje. Ik herinnerde mij vaag ons paradijselijke buitenaardse leven in twee geslachten, wat veel meer mogelijkheden tot intimiteit biedt.

Ik heb trouwens meer met Lemurië dan met Atlantis, Hoewel iemand zich herinnerde, dat ik daar als parelduiker verdronk. Iemand anders herkende mij als commandant van een ruimteschip.

Ik ben van oorsprong Andromedaans

Danjwi was mijn oudere broer in ons lichtuniversum On. Hij verhuisde naar Andromeda in ons schaduwuniversum Nebadon en haalde mij over om zijn voorbeeld te volgen. Daar was ik vooral mens, maar ook een vrouwelijke bruine elf op de planeet Elkwintindre. Vanuit Andromeda heb ik mijn kosmische naam Elrin, incarnerend 5D creator.

19. Monika – de verzetsvrouw

Zij was vanzelfsprekend vrouw, een jaar of dertig oud.
Ze was lang, slank en slordig gekleed, ietwat mannelijk.
Verstijfd van angst sloop ze door het vervallen hotel.
De lichtblauw gepleisterde muren bladderden hier en daar af.
Het gebouw was kaal, met geen enkele versiering.
Ze liep door de grote receptiehal, op de eerste verdieping.
De balie, met een donkerblauw gepleisterde muur van een meter hoog,
was op dat moment onbemand. Het was in het midden van de twintigste
eeuw, in Oost-Europa. Zij zat, hoe dan ook, in het politieke verzet.
Ze zaten achter haar aan. Ze hadden haar gedreigd dat, zodra ze haar te
pakken kregen, ze haar buik helemaal kapot zouden steken.
Ze vluchtte in het smalle mannentoilet tegenover de balie en trok de
deur achter zich dicht.
'Hier zullen ze me wel niet zoeken.
Ik wacht, tot ik ze voorbij heb horen komen. Dan vlucht ik verder.'
Toen keek ze achterom en zag, dat ze het slot onklaar hadden gemaakt,
zodat de deur op een kier bleef staan.
Ze hadden haar dus in de val gelokt!
Stervend van angst wachtte zij hun komst af...

Toen werd Ted wakker uit zijn droom.
Op het moment van zijn ontwaken, moet zij in dat vorige leven zijn
vermoord, waarschijnlijk door messteken of pistoolschoten in haar hart.
De dag voor zijn droom was er geen enkele aanleiding om in deze
richting te dromen.
Vaak is dromen het verwerken van gebeurtenissen van de vorige dag.
Hetzij beleefde, hetzij gehoorde, gelezen of op tv geziene dingen.
Als je ooit een droom hebt, die volkomen uit de lucht schijnt te vallen en
waarin je geheel vanzelfsprekend iemand bent, die je normaal beslist
niet bent, dan kan het een herbeleving uit een ander leven zijn.
Zulke herinneringen krijg je in dromen, onder hypnose, in trance of bij
vol dagelijks bewustzijn.
Altijd hebben die herinneringen iets vanzelfsprekends over zich.
Er kan echter wel vermenging met indrukken uit je huidige leven
plaatsvinden.

Monika Berlinski – uitbreiding

Monika (von) Berlingen (of Berlinski) werd op 5 december 1912 te Dorna geboren. Het enige Dorna, dat in de index van Het Beste Boek van de Weg (ANWB) staat, ligt ten Noordoosten van Leipzig. Dit Joodse meisje leefde in een gebied, dat beurtelings bij Duitsland en bij Polen hoorde. Zij was lang, slank en jongensachtig, best leuk en vlot. Ze begon laat te puberen. Ze droeg lange, blauwgrijze, strakke jurken. Als kind werd zij getraumatiseerd, ook seksueel, zodat zij pas kort voor haar dood naar intimiteit ging verlangen. Overdag en in mijn dromen maakte ze mij deelgenoot van haar joods-oecumenische gemeenschap, waar tijdens de samenkomsten ook plaats was voor Christelijke en zelfs voor Hindoeïstische elementen. Jong en oud liep er door elkaar. Als je een bijdrage had, hoefde je je maar spontaan aan te melden. Behalve gepreekt, werd er ook gemediteerd, gemusiceerd, gedanst, gegeten en een soepachtige kruidenthee gedronken. Ik werd als Micha Beuger door een van de rabbi's aangesproken. Mijn niet-joodse afkomst was geen punt, evenmin als mijn vermoede Marxistische sympathieën. Ik herinner me nog steeds de muziek van het lied, dat toen onder andere door een accordeon werd gespeeld, en waarop werd gedanst.

Ongetwijfeld waren de Nazi's – en de toenmalige communisten – niet zo blij met deze gemeenschap, waarin Monika een zeer actieve rol speelde, maar in het geheim ging de groep gewoon door.

Op 25 augustus 1944 werd Monika Berlinski op een mannentoilet in Hotel (of Motel) Grafenstein door de Nazi's doodgeschoten.

Alle Europese plaatsnamen in Het Beste Boek van de Weg, die met 'Grafen' beginnen, liggen in de buurt van Leipzig.

Monika – of ons gezamenlijke hogere zelf – besloot binnen slechts een paar jaar als man te incarneren om met aanvullende ervaringen haar voortijdig afgebroken leven te voltooien. Het kan zijn, dat er ook andere incarnaties van Monika bestaan, maar ze lijkt de meeste hoop op mij te hebben gevestigd. De wens om onze beide levens te laten versmelten, is wederzijds en voelt natuurlijk aan. Daarnaast blijven we twee aparte individuen, zodat we zelfs een intieme relatie zouden kunnen krijgen. Het is echt 'Ik ben een andere jij'!

20. Een hel op Aarde

Kort na de Tweede Wereldoorlog werd Ted Zolàr geboren en groeide op in een buitenwijk van Den Haag. Zijn ouders voedden hem vrij en buitenkerkelijk op, met respect voor alles wat leeft. In die tijd liepen zij al naakt in de duinen. Dit leven zou anders worden dan vele vorige. Toen hij slechts een paar maanden oud was en nog niet in woorden kon denken, had hij zijn eerste bijna-levend-ervaring. Ik denk, dus ik besta. Hij lag in de kinderwagen in de straat van zijn grootouders en keek naar de Zon, het groene gras en de spoorlijn. Hij speelde met een gespje en wist, dat hij dit moment nooit zou vergeten, ook niet na dit leven. Tweede ervaring, als peuter. Hij speelde naakt op het strand, op het harde zand, vlak bij het water. Daar was een ander jongetje, dat een bijzondere aantrekkingskracht op hem uitoefende, die meters ver reikte. Hij voelde een soort kosmische herkenning en verbondenheid. Hij kon zich niet herinneren, of zij elkaar hadden aangeraakt en of zij met elkaar hadden gepraat, maar het contact was in ieder geval fijn. Derde ervaring, als kleuter. Er zou een tuinfeest plaatsvinden, op een rechthoekig grasveld tussen de flats in de buurt van zijn ouderlijk huis. Het woord tuinfeest maakte een magisch enthousiasme bij hem los, terwijl hij dit begrip nog niet eens kende. Het feest zelf bleek nauwelijks iets voor te stellen. Het enige, dat hij zich later herinnerde was, dat er een grote tent stond, waarschijnlijk een blauwe, waarin hij in de hete zomerzon een middagslaapje had gedaan. Negatieve ervaringen, nachtmerries. Plotseling schoot hij wakker en wekte hij zijn ouders: 'Ik heb zó'n hoofd!' Alsof hij één en al hoofd was, dat de kamer vulde. Een andere nachtmerrie, die zich tot nu toe nog steeds herhaalt. Hij werd achtervolgd, maar hij kon niet rennen, omdat hij met zijn linker been sleepte.

Ted was nogal eenzelve, een echte kamergeleerde. Hij had wel een paar goede vrienden, met wie hij fietstochten door de polders en in de bossen maakte en in de plassen zwom. Hij was ijzersterk en kerngezond. Maar omdat hij een lui rechteroog had, zag hij geen diepte en had hij problemen met balspelen. Vooral bij trefbal werd hij panisch. Zodra de bal kwam, draaide hij zijn kont ernaar toe, dat deed nog het minste pijn.

Het afplakken van zijn goede oog mislukte, zodat de oogarts op zijn zesde zei, dat er niets meer aan te doen was en hij met één oog moest leren leven en de wereld plat als een plaatje zien.

Op zijn vijftiende kwam hij op een bijeenkomst van de Witte Kerk. Hij had een gevoel, of hij thuis was gekomen. Later werd hij lid en leidde er vele jaren een actief leven, ondermeer als organist. In de Kerk leerde hij, dat allen vóór dit leven als geesten hadden geleefd bij de Vadergod als Zijn letterlijke kinderen. Merkwaardigerwijs kreeg Ted daar tijdens zijn aardse leven zelfs geen flauwe herinnering van terug. Alles wist hij slechts van horen zeggen en uit de heilige schriften. Mede dankzij de Witte Kerk overwon hij zijn verlegenheid. Hij werd zelfs een beetje sportief. Hij ging met plezier naar zijn antiautoritaire scholen, waar hij een goede leerling was, vooral in de exacte vakken. Hij studeerde af in de economie en kreeg een leuke baan bij een reclamebureau. Daarnaast deed hij vrijwilligerswerk in de sociale sector. Hij trouwde en kreeg een prachtige dochter.

Toch ging Teds leven niet over rozen. In zijn tienerjaren had hij hevige verliefdheden, waar hij door zijn verlegenheid niets mee kon. In de Witte Kerk kreeg hij steeds meer het gevoel, dat hij daar iets miste. Zijn vrienden deden hun best om hem te helpen, maar zonder succes. Wat hij ook deed, bidden, vasten, psychotherapie; wat bij iedereen werkte, werkte niet bij Ted. Die zat blijkbaar anders in elkaar. Het leek wel, of hij van een andere planeet kwam. In de Kerk had hij ook steeds meer het gevoel, dat hij er niet bij betrokken was, dat het grote zoenoffer voor anderen, maar niet voor hem was gebracht. De sfeer was liefdevol, maar de strakke discipline begon Ted steeds meer te beknellen. Na innerlijke tweestrijd verliet Ted de Witte Kerk. Al bleef hij bevriend met enkele leden. Toen ging het snel bergafwaarts. Hij zat in een identiteitscrisis, waaruit geen therapeut hem kon helpen. Geen depressie, want hij voelde zich fit en bleef van het leven genieten. Hij ging dan ook niet naar een psychiater en slikte nooit een pil. Hij voelde, dat hij zichzelf met al die therapieën voor de gek hield. Stel je voor, dat de leer van de Witte Kerk toch waar was? Dan had hij niet het hoogste bereikt, dat de Vadergod voor hem in petto had. Die mislukking, dat schuldgevoel, praatte niemand hem uit zijn hoofd. Niet dat hij bang was om voor eeuwig in een hel te branden. Maar dan had hij de boot gemist. En dat zou hij voor altijd weten.

Hoe hij ook zou worden getroost met de onbeschrijflijke schoonheid van de lagere wereld, die hij dan zou beërven. Ted nam een kijkje bij andere, vrijere religies. Hij deed stille meditaties. Ook dat werkte niet. Hij maakte een weekend mee, met een meditatie, waarbij ze met gesloten ogen ‘Hoeh, hoeh!’ moesten schreeuwen en springen. Uitgeput viel Ted op de grond en werd bijna door de anderen vertrapt. Het ging daar echt van: ‘Ieder voor zich’. Dat was het dus ook niet. Teds vrouw ging bij hem weg. Hij verloor zijn baan en het ontbrak er nog aan, dat hij aan de drank raakte. Bij zijn ouders en bij de Witte Kerk was hij als geheelonthouder opgevoed. Ted begon zich steeds meer het leed van de wereld aan te trekken. Zijn ziel werd verscheurd, als hij beelden van kinderen zag, die de benen door landmijnen waren afgerukt. Die oorlogen. Ze vochten maar wat. Gisteren vochten A en B tegen C. Vandaag vochten B en C tegen A. Morgen vecht C met A tegen B. Hij begreep totaal niets van die idealen, waar de mensen voor stierven. Hij vroeg zich vertwijfeld af, waarvoor hij wel zou willen leven! Al die jonge mensen, die hun lichaam, dat ze blijkbaar toch de moeite waard vonden, opofferden. Ze gooiden hun kostbare leven gewoon weg.

In plaats van het geluk op te rapen, dat voor ieders voeten ligt, jagen de meesten naar iets anders, dat duurder en ingewikkelder is. En als ze dat krijgen, willen ze weer iets anders. Het leven zou zo simpel kunnen zijn! Hij begon de mensen te haten, die elkaar uitroeiden, de natuur verpestten en volbouwden met saaie blokkenflats, waar pittoreske huisjes en windmolens hadden gestaan, landelijke tramlijntjes ophieven en de polders vulden met asfalt en stinkend blik. Als Ted de straat overstak, hieven automobilisten hun middelvinger tegen hem op.

Hij haatte de mensen, al wilde hij niemand kwaad doen. Hij haatte zichzelf, omdat hij had gefaald. Hij haatte de Vadergod, die Zijn kinderen zo aan hun lot overliet. Liefst zag hij, dat de kosmische raad voor de kinderbescherming, die Vadergod uit de ouderlijke macht zette. Ted had een afschuwelijke terug-bij-af-ervaring. Een bijna-verdoemd-ervaring. Hij kwelde zich met filosofische vragen. ‘Waarom bestaat alles? Waarom bestaat er niet “niets”? Geen materie, geen ruimte, geen tijd? Waarom ben ik “ik”? Waarom ben in niet ook die ander? Waarom ben ik niet iedereen? Waarom ben ik niet alles?’ Ted ervaarde zijn individuele bewustzijn als een gevangenis.

Er waren best mooie dingen in het leven. Waarom werden die ervaringen niet gedeeld, alsof alle belevingen van iedereen waren? Waarom waren zijn mooie jeugdherinneringen zo vaag geworden? Heel het bestaan was zo verknipt. Allemaal aparte individuen. Velen waren ook intern verdeeld en leefden in tweestrijd. Alsof ze uit een goede en een slechte persoon bestonden. Psychologische stromingen hadden daar fraaie indelingen voor gemaakt. Religies personifieerden het kwaad als een duivel, die je verleidde. Het was één grote chaos.

Wat haatte Ted dit gevangenisbestaan!
Soms vond hij het niet de moeite om ervoor adem te halen.
‘Nou, hier zit ik dan, in de gevangenis. Dieper in de put zal ik wel niet zakken, want ik voel de harde stevige bodem al. Ik kijk rustig rond, hoe ik uit deze cel kan ontsnappen. De Vadergod kan het dak op. Met zijn hemelse koninkrijken en zijn met wit goud geplaveide straten. Ik ga leven. Ik geniet, wat ik kan. Niet dat ik iemand kwaad zal doen. Ik ga juist op zoek naar het goede in de mensen. Als ik gelukkig ben, schenk ik ze liefde, op zo’n manier, dat ze er echt wat mee kunnen. Ik zal van het leven maken, wat ik kan. Lang leve het nu en hier!’

En dat werkte. Ted kreeg een nieuwe baan, nog leuker, bij een ander reclamebureau. Zijn dochter kwam steeds vaker bij hem over de vloer. Ted trouwde met een vrouw, die hem leerde tennissen en skiën. Enthousiast bedreven ze het naturisme. Nieuwe werelden gingen open.

En ook een nieuwe dimensie.
Nota bene tegen zijn veertigste kwam hij terecht bij iemand, die hem allerlei oefeningen en hulpmiddelen, als kralenkoordjes, prismabrilletjes, kijkertjes en 3D-plaatjes gaf om zijn luie rechteroog te trainen, bijna altijd met beide ogen tegelijk. Na een paar jaar zag het rechteroog al half zo goed als het linker. Op zijn ouwe dag leerde Ted de wereld ruimtelijk te zien! Bij het achteruit inparkeren, zat hij niet meer tegen de bumpers van de andere auto’s. Tennisballen plukte hij op de centimeter nauwkeurig uit de lucht. De natuur zag er des te mooier uit, met die ruimtelijke verdeling van vogels, boomblaadjes en grassprietjes. Ted begon nu pas echt te leven. Ted was niet alleen op eigen kracht uit het ravijn geklommen. Zodra hij met beide benen op de grond stond, besloot hij met diezelfde klimtechnieken ook die steile berg te bestijgen.

Spoedig zouden er nog meer dimensies en werelden voor Ted opengaan. Niet dat Ted helderziend werd, want geestelijk was Ted nog stekeblind. Hij hoorde ook geen stemmetjes, want spiritueel bleef hij doofstom. Nog nooit was hem een engel of geest verschenen, zelfs de duivel niet. Hij zat ook niet op bovennatuurlijke ervaringen te springen. Hij wilde juist wortel schieten in de Aarde, met beide voeten op de grond staan en ordening in zijn leven krijgen. Niet langer verstrikt raken in riten en religieuze details, maar inzicht krijgen in de globale structuren van het Universum, zodat alles op zijn plaats kon komen. Het ging Ted nu vooral om de grote lijnen.

In het volgende deel maken we kennis met Teds nieuwe spirituele gids. En met de inzichten, die hij daarbij verwierf.

Dimensies gaan open

21. Eerlijkheid op je puzzeltocht

Eerlijkheid, klonk het, eerlijkheid.

‘Wie zei hier wat?’ vroeg Ted zich af.

Nee, eerlijkheid, klonk het weer.

Maar wie ben jij dan?

Nee, eerst eerlijkheid! Dat is belangrijker, dan wie dit zegt.

Zonder eerlijkheid is alles vergeefs. Waarheidslievendheid, realisme.

Alles onder ogen zien, zoals het zich voordoet. Gezichtsbedrog of niet.

Vertel eens wat meer over die eerlijkheid.

Gisteren had je een topervaring. Vandaag ben je niet in vorm.

Wat doe je? Bluffen, alsof je nog steeds in topvorm bent of toegeven?

Bij het laatste is er kans, dat de wolken wegschuiven en het zonlicht een nog intensere topervaring oplevert, want de mensen van vandaag

ontmoet je niet voor niets. Oneerlijkheid toegeven, is ook eerlijkheid.

Eerlijkheid is een vaardigheid, die je met vallen en opstaan leert.

Het loont en dat merkt iedereen. Toegeven, dat je iets niet zeker of maar gedeeltelijk weet. Als er een wolkje voor de zon schuift of als er mist

opkomt. Als iets rammelt of wringt in je denkpatronen, of wat voor negatiefs ook. Probeer steeds eerder op te merken, dat er iets mis is.

Stel je onraadsensoren steeds fijner af. Niet krampachtig, maar soepel.

Als een vederlicht wijzertje, dat razend snel op elke verandering in het elektrische of magnetische veld reageert. Ted, je zult kennis vergaren,

die je slechts met je gevoel kunt controleren. Zelfs machines hebben verstand, maar dankzij ons gevoel zijn wij goddelijk.

Ik zie het helemaal zitten. Maar wie ben jij nou?

Ben ik soms schizofreen aan het worden, dat ik een stem hoor?

Vergeleken met zoals je nu gaat worden, zul je eerder je oude leven schizofreen noemen. Schizofrenie is een hersenziekte, waarbij gevoel en

bewustzijn verknipt raken. Jij zult juist een mens uit één stuk worden.

Je krijgt inzichten en ervaringen, die jouw stoutste dromen overtreffen.

Het is het instorten van je huidige levensbeschouwing meer dan waard.

Het leven is een spannende puzzeltocht

Kom Ted, we gaan een spannende puzzeltocht lopen.

Daar heb ik best zin in. Zeg maar, wanneer en waar.

Altijd en overal. Al moeten we naar vorige levens, het hiernamaals, de Hel, de Maan, de Zon of dromenland, maar vooral het dagelijkse leven.

Die puzzeltocht is: je leven. Doel en routebeschrijving vind je in jezelf.

Waarheen je ook gaat, richt je steeds op de coördinaten van je vijfdimensionale uitgangspunt: Hier – Nu – Ik. Ik zal een deal met je maken. Alles wat ik je vertel, mag je beschouwen, alsof je het zelf ontdekt. Je moet het wel tot in het diepst doorleven, anders geldt het niet als kennis. Onderweg vind je het ene na het andere puzzelstukje. Naarmate er meer op hun plaats vallen, wordt het plaatje completer. Houd een verslag bij en geef dit uit als een boek.

Niet wíe iets zegt, maar wát er wordt gezegd

Je hóórt mijn stem niet, je dént hem. Ik ben een overblijfsel van jouw verkniptheid. Noem mij voorlopig maar Ted-2. Hoewel, Ted-nul of Ted-oneindig zit dichterbij de waarheid. Later ontdek je wie ik echt ben. Ik geef meer om jou dan wie dan ook. Ik weet alles van je, ook je mantra en je pincode. Het maakt trouwens niet uit, wie iets zegt. Vanaf nu leg je levensvragen niet meer voor aan geleerden of geestelijken. Laat je auto door een vakman repareren, maar aan je ziel geen polonaise! Kinderen, gekken en dronkaards zeggen de waarheid. Overal zijn verborgen hints. Vanaf vandaag loop je geen platgetreden paden, maar je eigen weg. Je pijnigt je lichaam niet langer in confectiepakken, maar je draagt maatkostuums, die je als gegoten zitten. Ik weet wel, waarom je zo graag naakt loopt. Je adamskostuum past je immers altijd?

Zelf ervaringen opdoen

Eén ding druk ik iedereen op het hart: Vertrouw mij voor geen cent! Dit boek staat vol dingen, die voor jou onzin zijn. Loslaten! Er zijn ook dingen, die jou niet loslaten. Daar komt dan iets uit voort, dat je leven verrijkt. Leven leer je niet uit een boek. Je mag wel mijn strippenkaart lenen, maar niet mijn rijbewijs. Zelf ervaringen opdoen. Baby's eerste stapjes. Geniet, het zijn jouw stapjes! Later zul je rennen.

Eerst de spelregels voor de puzzeltocht

*Wat is ook alweer de hiërarchie in de verkeerswet?
Aanwijzingen gaan voor tekens. Tekens voor regels.
Goed zo, Ted. Dan komen hier de spelregels voor de puzzeltocht.*

***SPELREGEL 1:** Eerlijkheid.*

***SPELREGEL 2:** Eerst ervaren, dan schrijven, dan lezen.*

***SPELREGEL 3:** Ervaringen in het hier en nu gaan voor herinneringen.*

***SPELREGEL 4:** Eigen herinneringen gaan voor die van anderen.*

***SPELREGEL 5:** Ervaringen gaan voor beweringen in boeken.*

Legpuzzels

Het leven is net een legpuzzel. Pak er maar eens een. Ted, jij bent iemand, die niet naar voorbeelden kijkt, maar avontuurlijk de stukjes op tafel gooit en ziet wat het wordt. Jij mengt zelfs puzzels. Je begint met de hoeken en de randen, die zijn ééndimensionaal, en vult dan pas de rest, want die is tweedimensionaal. Je gaat na, of het mechanisch klopt – of het stukje wringt, en visueel – of lijnen en kleuren doorlopen.

Er zijn verschillende methodes om een legpuzzel op te lossen.

Kijk naar iemand die puzzelt en je krijgt een idee hoe die persoon de levensproblemen aanpakt. Ted, wat zijn jouw liefste wensen eigenlijk?

Ik wil altijd gelukkig zijn. En dat iedereen gelukkig wordt. Ik wil weten, of het Universum wordt geleid. Dus of er een God bestaat.

Ik vind jou niet veeleisend. Geluk is gewoon ieders kosmische recht, ja zelfs de reden van ons bestaan. Trouwens, alles wat je nu gaat leren, zijn dingen, die je eigenlijk altijd al hebt geweten.

Ted, ik heb je noodkreten gehoord en ben gekomen om je te helpen, de antwoorden op jouw levensvragen te vinden. Daarvoor moet je wel eerst weten, wat en wie jij in werkelijkheid bent. Daarvoor hebben we heel wat meer puzzelstukjes nodig. Kom, we gaan op pad.

Maar waarheen eigenlijk, Ted?

Poeh, moeilijke vraag. Ik dacht, dat we zomaar wat gingen wandelen.

Goed zo, Ted. Nu ken ik je weer. In het leven geldt: De weg is het doel.

Het middel is het doel. Dus niet je levensgeluk opschuiven naar een hiernamaals, dat nooit komt. Hoe gaat jouw buurman Jan op vakantie?

Die zoekt zijn bestemming op, plant de kortste route en scheurt met oogkleppen op naar zijn doel. Ook wij kiezen een doel, maar we zien wel, hoe en wanneer we daar komen. Langs binnen weggetjes genieten we uitbundig van de landschappen en de pittoreske dorpjes.

We stoppen vaak om te kijken, te picknicken en spelletjes te doen.

Voor ons begint de vakantie al in de auto.

22. Binnenstebuiten mediteren

Geen afzondering, maar je openen voor de buitenwereld? Je kunt dit extraverte meditatie noemen. Alles bewust en geconcentreerd doen. Door gelijkenissen uit het dagelijkse leven krijg je hogere inzichten. Lezer, als iets bij jou werkt, ga er dan mee door. Ted, bij jou hebben gebed, meditatie en therapie nooit gewerkt. Stop ermee. Je bent introvert genoeg geweest. Sommigen bereiken kosmisch bewustzijn, door alleen maar te leven. Dus voor jou geen afzondering meer, behalve als je moe bent. Je kunt deze methode gebruiken naast wat je al deed. Het is nauwelijks een methode. Je doet niets extra's. Het kost je geen extra tijd of energie, integendeel. Omdat je bewust met de dingen bezig bent, hoeft je niet terug om te controleren, of je het gas hebt uitgedraaid of de deur op slot hebt gedaan. Je krijgt meer energie, omdat het leven meer boeit. Zet je zintuigen open en merk hoeveel de omgeving je te zeggen heeft. Niet forceren. Kijk globaal rond, dan springt eruit wat voor jou belangrijk is. Denk erover na, zowel met je verstand als met je gevoel. Kost dat nadenken dan geen extra tijd? Je zult nog versteld staan, hoeveel denkpauzes het leven telt. Tijdens een gesprek, achter een loket, in de file of voor een rood licht. In plaats van je ongeduldig te vervelen, vraag je jezelf af, of ergens een boodschap in zit. Door vergelijken van iets simpels met iets ingewikkelds of iets concreets met iets abstracts, vind je oplossingen voor problemen. Technische of organisatorische, relationele of filosofische. Deze methode werkt het best in een omgeving, waar veel te beleven valt en het allerbest in een nieuwe omgeving. Het belangrijkste zijn de indrukken van het hier en nu. Maar je kunt ook teruggrijpen naar herinneringen. Iets opzoeken in een boek. Ergens met iemand over praten. Alles, wat het leven te bieden heeft, gebruik je. Je geniet meer van het leven. Je ontdekt, hoeveel geschenken je krijgt. En hoeveel structuur er in het Universum zit. Vaak geldt: Chaos is verborgen ordening. Chaos is speelse ordening.

Alles toetsen

Wel alles blijven toetsen. Eigen ervaring is onmisbaar. Weet je nog, toen jullie een reis naar Portugal planden? Iedereen beweerde, dat de koffie daar niet te betalen en te zuipen was. In Portugal bleek je overal voor een habbekrats de heerlijkste koffie te krijgen. Geloven is goed, maar doe het niet waaghalzerig, doch stap voor stap.

Weet je nog? Die boot van de blindenorganisatie 'Dialoog in het donker', waar je een uur als een blinde met je stok een parcours afliep: tikstap – tikstap – tikstap – tikstap...

Ted, ga eens naar die beek. Loop van stapsteen naar stapsteen. Voor je je gewicht verplaatst, voel je of die nieuwe steen stevig genoeg ligt. Zo niet, dan zoek je een andere. Zo, nu steken we die sloot daar over. Hé, Ted-2, wat heb je me nou gelapt? Ben ik op stap met mijn gids, kan ik die zelfs niet eens vertrouwen. Nu ben ik helemaal nat en vies! Nou, Ted-1, het verbaast me niets, dat je nog eens in de plomp terecht zou komen met je slaafse volgzzaamheid. Goed opletten! Ik zet je vaak expres op het verkeerde been. Omdat ik een geboren waterrat ben (knipoog), daarom hoef jij nog niet achter me aan te springen. Geef eerlijk toe, dat je liever honderd meter omloopt via die brug en dat we elkaar aan de overkant weer tegenkomen. Jij hebt bovendien je kleren nog aan. Kom, Ted. Daar is het water helder. Spoel je kleren uit en leg ze in het gras te drogen. We gaan in de zon op deze lage brede tak wat napraten. Telkens als je door de bomen het bos niet meer ziet, rust je even uit. Beste lezer, wees voorzichtig. Die sloot was slechts één meter diep, maar als je verdrinkt in de peilloze diepten van je eigen ziel? Wie vindt jou terug, als je verdwaalt in de doolhof van een oneindig aantal dimensies? In je eigen kerk kun je met je ogen dicht rondrennen en je leiders blindelings volgen, maar het terrein van dit boek is levensgevaarlijk.

Achter de schermen van onze waarnemingswereld

Het leven is net een computerspelletje. Wat je op het scherm ziet, komt niet uit het scherm zelf, maar uit de processor en reageert op wat je met muis en toetsen doet. Ted, vind je het niet saai om te zijn overgeleverd aan de ontwerper van dit spel? Wat dacht je van zelf programmeren? Helemaal jouw commando's. Leef je maar uit. Nu ben jij de meester. Dat kan ook in het leven. Het opnieuw programmeren, helemaal naar jouw smaak. Je bent een schepper, Ted. Maar al is onze wereld in menig opzicht slechts een projectie van een hogere wereld, verlies geen moment het beeldscherm uit het oog. Als je programmeert, zonder naar het scherm te kijken, krijg je ongelukken. De materie bestaat niet voor niets. Sluit je zelf niet af, maar probeer de zichtbare en de onzichtbare wereld in één blik te vangen. Als een totaalplaatje.

23. Twijfel is de poort naar zekerheid

Toegeven, hoe weinig je weet, is de poort naar nieuwe kennis. Je horizon schuift steeds verder op. Wat doet je buurman eigenlijk voor werk? Weleens mee geweest? Hoe ziet hij de wereld? Wist je niet, hè, dat hij kleurenblind is? Ziet hij zwart-wit? Weet je niet, hè? En zijn vrouw? Als jij iets rood ziet, ziet zij dat dan ook rood? Of blauw, maar noemt zij dat rood, omdat ze dat zo heeft geleerd? Je kunt niet via haar ogen kijken of met haar hersenen denken. Voor het gemak neem je aan, dat zij dat doosje ook rood ziet. Maar ziet zij het net zo rood als jij, of meer paars of oranje? Ik zal je laten schrikken. Ga tien minuten op één wang liggen, met je ogen dicht. Kijk dan naar een wit vlak, eerst met je ene en daarna met je andere oog. Je ziet het met je ene oog iets meer rood of geel en met je andere oog iets meer groen of blauw.

Het zuivere Hier en Nu

Maar eerst zetten we ons zelf helemaal op nul. Niet bij dat café, want al die opschriften kunnen ons storen. Liever deze plek in het bos. Probeer zonder woorden te denken en kijk rond. Moeilijk hè, die constante stroom woorden stopzetten? Steeds als het stil is, begint dat gekwebbel weer. Laat alles op je in werken. Geef de dingen geen namen. Denk niet aan verleden of toekomst. Neem alles waar alsof je het nooit eerder hebt gezien, gehoord, geroken, gevoeld of wat dan ook. Deze gewaarwording is het hier en nu. Puur bewustzijn. Je enige waarheid! Niet dat die boom een boom is. Als je Frans was, dacht je 'arbre'. Engels, dan 'tree'. Als je bomen kent, 'berk' of 'betula alba'. Zelfs niet denken, dat het een plant is, want dat is al een indeling, die je vroeger hebt geleerd.

Ons geheugen is onbetrouwbaar

Hoeveel hecht jij aan herinneringen? Je moet een belevenis eens in detail verwoorden en op een band opnemen. Een tijd later denk je eraan terug en neemt het verhaal weer op. Vergelijk die twee opnames en je staat versteld. Er zijn veel experimenten met geheugen gedaan en het blijkt hoogst onbetrouwbaar te zijn. Herinneren is niet het afspelen van een video, maar creatieve computerbewerkingen, die steeds veranderen.

Hoe echt is echt?

Goed, je keek naar die boom. Zeg nu maar 'boom', want dat woord krijg je toch niet meer weg. Staat die boom er echt? Je voelt eraan en denkt: 'Jawel hoor!' Dat zegt niets. Met virtual reality kun je voorwerpen ook voelen. In je dromen heb je toch ook weleens een boom gevoeld? Stond die boom er toen soms ook echt? Geef maar toe, dat je het niet zeker weet. Niet van die boom voor je neus en niet van die droomboom.

Je neemt gewoon aan, dat die ene boom bestaat en die andere niet.

Hoe zou een natuurkundige zich die boom voorstellen?

Als onvoorstelbaar veel minuscule deeltjes, die om elkaar heen cirkelen, met onvoorstelbaar veel lege ruimte ertussen, als bijna niks dus.

Door alle eeuwen heen hebben filosofen en wetenschappers zich voorstellingen gemaakt over hoe zo'n boom in elkaar zit. Het model van vandaag is morgen verouderd. Die droomboom, waar bestaat die uit?

Ah, uit een patroon van elektrische en chemische pulsjes in je hersenen. Want die droomboom is een projectie van je, neem je aan. Maar die boom voor je neus, die bestaat toch ook uit hersenpulsjes? Anders kon je die toch niet waarnemen? Weleens van solipsisme gehoord?

Een solipsist denkt, dat alleen die solipsist bestaat en dat alles verder een projectie is. Lopen twee solipsisten op straat, zeggen ze tegelijk: 'Ik denk, dus jij bestaat.'

Die oefening met die boom kun je ook in gedachten doen, zo heb jij deze bladzijden op je PC ingetikt, zonder boom. Zo zie je maar. Je hebt die hele boom niet nodig. Best eenzaam hè, zonder bomen, met alleen maar je eigen projecties? Arme solipsisten! Maar staat die boom er nou wel of niet? Beste lezer, dat zul je zelf moeten ontdekken. Wat denk jij, Ted?

Mijn persoonlijke mening. Die boom is reëler dan wij denken.

Alleen gooien we er een heleboel projectie overheen, zodat er van die echte boom bijna niets meer overblijft.

Ted, heb jij dan soms iets met bomen? Beste lezers. Zoals ons dagelijks leven werkelijker lijkt dan onze droomwereld, zo zijn er werelden, die echter zijn dan in ons waakbewustzijn. Een deel van die echtheid zul je binnenkort al in je dagelijkse leven ervaren. Dankzij het openen van dimensies, iets wat trouwens iedereen (?) al doet, zonder het in de gaten te hebben. Weg met schijnzekerheden! Hoe lang hebben ze niet beweerd, dat de Aarde een platte schijf was? Op de brandstapel, als je dat tegensprak! En niet te ver varen, anders viel je over de rand.

Durf aan alles te twijfelen, zelfs als een god het zegt. Leer te zeggen: 'It ain't necessarily so.'

24. Relativeren van groot en klein

'Zij zijn groot en ik is klein en dat is niet eerlijk!' zegt Calimero. Er zijn altijd mensen, die een rijker en interessanter leven lijken te hebben dan wij, tot ze zelfmoord plegen. Zo vind je altijd mensen, die slechter af lijken. Zijn zij echt ongelukkiger? Praat eens met gehandicapten, bijvoorbeeld in een rolstoel. Je staat versteld, hoe velen aan het leven hangen en ervan genieten. Generaliseer niet. Denk niet: 'Dit is zus, dan zal dat wel zo zijn.' Relativeer. Als je aanneemt, dat er geen boven- of ondergrens is, dan zit je altijd ongeveer in het midden. Weet je nog die film 'Cosmic Voyage'? Het begon met de schaal van je lichaam. Dan werd alles in vierentwintig stappen steeds tien keer zo groot, tot je bij de rand van het Universum kwam. Toen werd, eveneens in vierentwintig stappen, alles telkens tien keer zo klein, tot je bij de subatomaire deeltjes kwam. We zitten er echt precies tussenin! Ted, geloof jij in de oerknaltheorie?

Filosoferen over de oerknal

De oerknal: ruim dertien miljard jaar terug ontplofte er een bolletje, misschien wel kleiner dan een atoomkern. Sindsdien dijt deze veel dimensionale bol, het Universum, alsmaar uit. Momenteel heeft het dus een omvang van ruim dertien miljard lichtjaar. Misschien krimpt het uiteindelijk weer in. Stel, dat er oneindig veel van die bolletjes zijn, die als deeltjes om elkaar cirkelen. Die deeltjes zijn ook weer universa, enzovoort. Zo zou het Heelal één groot glas champagne zijn, met allemaal mini-oerknalletjes. Duizelt het je? Stel, dat dit zo is en je slaat met je vuist op tafel, dan verstoort je toch vele universa en complete beschavingen in één klap?

Nou, dat valt wel mee, want ook de tijdschaal moet je aanpassen. Als bij ons een mens honderd jaar leeft, dan leven de mensen op dat subatomaire deeltje slechts een triljoenste seconde.

Tijdschalen

We praten verder over tijdschalen. Een paar experimentjes. Je weet, dat toonhoogte afhangt van de snelheid waarmee trillingen elkaar opvolgen. Ted, op zolder ligt zo'n speelgoedgrammofontje. Speel eens een liedje: 'Twee emmertjes water halen.' Houd nu het plaatje tegen: 'Wah – wah – wah – wah.' Het liedje gaat trager. De toon wordt lager. Zwengel nu het plaatje aan: 'Bli-bli-bli-bli.'

Het liedje gaat sneller. De toon wordt hoger. Dit verhaal gaat niet overal op. Zo blijft bij een speeldoos de toonhoogte altijd gelijk. Ted, het wordt tijd, dat je weer eens bij je moeder op bezoek gaat. Zij heeft zo'n elektronische deurbel met honderd liedjes. Speel er nog eens mee, net als toen je jong was. Dat ding heeft aparte knopjes voor volume, snelheid en toonhoogte. Als je het laatste heen en weer blijft bewegen, kun je het liedje laten janken, weet je nog? Een droomcyclus. Een reïncarnatiecyclus in het klein. Maar de tijdschaal is niet altijd aangepast. Soms duurt iets even lang als in het dagelijkse leven. Het komt ook voor, dat je in een flits iets droomt, dat uren of jaren duurt. Zo had de profeet Mohammed een visioen van hemel en hel. Voor het begon, stootte hij een kruik om, maar na afloop lag die kruik nog steeds niet op de grond! Wat denk jij ervan, Ted?

Het Universum helemaal opgekruld?

Ik maak het nog gekker. Een model, waarbij ons onmetelijke Universum in andere dimensies nog steeds een klein, meerdimensionaal bolletje is. Het kon blijkbaar in de tijd. Dan kan het volgens mij ook in de ruimte. Als je alles maar fijn genoeg opvouwt of oprolt. Zeker als je bedenkt, dat het meeste uit lege ruimte bestaat. Ook kun je bedenken, dat er in andere tijddimensies helemaal geen oerknal of eindineenstorting is, maar een onveranderlijk en eeuwig Universum! Groot of klein, veranderlijk of eeuwig, vrij of voorbestemd, het hangt er vanaf, vanuit welke dimensie je iets bekijkt.

In hogere dimensies wordt alles juist simpeler

Nou, Ted, dat is me een revolutionaire theorie, zeg! Beste lezer, wordt alles je nu te ingewikkeld? Ook dat hangt er vanaf, vanuit welke dimensie je het bekijkt. Vanuit de vijfde dimensie, dus met je gevoel, zou dit de zaken juist kunnen vereenvoudigen! Maar dat kun je slechts nagaan door je eigen ervaringen. Ik verzeker je, dat de grondprincipes van het Universum te simpel voor woorden zijn. Zoals spelen met een driedimensionaal videoapparaat simpeler is dan het uitpluizen van de tweedimensionale handleiding. Hoeveel meer dimensies je opent, hoeveel eerder je zegt: 'Oh, is dat het? Dat ken ik!'

25. Loslaten is de poort naar vastheid

Dit hoofdstuk gaat over het inspelen op cyclische processen. Elke gebeurtenis heeft een beste tijd en plaats. De natuur wemelt van de herhalingen. De grote vorm van een varen herhaalt zich in steeds kleinere. Elektronen cirkelen om atoomkernen, manen om planeten, planeten om zonnen, sterren in stelsels, alles draait en komt steeds terug, maar wel op een andere plaats. Immers, als de Maan één keer rond is geweest, is de Maan met Aarde en al een stuk opgeschoven in hun baan om de Zon. En ook die blijft niet op zijn plaats.

Reïncarnatiecycli en droomcycli

Een reïncarnatiecyclus: geboren worden, leven, sterven. Maar ieder leven is anders. Zoals je in één leven een onderverdeling hebt, bijvoorbeeld in nachten met een droomcyclus, en tijd kunt verdelen in momenten, die in elkaar incarneren, zo bestaat er boven elke reïncarnatiecyclus een hogere cyclus. Niet dat je het wiskundig kunt berekenen, zoals: cyclus staat tot onder cyclus als één staat tot 365.000. Er zijn onregelmatigheden, overlappingen en diverse wegen, die een ziel kan afleggen. Niet alle dromen zijn even lang of helder. Een nachtje op blijven, een middagtukje, narcose voor een operatie. Het leven buiten onze waarnemingswereld is minstens zo ingewikkeld en even multicultureel en multiraciaal. Ja, goed zo, Ted. Maak maar wat schetsjes.

Superhelix

Alles draait rond, maar niet in volmaakte cirkels. Het lijkt meer een helix, een schroefdraad. Maar in plaats van recht omhoog te gaan als een kurkentrekker, is die lijn ook weer krom en maakt steeds nieuwe schroefbewegingen.

Maak er nou geen driedimensionaal figuur van, Ted, want dan wordt het een onontwarbare kluwen. Elke stijging van de helix, dus elke as van de open cirkels, komt in een hogere dimensie. Zo krijg je een oneindige superhelix in een oneindig aantal dimensies. Ziet zo ons pad eruit? Nieuw logo voor de zaak? Toch eens met je reclametekenaar praten. Maar goed, Ted. We zijn weer eens duizelig geworden.

Eeuwige en tijdelijke, gewenste en ongewenste processen

Er zijn eeuwige en tijdelijke cyclische processen. Even een tijdelijk proces. Ted, je hebt je vrouw beloofd om slagroom te kloppen, maar de mixer is kapot. Dan maar met de hand: 'Klop – klop – klop – klop...'

Zo goed? Dan niet verder door gaan, anders krijg je boter.

Stoppen met roken is meestal een cyclisch proces, zij het altijd tijdelijk.

Al gaat bij sommigen de laatste rookpluim door de grote schoorsteen!

Stoppen met roken door wilskracht, is als met spierkracht een rijdende trein tegen proberen te houden. Je kunt beter een sein of een wissel omzetten en de trein op een ander spoor verder laten rijden.

Herprogrammeren en loslaten! Gebeurtenissen, die steeds terugkomen, maar dan anders. Dromen en gedachten, die je maar niet kwijtraakt.

Die hebben een signaalfunctie, totdat de boodschap is begrepen.

Als de boef is gepakt, dan wordt het alarm uitgezet.

Ted, zo komt ook je boek tot stand. Ideetje, rammelt wat, loslaten, ideetje komt in een andere vorm terug, bingo!

Waar komen al die hints op ons pad vandaan?

Van de Schepper? Uiteindelijk wel, want alles komt daar vandaan.

Strooien engelen ze op ons pad? Dat komt voor. Maar de voornaamste bron zijn wijzelf. Ja, Ted, ik bedoel ons eeuwige zelf, dat alles overziet.

Verder hebben we vóór de geboorte een en ander uitgestippeld en hints vooruitgestuurd. Ook valkuilen ter lering. Wij zijn zelf verantwoordelijk.

We hebben ervoor gekozen. Geen voorbestemming, maar voorbereiding.

Al zien we het niet zitten, op het moment dat we in zo'n kuil vallen.

Maar dat hoort er allemaal bij. Het moet echt lijken, anders val je uit je rol en dat is nog erger. Maar één grote troost. Zodra je het kosmische spel helemaal door hebt, ben je meester en val je niet meer in kuilen.

Dan begint het genieten pas goed.

Alles heeft een beste tijd en plaats

Kom, Ted, we hebben genoeg gelopen, we nemen de metro. Een beetje metro rijdt elke vijf minuten, dus als je hem mist, neem je de volgende.

Toch zou ik deze niet nemen, want de deuren sluiten al. Probeer je je er toch in te wurmen, dan riskeer je een ander ritje, misschien je laatste!

Even op het bord kijken of er wel een volgende komt. Ja, gelukkig zitten we nog niet in de kleine uurtjes, anders moest je tussen de junks op de dienstregeling van de volgende dag liggen wachten.

Loslaten wat niet werkt

Je hebt zojuist geoefend in het loslaten. Soms komt er iets in je leven, waarvan je denkt: 'Dit is precies wat ik zoek. Nu zal ik het hebben ook!' Maar als je eerlijk je gevoel nagaat, merk je dat er iets wringt. Dat je de boel zou forceren door nu toe te happen. Dan kun je beter loslaten en wachten tot het nóg eens langskomt. Pas als het ijzer op temperatuur is, ga je smeden (knipoog). Een levensritme, dat je door oefening leert. Bij windkracht tien kun je die parachutesprong en die tenniswedstrijd beter uitstellen. Als je knallende ruzie met je vrouw hebt, kun je beter even wachten met gezinsuitbreiding. Je kunt afgaan op bioritmen of horoscopen, maar dat is nogal beperkend en indirect. Je kunt beter leren om in het leven zélf aan te voelen of de tijd rijp is. Soms zit er niets anders op, dan de boel toch te forceren. Dit onderscheid kunnen maken, dat is levenskunst. Maar hoe meer je oefent, hoe beter het gaat.

Gewenst of ongewenst?

Houd je van vlinders, Ted? Dan heeft de vlinder voor jou eeuwigheidswaarde. Dan stikt jouw hemel blijkbaar van de vlinders. Cirkelen ze al rond je hoofd? Wat doe je nou? Eentje pakken? Niet doen, anders knijp je ze misschien kapot. Blijf naar ze kijken, wees voorzichtig en vriendelijk en houd je hand op. Dan gaan ze steeds vaker op je zitten en je op het laatst pootjes geven.

Heb je een hekel aan vliegen, Ted? Dan is de vlieg voor jou noodzakelijk kwaad, een tijdelijk proces. In jouw hemel zijn óf geen vliegen óf je ontdekt, dat vliegen ook best aardige beesten zijn. Cirkelen ze al rond je hoofd? Niet doodslaan! Voor elke dooie vlieg krijg je honderd levende terug. Ze hebben je blijkbaar iets te zeggen. Ze blijven je plagen, totdat je de boodschap hebt begrepen. Leer met ze te leven of verhuis naar een wereld met meer vlinders.

26. Wat is in een woord? (?)

In den beginne was het woord. En het woord bleek een valkuil te zijn. Dit hoofdstuk gaat over woorden en dat het ondoenlijk is om de gehele waarheid daarmee uit te drukken.

Zonder taal is onze communicatie erg beperkt. Computers hebben besturings- en programmeertalen nodig. Onmisbaar, maar kwetsbaar. Eén komma verkeerd in een zin, een getal of, nog erger, in software of een apothekersrecept en je krijgt iets totaal anders.

De Babylonische spraakverwarring

Wij zitten opgescheept met duizenden talen, die ook nog verschillend in elkaar zitten. Ben jij meertalig, dan zul je dit hoofdstuk beter begrijpen.

‘Wat is in een woord?’ Dat klinkt toch niet? ‘What’s in a word?’

Dat klinkt. Vertaal ‘shit’ in het Nederlands en het smeilige is eraf.

Zo ken ik geen taal, waarin je zo donderend vloekt als in het Hollands.

Als ik stel: ‘Liefde is gedeelde vreugde’, bedoel ik dan, dat er een taart wordt verdeeld? Hoeveel meer liefhebbers, hoe kleiner de stukjes?

Nee, een zonsopkomst, waar je met zoveel mogelijk mensen van geniet.

In het Engels klinkt het een stuk duidelijker: ‘Love is shared joy.’

En dan heb je nog homoniemen en synoniemen.

Twee woorden voor één begrip, maar dan anders...

‘Lekker’ klinkt nogal hebbertig. ‘Heerlijk’ klinkt een stuk verhevener.

Definiëren en formuleren

Vaak is het zo: Hoe ingewikkelder het ding, hoe gemakkelijker te definiëren. Hoe eenvoudiger, hoe moeilijker.

Ted, definitie van een muntjestelefoon? Goed zo.

Definitie van een plant? Nu definitie van liefde? Hierover zijn bibliotheken vol geschreven. Vaak is iets te simpel voor woorden.

Definitie van muziek?... Oh, toonkunst. Oké, definitie van toonkunst?

Een componist zei eens: ‘De essentie van muziek zit niet in de noten.’

Ook bij muziek lees je tussen de regels door. Verder moet je goed je verstand gebruiken. Het is ook een kwestie van precieze coördinatie van zintuigen en motoriek, dus lichaamswerk. Maar expressie en beleving zijn een kwestie van gevoel. Musiceren doe je dus met heel je wezen. Hoe goed je ook formuleert, toch zit je er soms naast. Iets zit vaak net tussen twee woorden in.

*En dan hebben we nog de vertaling en uitleg van heilige schriften.
Breng een boodschap van duizenden jaren terug zo onder woorden, dat
we in onze tijd precies weten, wat ze toen bedoelden. En dan zit je nog
met beeldspraak, vooral over het bovennatuurlijke. Hoe zuiver je ook
denkt, spreekt of schrijft, je krijgt altijd communicatiestoornissen.
Je weet nooit precies, hoe de afzender een boodschap heeft bedoeld.*

Talen evolueren

*Taal en cultuur zijn aan evolutie onderhevig. MTS heet nu HTS.
Hogere Technische School heet nu Technische Hogeschool.
TH werd Technische Universiteit. Lector heet nu ook hoogleraar.
Jongelui over Belgen: 'Tegen kop zeggen zij tas. Tas noemen ze valies.'
Let goed op zulke verschuivingen, vooral bij bovennatuurlijke kwesties.
Er bestaat hier geen universele taal om dit alles precies te benoemen.
Wat de een astraal noemt, noemt de ander etherisch. Wat de een de
vierde dimensie noemt, noemt de ander de vijfde. Prachtige kreten, maar
voor je het weet, zit je met een leeg begrip opgescheept.
Gelukkig bestaan er werelden met talen, die verfijnder zijn opgebouwd
en is non-verbale communicatie er zo uitgebreid, dat zielen daar precies
weten, waar ze het over hebben. Twee manieren van formuleren:*

- 1 Bij een begrip het best dekkende woord zoeken*
- 2 Er omheen praten, bijvoorbeeld in romanvorm*

*Ted, herinner je je nog dat tv-spelletje 'Hints', waarbij twee groepen
een woord moesten raden? Het woord zelf mocht niet worden gezegd.
Ze praatten eromheen. Met gevoelens kun je soms niet anders.*

Te simpel voor woorden

*En telepathie, meditatie, gebed? Kan dat ook zonder woorden?
En zonder beelden? Jazeker! Er bestaat ook zoiets als imaginaire taal.
Taal via andere dimensies. Telepathische gevoelsboodschappen zijn
sterker dan in woorden of beelden. En kosmische liefde is grenzenloos!
Sommige begrippen zijn te simpel voor woorden. Kleiner dan een letter.
Dus niet in taal weer te geven, tenzij je bibliotheken volschrijft.
Er bestaat ook 'flitskennis', hogere waarheden, waar je eeuwen voor
nodig dacht te hebben, maar die in een flits tot je komen.
Simpel als een klank of een kleur, maar onmogelijk om uit te leggen.
Het is een hele kunst om vijfdimensionale kennis over te zetten naar een
tweedimensionaal boek.*

27. Je kunt er op rekenen

Maar wiskunde hoeft toch geen probleem te zijn? Dat is toch zuiver abstract? Kaarsrechte lijnen zonder dikte en zo? Dat wel, maar toch... Kun je alles precies in maat en getal uitdrukken? Hele getallen, geen punt. Sommige breuken ook niet. Eén tweede is precies 0,5. Eén vierde is 0,25. Maar nu: één derde is 0,3333... Er komt geen einde aan het aantal drieën. Eén zevende is 0,142857142... Een reeks, die zich eindeloos herhaalt. Bij wortel twee staat er achter de komma een eindeloze reeks, waarin geen patroon is te herkennen. Evenzo bij het getal pi, dat de verhouding tussen cirkels en rechte lijnstukken aangeeft. Dat zijn irrationele getallen, die ergens tussen twee hele getallen in liggen. Je kunt ze wel op het lijntje aanwijzen. Een imaginair getal, zoals wortel min één niet, want dat bevindt zich in een andere dimensie, op een lijntje loodrecht op de andere.

Sommetjes die altijd kloppen

Gelukkig zijn er in de wiskunde dingen, die wel kloppen. Ted, we gaan boter-kaas-en-eieren spelen, maar dan met cijfers. Maak drie kolommen van elk drie willekeurige getallen. Tel van elke regel de drie getallen op en zet de som in een vierde kolom aan de rechterkant. Tel dan van elke kolom de drie getallen op en zet de som op een vierde regel onderaan. Tel nu de drie getallen van de rechterkolom bij elkaar op. Tel ook de drie getallen van de onderste regel bij elkaar op. Beide sommen zijn exact hetzelfde! Dat komt, omdat het er bij optellen en vermenigvuldigen niet toe doet, in welke volgorde het gebeurt. Pas op, dit principe geldt bijvoorbeeld niet bij aftrekken, delen, machtsverheffen en worteltrekken.

Parallele processen

Zo is het ook in het leven. Er zijn dingen, die tot je stomme verbazing blijken te kloppen. Geen hocus pocus, want zo zit het Universum nu eenmaal in elkaar, soms zelfs met keurige kolommen en regeltjes. Zoek de wetmatigheden in het Universum. Processen, die steeds dezelfde uitkomst geven, welke methode je ook gebruikt. Dat sommetje, dat altijd uitkomt... De lezer kan zeggen: 'Dit boek heeft mijn leven veranderd!' Ik zeg: 'Nee, jouw leven heeft dit boek veranderd!' Hè, hoe kan dat nou? Ja, de Aarde trekt een vallende appel aan, maar de appel trekt even goed aan de Aarde, alleen valt dat laatste minder op. De koekoeksklok loopt gelijk met de kerktoerenklok. Welke klok is oorzaak, welke gevolg?

Zijn ze met elkaar verbonden? Ja, via de parameters van de materie, de ruimtetijd. Een gezamenlijke invloed stuurt beide klokken. Zo heeft de tijdgeest zowel jouw leven als dit boek gestuurd. Het principe van parallelle processen. Alles is met alles verbonden, hetzij via de tijd, dus gezamenlijke oorzaak, hetzij via hogere dimensies. Dit Universum is één organisme, een puzzel die altijd en overal klopt. En toch is alles vrij! Dingen kunnen ook uit fase raken, als een klok, die achter of voor loopt. Dan kloppen er dingen niet in je leven. Dan worden gebeden niet verhoord. Streef ernaar om gelijk te lopen met je eeuwige zelf. Vertrouw, dat je diepste verlangens en de vervulling ervan uit dezelfde bron komen. Oefen geduld. Smeed het ijzer als het heet is.

Soms kun je de waarheid slechts benaderen

Zo Ted, nu zie je het zeker weer helemaal zitten? Dan gaan we zo door. Vermenigvuldig twee grote getallen. Hele klus, hè. Even controleren met je rekenmachientje, klopt! Maar er is ook een gemakkelijkere manier. Pak die logaritmetafel eens. Zoek van beide getallen de logaritmes en tel die bij elkaar op. Van de som zoek je het bijbehorende getal. Hoera, klopt! Nog een keertje? Mag ook met cijfers achter de komma. Maar nou komt-ie. Dan moet het ook gaan met 'twee maal twee is vier'. Logaritme twee plus logaritme twee is huppeldepup. Bij huppeldepup in de tabel hoort: ... Shit! 3,9999. Heb je geen nauwkeurigere tabel? Die van de middelbare school met vijf cijfers achter de komma? Of die van de hogeschool met zes? Helaas Ted, het enige wat dat oplevert, is nog meer negens achter de komma. Je komt er steeds dichterbij, maar het getal vier bereik je nooit helemaal met deze methode. Zo is het leven nu eenmaal, Ted. Wij zoekers naar waarheid moeten het vaak met benaderingen doen. Verder zul je in de hoofdstukken over dimensies ontdekken, dat alle dimensies krom lopen, hoe flauw ook, en dat er in de natuur eigenlijk geen rechte lijnen bestaan. Rechthoekigheid is dus een illusie.

28. Projecteer je eigen werkelijkheid

Dit hoofdstuk gaat over herkennen van en spelen met projectie. Hoe meer je ontdekt, wat echt is en wat illusie, des te meer je het leven naar je hand kunt zetten. Met onze zintuigen is het maar behelpen. Over illusies worden vaak tentoonstellingen gehouden. We zien iets niet met onze ogen, maar met onze hersenen, die de schaarse informatie van de zintuigen aanvullen. Onze ogen scannen met één puntje lijn voor lijn als een tv-beeld. Werken beide ogen goed samen, dan maken de hersenen daar één driedimensionaal beeld van. In de blinde vlek – op de zenuw – zitten geen lichtgevoelige cellen. De hersenen vullen dat op. Als je naar een raster kijkt, waar één lijntje ontbreekt en dat stukje valt daarop, dan zien je hersenen toch een compleet raster. Speel hiermee. Ontdek, hoe weinig we echt zien en hoeveel onze hersenen fantaseren. Nu is het ook nog zo, dat we in de ene situatie meer waarnemen en minder projecteren dan in de andere. In de felle zon meer waarneming, in de schemer meer projectie. Ted, jij bent een ochtendmens. We maken een wandeling in de vroege schemering. Hé, daar loopt Jan met zijn vijfjarig dochtertje Chantal. ‘Kijk daar eens,’ zegt Chantal, ‘net een ouwe heks met een puntmuts!’ ‘Mij lijkt het eerder een soort schoorsteen,’ zegt Jan. ‘Ik denk meer aan een gewei,’ zegt Ted. ‘Zullen we eens gaan kijken? Hè, jammer, er staat een groot hek met “Verboden Toegang” voor. Als we hier op de terugweg langs komen, is het licht genoeg.’ Wel beste lezer, je raadt het misschien al. Het is een afgeknotte boom, met een wonderlijke takkenformatie. Het is trouwens zo zonnig geworden, dat je de stoffes ziet zweven. Wat een realiteitsgehalte heeft het leven dan! Ted, jij hebt iets met de Zon (knipoog). Je bent nu vast in een prima bui. We gaan terug naar de plek, waar je toen die bijna-verdoemd ervaring had. We gaan exact dezelfde wereld eens met andere ogen, of liever met andere hersenen, bekijken.

Dezelfde wereld met andere hersenen bekijken

Ted, toen haatte jij jezelf, vooral toen je in de spiegel keek. Vanochtend zag je een stralend gezicht. Je las in de krant over succesvolle acties tegen de zeehondenjacht, over vredesplannen in het Midden-Oosten en sporen van leven op Pluto. Succesvolle experimenten met elektrische auto's. Nieuwe medicijnen tegen kanker. Dat zijn leuke dingen voor de mensen, Ted.

*Zo, nu zijn we in de omgeving, die jij zo haatte.
Hoeveel kinderen met afgeschoten benen zie je hier? Inderdaad, nul.
Er lopen op Aarde meer mensen met twee benen dan met welk ander
aantal ook. Zie je die man in die rolstoel op de tennisbaan?
Hij lacht constant en maakt het ene punt na het andere.
Zijn tegenstander rent zich uit de naad met een bezweet, ernstig gezicht.
Zie je die blokkenflats? Die zijn ze aan het slopen. Er komen
milieuvriendelijke huisjes voor in de plaats. En die verkeersdrempels?
Daar mogen nu helemaal geen auto's komen. Zie je die kinderen spelen,
net als dertig jaar geleden? Kijk eens wat een fraaie architectuur!
Daar zit veel meer speelse harmonie in dan in de zestiger jaren.
Ja echt, Ted, ze zijn die twee windmolens aan het herbouwen en daar
komt weer een vaart, net als in de vorige eeuw. Ja, je ziet het goed, dat
is rails. Er komt een sneltram, die beide dorpen verbindt. Die stinkweg
wordt versmald. Er komt ook een pittoreske fietsroute. En dat daar
wordt een nieuw natuurgebied.
Zo, die man zegt je zomaar gedag: 'En nog een prettige dag verder.'
Goed, dat je vriendelijk teruggroette. Jullie kennen elkaar niet, maar het
komt er weer helemaal in, dat elkaar groeten, ook vreemden. De mensen
worden zorgzamer voor elkaar. Kijk goed om je heen. De wereld is vol
mooie, lieve mensen. En in dat handjevol criminelen zit ook een goede
kern, als je maar goed genoeg zoekt. Weet je nog, die automobilist die
zijn middelvinger opstak? Je schrijft, dat het er meer waren, maar het
was er maar één. Dat is herinneringsvervalsing. En je zag het nog
verkeerd ook, want ik was erbij. Die middelvinger was niet eens voor
jou bedoeld, maar voor die fietser, die bijna tegen zijn auto aan reed.
Die automobilist was Karel, die gauw zijn vinger introk en jou groette,
maar je herkende hem niet. Je was zo verzonken in je gemopper!*

Mechanismen van projectie

*Zo, Ted. We gaan analyseren, hoe projectie werkt. Je maakt een lijstje
met mechanismen. Het heeft geen eeuwigheidswaarde.
Morgen of volgend jaar maak je een heel ander lijstje of vind je jezelf
een oen, omdat ik je heb overgehaald om lijstjes te maken.*

Daar gaat-ie dan

BEÏNVLOEDING

Met je spiertjes trek je je gezicht in andere plooiën.
Dat maakt een wereld van verschil uit.
Je handelingen hebben grote invloed op je omgeving.

ATTRACTIE EN RESONANTIE

Je kijkt stralend uit je ogen.
Dan krijg je meer contact met andere stralende mensen.

SELECTIE

Er gebeurt een heleboel tegelijk, maar je pikt eruit,
wat jou op dat moment het meest aanspreekt.
Op een baaldag zie je meer negatieve dingen.
Op een zonnige dag zie je meer positieve dingen.

INTERPRETATIE

Je ziet iets en je neemt aan dit dat zus of zo betekent.
Maar je kunt er flink naast zitten.

VERVORMING EN VERKLEURING

Je ziet hetzelfde, maar vervormd of door een donkere of roze bril.
Of, omdat roze niet mijn lievelingskleur is, door mijn bronsgroene
zonnebril, die ik voor vijftien piek in Portugal heb gekocht en waarmee
de zonnige wereld er voor mij zo aangenaam en verbonden uitziet.

Schijnprojectie

*Iets uit een vorig leven soms (knipoog)? Mooi lijstje, Ted.
Lezer, jij kunt dit verbeteren en/of aanvullen. Het belangrijkste is, dat je
eigen instelling van het moment een enorme invloed heeft op hoe prettig
je wereld eruit ziet. Maar je kunt het ook omkeren en het verklaren met
parallele processen ofwel schijnprojectie. Zoals in twee onafhankelijke
landen de boekdrukkunst is uitgevonden, verandert de wereld mee met
jouw visie. Zodra jij overtuigd bent, dat de wereld beter af is zonder
aids, dan vindt de wereld een excuus om daar van af te komen.
Je moet wel echt overtuigd zijn, anders werkt het niet.*

Staten van grotere zekerheid en staten van grotere verbondenheid

Er bestaat ook zoiets als geestelijke verlichting, licht in andere dimensies. Mensen in een dip projecteren meer, kleuren de boel zwart en praten meer langs elkaar heen dan mensen in een topervaring. Die zien alles objectiever en hun ervaringen stemmen meer overeen. Weet je nog, die spirituele bijeenkomst met collectieve trance? Iedereen zei toen, hetzelfde te voelen. Of die mooie harpmuziek, waar zovelen van in vervoering raakten. Jij hebt iets met harp, hè Ted? (knipoog). En dan met dat meisje. Jullie waren smoorverliefd. Jullie twijfelden ook niet, dat jullie hetzelfde voelden. De hele wereld beleefden jullie als één. Mensen hebben topervaringen in de natuur. Sommigen praten zelfs met bomen of dolfijnen. In spirituele boeken van deze tijd komt die verbondenheid vaak voor. Hoe werkt die verbondenheid? Komen er in onze wereld draadjes of straaltjes tussen? Of worden verbindingen in hogere dimensies actief? Ervaring, Ted. We tappen een telefoonkabel af. Zet je ampèremeter op het rode draadje. Hé, je meet exact dezelfde stroompjes in het blauwe draadje. Hoe kan dat nou? Beide draadjes liggen toch kilometers lang keurig geïsoleerd van elkaar in hun gemeenschappelijke mantel? Ja, je weet het, Ted. Aan de uiteinden zijn zij verbonden, in de toestellen en in de centrale. Verbeter jezelf en je leeft in een betere wereld. Verbeter de wereld en je wordt een beter mens. Dat gaat gelijk op. Pak maar het meest voor de hand liggende het eerst aan. Doe wat werkt. Laat los wat niet werkt.

Meesterschap over de materie

De geest is gewillig, maar het vlees is zwak. Ik keer dit liever om. De materie is gewillig, maar de geest is moeilijk te herprogrammeren! Dat gaat stap voor stap. Zolang wij twijfelen, houdt iets in onze geest de zaak tegen. Ongeloof blokkeert en zet schakelaars op 'UIT'. Als je al spirituele ervaringen hebt opgedaan, kijk dan een jaar terug. Wat je toen voor onmogelijk hield, is nu heel gewoon voor je. Nu pas zie je, hoeveel je in een jaar hebt bereikt! Misschien kom je eens zover, dat je met geestkracht rotsblokken laat rondzweven! Veel wetenschappers nemen de materie te serieus. Ze zien het als een verzameling deeltjes, die elkaar aantrekken, terwijl er niet eens handjes aan zitten. Onlogisch eigenlijk. Geen contact en elkaar toch aantrekken. Dat is pas echt hocus pocus!

Ho, ho! Ik heb zojuist wat gelezen over gravitonen, deeltjes die één kant op draaien. Vergelijking. Je staat voor een locomotief. Je gooit er een draaiende bal naar toe, die raakt hem precies op een wiel en geeft de draaiing door, zodat die locomotief naar jou toe rijdt.

Aardig bedacht, Ted. Maar als jouw bal de verkeerde kant op draait, dan rijdt die locomotief van jou weg. Tegenwoordig zien velen de zwaartekracht als een illusie. Massa, dus materie, vervormt de ruimtetijd, zodat voorwerpen in plaats van in rechte, in kromme lijnen bewegen. Ik denk, dat jij de materie nog steeds veel te absoluut neemt. Ted, vergelijk het leven nog eens met een computerspelletje.

Oké. Je ziet het beeldscherm en je denkt: ‘Dat is het!’

Je analyseert de interactie tussen de puntjes op het scherm, maar die interactie berust op een illusie.

Bij een spelletje beweegt het poppetje niet echt, maar wordt het telkens opnieuw opgebouwd, vanuit de stralingsbron van het beeldscherm.

Ja, uiteindelijk uit de hardware en de software van de computer.

Je kunt de bijbehorende parameters in principe gewoon wijzigen.

Rotsblokken zweven door de lucht en lichamen gaan door muren heen.

29. Paradoxen – onmogelijk wordt mogelijk

Multifunctionaliteit

De wereld wemelt van de paradoxen. Zaken die tegenstrijdig lijken.

Velen neigen te denken in: 'Of – Of' en: 'Wie heeft er gelijk?'

Dit hoofdstuk spoort aan om te denken in: 'En – En'.

Om multifunctionaliteit te herkennen.

Werken is voor geld en genoeg. Eten om te overleven en te genieten.

Monden om te eten, te praten, te zingen, te fluiten en te zoenen.

Geslachtsorganen om mee te plassen en voor seks.

Seks dient voor de voortplanting, genot en de verdieping van relaties.

Dualiteit

Is licht een deeltjesstraling of een golfbeweging? Beide. De deeltjes heten fotonen. Licht is een elektromagnetische golf in drie dimensies: de voortbewegingsrichting, haaks daarop de magnetische golf en haaks op die beide de elektrische golf. Als licht door bepaalde stoffen gaat, dan laten de moleculen die golf om zijn as draaien. Zo heb je ook linksdraaiend en rechtsdraaiend melkzuur. Er is een spectrum van elektromagnetische straling, met steeds kleinere golflengten – steeds hogere frequenties: radiogolven, infrarood, zichtbaar licht van rood tot violet, ultraviolet, röntgen- en gammastraling. Ze kunnen zowel energie als informatie overbrengen. Die dualiteit – zowel deeltjes- als golfkarakter – heeft de geleerden veel hoofdbrekens bezorgd. Tegenwoordig bestaan er theorieën, die deze paradox oplossen via extra tijdsdimensies en paralleluniversa.

Kom, Ted, we gaan naar het strand. Hier heb ik een bal aan een touwtje.

Dat is een elektron. Ga nu op je rug liggen en kijk naar boven.

Ik laat die bal een cirkel maken. We hebben nu een draaiend deeltje.

Ga nu staan en bekijk het vanuit de zijkant. Wat zie je nu?

De bal beweegt heen en weer, dus nu is het een trilling.

Nu voeg ik een dimensie toe, een voorwaartse beweging.

Ik loop met de slingerende bal en laat die in het zand schrijven.

Wat zie je nu, Ted?

Een golflijn in het zand.

Zo zie je maar, Ted. Afhankelijk vanuit welke dimensie je kijkt, is iets een draaiend deeltje, een trilling of een golf. Ted, ik heb een puzzeltje voor je. Een man met twee linkerhanden, hoe los je dat op?

Door een extra dimensie. Daarin klap je één linkerhand om.

Precies, Ted. Zo kun je ook verklaren, hoe een elektron en een positron hetzelfde deeltje zijn, maar dan omgeklapt via een extra dimensie. Die hoeft maar zo klein te zijn als dat deeltje en mag in zichzelf gekromd zijn. Door elf dimensies aan te nemen, kunnen natuurkundigen alle deeltjes en krachten herleiden tot één bouwsteen: het supersnaartje. De kwantummechanica zit vol paradoxen en mysteries, waar geen sciencefiction tegenop kan. Een kwantumdeeltje, dat tevens een golf is en op twee plaatsen tegelijk bestaat. Deeltjes, die op astronomische afstanden in onmiddellijk contact met elkaar staan. Verderop bespreken we straling via andere dimensies, zoals kosmische energie en liefde.

Conflictbeheersing

Nou kun je zeggen: 'Paradoxen, wat moet ik ermee?' Wel, ze kunnen je zelfs bij alledaagse kwesties dwarszitten. Als mensen je bij een ruzie betrekken en je forceren om partij te kiezen. Het spaart veel energie en frustraties als je aanneemt, dat beiden gelijk hebben. Vaak heeft één partij meer gelijk, maar meestal is het verschil zo marginaal, dat het niet de moeite loont om dat uit te zoeken. Vecht niet tot de sterkste wint, maar streef naar verzoening en compromissen. Het gaat meestal niet tussen goed en kwaad, maar om tijdelijk tegenstrijdige belangen van twee goede partijen. Het komt natuurlijk voor dat je er toch niet uitkomt. Leer er dan maar mee te leven.

Schoonheid versus aantrekkelijkheid

Ted, wat is schoonheid? Iets, dat volmaakt logisch en wiskundig in elkaar zit, zoals bepaalde architectuur?

Jazeker. Iedereen kent de schoonheid van een strak aangelegde tuin. Maar er is ook een ander soort schoonheid. Een tuin, die helemaal is verwilderd. Een pittoresk huisje, dat schots en scheef staat. In die stijl kun je een landschap opbouwen, dat toch een harmonisch geheel vormt. Zelfs iets echt lelijks kan zijn bekoring hebben. Een ruïne, een gebochelde, tandenloze grijsaard. Zelfs dingen, die totaal niet bij elkaar passen, hebben hun charme. Hierop is humor gebaseerd. Ook kwaad en lijden kennen hun bekoring. Hoevelen genieten niet van spannende boeken of films vol oorlog en moorden? Wanneer is iemand mooi en wanneer aantrekkelijk? De meesten vinden iemand aantrekkelijk, als het lichaam symmetrie en lijn heeft, met een strakke huid en een gezonde, blijde uitstraling. Maar zelfs daarover zijn de meningen verdeeld. Over smaak valt nu eenmaal niet te twisten.

Schepping versus evolutie

Een paradox los je op, door vanuit een ruimer perspectief te kijken. Als een verhaal lang genoeg duurt, komt de clou vanzelf wel boven. Ontstond de mens door schepping of door evolutie? Dat hangt af van wat je schepping noemt. Schep je vanuit het niets, vanuit ruwe materie of gebruik je geëvolueerde levensvormen?

Is Adam gekloond? Is evolutie geheel spontaan of wordt die gestuurd en gemanipuleerd? Gebeurt die in gedachten, in de materie of in beide? Planeten scheppen, is dat beginnen met niets of met woeste en ledige rotsen, die je met leven van elders koloniseert? Heeft de oerknal echt bestaan of is het Universum altijd zo geweest? Zijn er meer universa? *Ted, je vroeg je af, waarom alles bestaat en waarom er niet 'niets' is. Je kunt als volgt antwoorden. Beide mogelijkheden bestaan in principe. Niets plus iets is altijd iets. Zijn het Heelal – ik bedoel alle universa samen – en de tijd eindig of oneindig?*

Ik beweer: Het Heelal bestaat uit een oneindig aantal eindige zaken.

De tijd bestaat uit een oneindig aantal tijdelijke processen.

Ik neem aan, dat er een oneindig aantal dimensies bestaat.

Elke grens werpt gelijk de vraag op: 'En wat is daar dan weer buiten?'

Wat zijn goden?

Is God een persoon of iets alomtegenwoordigs? Religies en schrifturen schijnen beide te beweren. Is God beide tegelijk? Zijn er zowel persoonlijke goden als dé God? Volgens mij wel en verwijzen de schriften afwisselend naar beide soorten god. Goden zijn wezens, al of niet mensachtig, die onsterfelijk zijn geworden, geboden uitvaardigen en religies besturen. Wil je hun hiernamaals bereiken, dan kun je niet om ze heen en is het beter om hun leefregels secuur in acht nemen en hen toegewijd te dienen. Je wordt dan lid van hun kosmische projectgroep. Om kosmisch bewustzijn – en waarschijnlijk ook onsterfelijkheid – te bereiken, heb je niemand nodig, ook hen niet. Evenmin als je een diploma nodig hebt om je hier voort te planten.

Paradoxen oplossen met meer dimensies

Soms moet je zelfs uitwijken naar extra dimensies. Ted, heeft jouw nieuwe huis nou één grote woonkamer, keuken, hal en WC? Of drie slaapkamers, overloop en badkamer? En wat is dat rare ding met 22 treden, dat op beide tekeningen dood loopt? Wil je weten, hoe een huis eruit ziet, dan kom je er niet met slechts één tweedimensionale tekening.

Pas met een maquette snap je, hoe het huis echt in elkaar zit. Gevoel heeft meer dimensies dan verstand. Je kunt je verstand gebruiken als een rekenmachientje om een probleem op te lossen, maar je krijgt meer inzicht, als verstand en gevoel integreren. Op een logische manier alle mogelijkheden aftasten, lukt eigenlijk alleen eendimensionaal. Het gevoel kijkt naar het grote geheel, dan springt er uit wat relevant is. Het leven is ook als een boek. Elke pagina begint en eindigt met een halve zin. Een verhaal dat nergens op slaat. Sla die bladzijden om en je ziet het verband. Elke paradox is op te lossen als je het geheel bekijkt. Verdrink niet in details, doch richt je op het grote geheel. Maar bedenk ondanks alles: Je werkterrein en je beleavingswereld is het hier en nu!

In ons Universum kan echt alles

Paradoxen verschaffen ons de vrijheid om alles eens anders te bekijken. Gun je het plezier om eeuwenoude uitspraken radicaal om te draaien. Er worden wat tegenstrijdigheden verkondigd! Het lijkt wel, of je geheel vrij bent om je eigen levensbeschouwing te scheppen en dat die dan nog werkt ook! Dat is ook niet zo verwonderlijk. In een wereld, waar alles één is, kun je indelingen aanbrengen, waar je maar wilt. Net zoals je in wolkenformaties alle mogelijke dieren ziet. Ben je belust op almacht, dan geloof je, dat je eeuwige zelf en God één zijn. Houd je niet van egotrippen, dan cijfer je jezelf helemaal weg en neem je aan, dat jouw 'ik' slechts een projectie van God is. Een soort omgekeerd solipsisme. In hogere werelden is alles zo met alles verbonden, dat je de zaken moeilijk kunt afgrenzen. Of je eerst verticaal of eerst horizontaal optelt, daar kloppen alle sommetjes altijd. Is het Universum dan toch een supercomputer, Ted?

30. Meer ruimtedimensies

Wat onverklaarbaar is vanuit onze waarnemingswereld, is zonneklaar als je over meer ruimtedimensies beschikt. Weinigen geloven nog, dat het bij drie dimensies ophoudt. Oké, maar wat heb je daaraan?

Vier dimensies kun je toch niet visualiseren? Wel, je krijgt een idee van de extra mogelijkheden. Verder kun je ophouden met zoeken, waar de door jou gewenste zaken zich nu eenmaal niet bevinden.

Ted, we gaan tennissen. Het is mooi weer, dus we pakken de buitenbaan. Ik laat je alle hoeken van het veld zien. Van voor naar achter, van links naar rechts. Prima bal, Ted! Goed gerend, fraai opgelopen naar het net! Mooie volley, prachtige smash, maar ik heb ze. Zo, Ted, matchpoint. Doe je best. Wat een rally! Ach, jammer nou toch, Ted, maar die bal was wel IN. Die lob had jij niet verwacht. En jij maar beweren, dat tennis in principe een tweedimensionale sport is, al gaf je toe, dat de bal wel over het net moet. Ted, als je buiten tennist: The sky is not the limit. Of wou je daar lijnrechtters zetten? Zulke hoge stoelen hebben we niet. Al draait een bal eerst drie rondjes om de Maan, zolang die in jouw veld neerkomt, is die bal IN.

Het bovennatuurlijke verkennen

Beste lezer, ook jij kunt in je leven die lob krijgen, die onverwachte bal, zo hoog over je heen geslagen, dat je er niet bij kunt. Als een geliefde sterft. Wanneer je wakker ligt van het onrechtvaardige leed op Aarde. Als je al die onafgemaakte levens ziet. Zodra jij je vertwijfeld af vraagt, of er soms méér is. Je gelooft in telepathie, maar je beste radio pikt de signalen niet op. Je zoekt God, maar met de sterkste telescoop vind je hem niet. Troost je, op zo'n manier slaag je er ook nooit in.

Goed, er bestaan bovennatuurlijke verschijnselen, die zich uitstrekken in onze waarnemingswereld. Bijvoorbeeld aurafotografie. 4D-fotografie is niet zo ingeburgerd, dus bevindt – een deel van – die uitstraling zich blijkbaar in onze wereld.

Een vierde ruimtedimensie

Ted, eerst een vraag. Met hoeveel moet je alles vermenigvuldigen, als je een extra dimensie toevoegt? Deze vraag lijkt onmogelijk, als je het voorwerp niet kent, maar er is wel degelijk een correct antwoord op. Altijd oneindig. Stel papiertjes zonder dikte.

Al stapel je alsmaar door, je krijgt steeds dikte nul.

Goed zo, Ted. We openen nu de vierde ruimtedimensie. Met de methode van de reductieanalogie, waarmee je een onbeperkt aantal dimensies kunt aanspreken. Je hoeft dan maar in 3D te visualiseren. Vergelijk het platte vlak met de ruimte en trek de bevindingen door naar 4D. Elke nieuwe dimensie staat steeds haaks op alle vorige.

Oké

Eerste dimensie: van voor naar achter.

Tweede dimensie: van links naar rechts.

Derde dimensie: van onder naar boven.

Vierde dimensie: ... tja, daar kunnen we niet bij.

0D Punt.

1D Lijnstuk, zeg van een meter lang.

2D Vierkant, begrensd door vier lijnstukken.

3D Kubus, begrensd door zes vierkanten.

4D Overkubus, begrensd door acht kubussen.

5D Overoverkubus, enzovoort.

Nu met kromme lijnen

2D Cirkel. De omtrek is eindig maar onbegrensd.

3D Bol. Het oppervlak is eindig maar onbegrensd.

4D Overbol, begrensd door een eindige, onbegrensde, kromme bol.

Iets onvoorstelbaars dus. Ons Universum zou zo'n overbol kunnen zijn. Als je op het aardoppervlak recht uit gaat, ongeacht in welke richting, dan kom je altijd op hetzelfde punt terug. Zo kan het ook in het Universum. Je gaat met je raket recht vooruit en je komt altijd bij de Aarde terug, aan de achterkant. Waarheen je ook kijkt, je ziet altijd je eigen achterhoofd, zoals het er miljarden jaren geleden uit zag. Maar wat hebben we eigenlijk aan al dat gefilosofeer?

Je krijgt meer mogelijkheden om problemen op te lossen en wensen te vervullen. Ted, we gaan een doolhof lopen. Valt niet mee, hè? Nu maken we een ballonvluchtje. Zo is er geen kunst meer aan die doolhof. Iets voor chirurgen. Geen röntgenfoto's of scans meer nodig. Je overziet de hele binnenkant van je lichaam vanuit de vierde dimensie. Ze hoeven ook niet meer te snijden, want ze kunnen overal zo bij.

Afkortingen via hogere dimensies

Kijk, de orgelman heeft een draaiboek in de sloot laten vallen. Het ligt in de zon te drogen. Jemig, het is wel honderd meter lang! Zie je die mier, die van het ene naar het andere eind loopt? Die is wel een paar dagen onderweg. Die andere mier is slimmer. Die zit op een opgevouwen draaiboek van slechts vijf centimeter dik. Die kruipt gewoon door de gaten en is binnen een minuut aan het andere eind. Stel, dat ons Universum op de een of andere manier is geplooid. Dan kun je lichtjaren omzeilen door via een wormgat over te steken. Ja, maar de geleerden zeggen, dat die extra dimensies kleiner dan een atoomkern zijn, dus daar kom je met je ruimteschip niet doorheen. Jij en die geleerden maken nu toch een denkfout, Ted. Vergelijk het Universum maar met een boek. Onze tijdruimte is één pagina. Die extra dimensie is de verwaarloosbare dikte van de pagina's. Op pagina 1 staat dat ruimteschip. Dat plaatje hoeft zich helemaal niet door die kleine dimensie te wurmen, maar zakt in zijn geheel naar pagina 2. Prima, dat die bladzijden zo dun zijn, dan is dat ruimteschip er in een flits. Plooiing van het Universum doet hier niets aan af, want alle pagina's liggen nog steeds dicht op elkaar. Ik ga weer over goden filosoferen. Stel je eens een lagere god voor, die zich de luxe van engelen niet kan permitteren en alles zelf moet doen. Hij moet zijn hele schepping kunnen overzien en meteen ingrijpen. Hij kruipt in de overbol van zijn Universum en kan overal zo bij!

Materie schijnbaar vanuit en naar het niets

Dankzij een vierde ruimtedimensie kun je ook materie uit het niets tevoorschijn laten komen of erin laten verdwijnen. Stel, je leeft in een plat vlak. Een bol passeert jouw wereld. Je ziet een punt tot een schijf aanzwellen en weer krimpen en verdwijnen. Nu bezoekt een overbol onze ruimte. Zomaar in de lucht ontstaat uit één punt een bolletje, dat aanzwelt, weer krimpt en verdwijnt. Zo kunnen ook geesten verschijnen. Ook die staan vaak los in de lucht, heb ik gelezen. Maar, wat betekent dat alles praktisch voor ons?

De mens is meerdimensionaal

Wel Ted, onze zintuigen: zien, horen, ruiken, proeven en tasten, bevinden zich in onze driedimensionale wereld, waarin we ook al onze metingen verrichten. Verder zijn wij meerdimensionale wezens. Tijd voor een sprookje.

31. Piramide bezoekt Platland

‘Wat gebeurt er nu? Een vierkant zomaar uit het niets!’

‘Wees niet bang. Ik ben maar een piramide.’

‘Een wat? Een @#???!?!?’

‘Ja, een piramide. Ik ben gekomen om je te vertellen, dat er meer is dan je platte, tweedimensionale wereld. Er bestaat een derde dimensie!’

‘?!?!?!?!?’

‘Ja, een derde dimensie. Heel nieuwe werelden gaan er voor je open. En een ruimte, die je daarmee krijgt!’

‘Wij hebben genoeg aan onze prachtige, tweedimensionale wereld van de volmaakte meetkunde. Leve Pythagoras! Al die fraaie vierkanten, driehoeken, cirkels en andere wiskundige figuren. En voor de romantici onder ons bestaan er allerlei wonderlijke kronkellijnen. En ons grootste wonder, de grote olievlek, met vormen en kleuren, die steeds maar weer veranderen! Je gaat ons dit alles toch niet afnemen?’

‘Ik neem jullie niets maar dan ook niets af. Je krijgt er alleen maar bij. Er is méér. Wat je erbij krijgt, is allemaal zo ongelooflijk mooi!

Bovendien gaan jullie je 2D-wereld veel beter begrijpen.’

‘Vertel eerst wat een piramide is. Maar in klare taal. Geen gezweef. Lengtes, breedtes en graden, meer niet.’

‘Troost je. Ook hogere meetkunde gaat in lengtes, breedtes en graden. Maar we kennen ook hoogtes en dat kan ik niet uitleggen.

Hoogte staat loodrecht op lengte en breedte.

Verder is het als lengte en breedte. Dus dat moet je kunnen begrijpen. Het nieuwe voor jullie is ruimte. Die zit tussen de vlakken in.’

‘?????????! @%@#&&&?!’

‘In de driedimensionale wereld heb je constructies, verhoudingen en graden, die in Platland niet mogelijk zijn.’

‘Je zult toch op zijn minst een piramide voor ons moeten tekenen. Maar geen hocus pocus, alsjeblieft.’

‘Hier ben ik dan. Een piramide op zijn platlands. Een vierkant van 10 x 10 cm. Aan elke zijde de basis van een gelijkbenige driehoek.’

‘Beetje ingewikkeld figuur, maar wel begrijpelijk. Die olievlek is veel mysterieuzer. Wat is hier nou voor unieks aan?’

‘Dat alle maten kloppen, maar niet de hoeken. Je ziet, dat de bases van de driehoeken met de zijden van het vierkant samenvallen.

In werkelijkheid versmelt ook de rechterzijde van elke driehoek met de linkerzijde van elke aangrenzende driehoek.’

‘Maar dan zijn het toch geen gelijkbenige driehoeken?’
 ‘In de derde dimensie kan dat wel. Ik zal het nog gekker maken.
 In de uitklapping lopen de benen van de driehoeken steeds verder uiteen.
 De toppen van de driehoeken liggen het verst uiteen van het hele figuur.
 Weet je dat in de derde dimensie die vier toppen eigenlijk één punt zijn?
 Binnen in dat figuur van vier vlakken zit nou die ruimte.’
 ‘\$\$%#@!!!??!! Leugenaar! Iedereen kan toch zo zien, hoe ver die
 toppen uit elkaar liggen! Weg uit Platland, geflipt vierkant!’
 ‘Ik ben bereid om jullie te verlaten. Het is jullie land.
 Maar geef me in ieder geval de kans om een en ander uit te leggen.’
 ‘Geef eerst het wachtwoord!’
 ‘Ik houd van jullie.’
 ‘Hmmm... Oké, vertel dan maar verder.’
 ‘Doe ik, maar voor ik jullie de piramide verklaar, moet ik jullie eerst
 dingen vertellen, waar jullie helemaal van op tilt zullen gaan met jullie
 tweedimensionale pieteputerige verstand, met jullie millimeters en
 tiende graden. Weet je, dat ook jullie eigenlijk driedimensionaal zijn?’
 ‘???!?!?... ?!!!??!?!?!?!?!?... ?!’
 ‘Ja. En je hoeft mij niet te geloven. Ik verwijs je naar dingen, die jullie
 kennen. Je eigen ervaringen, maar jullie kunnen ze nog niet verklaren.’
 ‘??... #@\$%&&!!... ???’
 ‘Enkele van jullie kunnen “trancen”. Als een van jullie in trance gaat,
 dan verandert die figuur voor de anderen van grootte. Een vierkant,
 dat steeds kleiner en later weer groter wordt. Voor degene in trance
 veranderen alle anderen. Dit verschijnsel kennen jullie toch?’
 ‘Ja, maar dat berust toch op projectie of op... @@#?’
 ‘Je weet het niet, hè? Ik verzeker jullie, dat je met dat trancen je in de
 derde dimensie beweegt. Je gaat in de hoogte naar een parallel-Platland.
 Maar je bewustzijn is nog steeds tweedimensionaal, maar verschoven.
 Met 3D-bewustzijn zou je het geheel kunnen overzien en begrijpen.’
 ‘Vertel alsjeblieft verder. We snappen er nog geen ene moer van, maar
 we vinden het wel hoogst interessant.’
 ‘Ik ga eerst nog iets gek vertellen. Weet je, dat Platland eigenlijk krom
 loopt en het oppervlak van een bol is, met ruimte van binnen?’
 ‘!!!@@@#@\$\$\$!!!!... Vuile leugenaar!! Onze prachtige meetkunde
 beledigen! Hier heb je een meetlat en een gradenboog.
 Kijk zelf maar, alles klopt perfect.’

‘Ja, maar nu ben ik een Pietje Precies. Als je nauwkeurigere meetinstrumenten gebruikt, dan zie je dat het nét niet klopt. Ook als je met je huidige apparatuur grotere figuren na meet, kom je hier achter. Maar zover wil ik niet eens gaan. Weet je nog, die ene driehoek, die langs een kaarsrechte lijn op reis ging en ineens van de andere kant weer kwam opdagen? Jullie hebben die driehoek toen voor rotte vis uitgescholden en gezegd, dat die vast een afwijking naar links of naar rechts moet hebben gehad en in een kringetje had gelopen. Heus, je hoeft mij niet te geloven. Probeer het maar uit. Verdeel je in twee groepen. De ene groep loopt naar links, de andere naar rechts. Wedden, dat jullie elkaar altijd in de armen lopen en steeds na dezelfde tijd, als je tenminste met een constante snelheid blijft lopen.’

‘Wij zijn afgebluft. Dus jij beweert, dat wij allen driedimensionaal zijn? Hoe zien wij er dan in werkelijkheid uit?’

‘Ik zal degenen beschrijven, die trancen:
 Jou noemen ze stabiele cirkel, je bent een cilinder.
 Jij, tovercirkel, bent een bol.
 Jij, stabiel vierkant, bent een kubus.
 Jij, tovervierkant, bent een piramide. Je bent mijn tweelingbroer!’

‘!!!!!!!!!!!!!!!!?????????’

‘Ja, mijn lieve tweelingbroer! Jullie zitten gevangen in jullie tweedimensionale bewustzijn, maar ik heb goed nieuws. Jullie worden allemaal weer driedimensionaal. Dan kun je ook eens zien, hoe mooi die prachtige olievlek er van boven uit ziet! Je kunt driedimensionaal bewustzijn oefenen door te trancen, maar tegelijkertijd je dagelijkse beeld van Platland in het oog te houden. Dan rek je als het ware je bewustzijn in de hoogte uit. Maar het kan nog simpeler. Gewoon je herinneren, dat je driedimensionaal bent.’

‘?????????????????.....!!!’

‘Ja, weet je nog, toen we driedimensionaal waren? We vonden het best een heftig spelletje om als tweedimensionale wezens te leven. Nou, daar zijn we glansrijk in geslaagd. We brachten elkaar in narcose, zodat we onze driedimensionale wereld vergaten. Eens was ik aan het trancen en schoot te ver door. Ik raakte los van Platland. Ik draaide alle kanten op. Kijk maar, nu ben ik een driehoek. Wat een ruimte en licht! Weet je, dat er ook nog een vierde dimensie bestaat? En een vijfde? Er is altijd méér. Maar dat ontdekken we samen. Ik wacht, tot jullie allemaal uit Platland zijn bevrijd. Ik kan jullie wel uit Platland schoppen, maar dan vallen jullie misschien uit elkaar. Jezelf bevrijden, dat moet je zelf doen.’

32. Meer tijddimensies

Zijn ruimte en tijd uitwisselbaar?

Ruimtedimensies zijn uitwisselbaar. Een kubus kun je kantelen.

Ruimtedimensies lopen krom, met omkeringen en overgangen van de ene naar de andere. Noord en zuid, en oost en west wisselen elkaar steeds af, als je maar ver genoeg gaat. Onder en boven en de zwaartekracht klappen bij het middelpunt van de Aarde om.

Hoe zit dat met de tijd? Waren alle tijddimensies oorspronkelijk ruimtedimensies? Is de tijd een scan, die ons Universum in het kader van bewustwording verricht?

Ted, is jouw video uitgerust met stilstaand beeld, diverse snelheden en achteruit? Jammer. Laat dat tuinprogramma nog eens zien.

Spoel de reclame maar door. Oh is het live?

Je video is zo zuiver, dat ik geen verschil zie.

Kon je in het leven de saaie dingen maar doorspoelen!

Loopt de tijd alleen maar vooruit?

Wat is het verschil tussen live en video? Het ziet er hetzelfde uit!

Bij live kun je kijken of niet kijken en beeld en geluid bijstellen.

Bij video kun je kijken wanneer je wilt, herhalen en overslaan.

Kan zoiets ook in het leven? In gedachten wel. Je kunt je het verleden herinneren en je de toekomst voorstellen. Je kunt alles anders fantaseren, dan het was of is. Maar kun je de tijd echt manipuleren?

Bestaat tijdreizen? Kan tijd ook achteruitlopen? En opzij? En in helices?

Als je ouder wordt, gaat de tijd sneller. Meer verleden, minder toekomst. In nieuwe omgevingen en saaie vergaderingen loopt de tijd langzamer.

En je hebt momenten met eeuwigheidswaarde.

Ga maar eens naar de piano en kijk naar die bladmuziek. In het juiste tempo speel je het in twee minuten. Maar een beetje beroepsmusicus krijgt een totaalvoorstelling van het stuk, in een flits. Zoals jij naar een schilderij kijkt. Kun je zo een totaalbeeld van je leven hebben?

Is alles voorbestemd?

Mensen met een bijna-doodervaring krijgen soms zo'n totaaloverzicht. Helderzienden voorspellen de toekomst, alsof die al is gebeurd en alsof alles tot in details vaststaat. Is God zo alwetend, dat verleden, heden en toekomst één groot nu is? Een plaatje, alsof de tijd stil staat?

Ik krijg nu toch wel een beklemd gevoel.

Laten we voorlopig maar aannemen, dat de toekomst niet vastligt. Vanuit ons gezichtspunt bestaan er althans verschillende versies. Ook al ligt alles vanuit een andere dimensie wél vast, wij kunnen daar toch niet bij. Voor ons ligt alles open. Helderzienden kunnen slechts mogelijkheden en invloeden aangeven, maar nooit exact voorspellen. Net als een geroutineerde schaker, die vele zetten vooruit denkt. Als je zogenaamd de toekomst voorspelt, dan beïnvloed je die tegelijk. Als je ziet, dat je buurman een auto-ongeval krijgt en je zegt niets, dan krijgt hij dat auto-ongeval. Zeg je het wel, dan splitst de tijd en wordt er een andere versie actief. Dan gaat hij met de fiets. Dan krijgt hij géén auto-ongeval. Het is niet zo hocus pocus. Zie tijd maar als ruimte. Je kijkt er niet van op, als jij een voetbalveld langs de zijlijnen afloopt en als je buurman even snel diagonaal gaat, hij eerder dan jij bij die andere hoek aankomt. Ted, filosofer eens over meer tijddimensies.

Meer tijddimensies

Stel je weer die god zonder engelen voor. Hij wil weleens met vakantie. Dan stapt hij gewoon in de imaginaire tijd, dus een andere tijddimensie, haaks op de tijdlijn van zijn schepping. Daar gaat hij weg zolang hij wil. Voor hem lijkt het, alsof zijn schepping stilstaat. Na afloop pakt hij de draad weer op. Voor zijn schepselen lijkt het, alsof hun god niet weg is geweest. Naast hun tijdlijn bedenk je paralleluniversa, waarin gebeurtenissen ietsje anders lopen. Zo kan die god van alles uitproberen, in het tijdvlak of in een driedimensionale tijdruimte:

- Voor/achter voor de schepping
- Links/rechts om dingen uit te proberen
- Onder/boven voor vakantie

Kan de tijd ook krom lopen?

Lopen tijddimensies ook krom? Wordt ons Universum ooit weer een bolletje? Of blijft het uitdijen en doven alle sterren uit? En is ons grote leven van miljarden jaren één cirkelgang? Gebeurt alles steeds opnieuw? Komen daar je déjà-vu- en déjà-vécu-gevoelens vandaan? Geen punt, als het overwegend leuk is. Een goede video speel je steeds opnieuw af. Bovendien weten we tijdens het zwaarste deel – het hier en nu dus – toch niet, hoe het zit en lijkt het, of alles voor het eerst gebeurt. *Ted, de ervaring leert toch, dat de tijd geen exacte cirkels beschrijft? De natuur zit vol cyclische processen, maar de meeste zijn eindig. Herhalingen zijn nooit letterlijk, maar met onregelmatigheden.*

Als het maar altijd vrij aanvoelt

Maar ja, voor het grote geheel weet je maar nooit. Ik heb een goede hoop, dat we eens echt ontwaken en zeggen: 'Oh ja, zo zit het in elkaar.' Niet dat beklemde gevoel van een tijdslus. Dat, al zou je hele leven vastliggen, je in ieder geval weet, dat alles je eigen keuze is en dat, als je het zou overdoen, je het net zo liet gebeuren. Dat, hoe ver je ook in de eeuwigheid komt, je leven steeds vrij aanvoelt. Al kun je niet willen wat je wilt, je wel kunt doen wat je wilt. Het geeft niet wat er achter je ligt, als de weg vóór je maar vrij is.

Voorbestemming of vrije wil? Het is maar, hoe je het noemt.

Het hangt er verder inderdaad vanaf, vanuit welke dimensies je kijkt.

Ted, graag je bespiegelingen.

Oké

- Wat in de ene dimensie onvoorstelbaar groot is, is in een andere dimensie onvoorstelbaar klein
- Wat in de ene dimensie als los zand aan elkaar hangt, is in een andere dimensie onscheidbaar verbonden
- Wat in de ene dimensie onlogisch is, is in een andere dimensie volkomen logisch
- Wat in de ene dimensie tot in de finesses vast ligt, is in een andere dimensie totaal vrij
- Wat in de ene dimensie liefdeloos is, is in een andere dimensie een en al liefde
- Wat in de ene dimensie ongelooflijk ingewikkeld lijkt, is in een andere dimensie te simpel voor woorden
- Wat in de ene set dimensies een lijn of cyclus van oerknal, uitdijning, inkrimping en ineenstorting biedt, toont in een andere set dimensies een eeuwig en onveranderlijk Universum

Hogere logica

Haaks op onze tijdlijn staat een andere schepping of evolutie, met andere logica. Daar gaat het niet om oorzaak en gevolg of lijden en schuld, maar om onvoorwaardelijke liefde en vrijheid.

In de ruimtelijke dimensies bestaan zaken naast elkaar, die niets met elkaar te maken hebben. Wonderlijk genoeg vindt men dat niet erg.

In tijddimensies verwacht je logica. Dingen, die uit elkaar voortkomen.

Of liever, iets waaruit meer dingen voortkomen.

Maar het liefst één ding, waaruit alles is ontstaan.

Extra dimensies maken toveren mogelijk. Neem een vel papier, 2D dus. Dan een tekenaar, 3D. Die kan op papier zetten, wat die maar wil. Je bent dan niet gebonden aan de logica en de wetten van het papier, maar aan die van de tekenaar. Evenzo kan vanuit hogere dimensies in onze zintuiglijke wetenschappelijke wereld alles worden ingebracht, wat ze 'daar boven' maar willen. Zet je verstand op nul en aanvaard zonder oordeel, wat op je pad komt.

Ga met je gevoel na, wat je ermee kunt.

In de transcendente of – zo je wilt – de vijfde of de zesde dimensies of de imaginaire tijd, heerst een andere samenhang. Geen ontstaan of ondergang, maar dingen die eeuwig en onveranderlijk zijn.

Ze hebben daar geen verklaring, maar zinvolheid. Alleen al omdat ze zinvol zijn, bestaan ze. Ook daar heb je parallele processen.

Het is moeilijk om uit te maken, of die parallelliteit vanuit onze tijddimensie komt of vanuit de transcendentie. Hoe worden gebeden verhoord? Hoe werkt astrologie? Verbanden, die wetenschappelijk gezien onzin zijn, maar spiritueel uiterst zinvol.

De transcendentie heeft meer met gevoel dan met verstand te maken.

Ontsnappen aan de tijdstroom

Misschien is het wel de bedoeling, dat we aan de ondergang van ons Universum ontkomen, door aan de lineaire tijd te ontsnappen.

Onze tijdlijn is een vlot, dat van een waterval stort. Slechts een fractie van de geschiedenis van ons Universum is leefbaar. Onze tijd heeft geen toekomst! Ik denk, dat vóór die ondergang alle zielen zijn ontwaakt.

Ze hebben óf het vlot verlaten óf het bijtijds aan de kant gesleept.

We gaan dan letterlijk het hoekje om, negentig graden. Dan zijn wij vrij in de tijd. Dan kunnen we met vlot en al terug en het tochtje opnieuw maken, maar dan leuker. We blijven netjes in het leefbare gedeelte van onze tijd. Niet skiën buiten de piste!

Door tijdreizen ontsnappen we ook aan de tweede hoofdwet van de thermodynamica, die stelt, dat in een systeem de wanorde toeneemt.

Uit ons zichtbare Universum lekt constant informatie naar andere dimensies. Door de dood verdwijnen zielen uit ons gezichtsveld.

Voor ons Universum als geheel, namelijk in alle dimensies, geldt dat niet alleen de energie, maar ook de orde constant is. Als we aan onze tijdlijn ontsnappen, dan kunnen we ons vrij door alle tijden en ruimtes van ons Universum bewegen en ons er misschien zelfs buiten begeven!

Ted, dan ga ik in ieder geval met je mee.

GEBondenheid versus VERbondenheid

Nog iets belangrijks over vrijheid en verbondenheid.

Als we in onze wereld GEBonden zijn, door wetten, geboden, relaties of andere verplichtingen, dan kan alles als een gevangenis aanvoelen.

Voelen we ons via innerlijke dimensies VERbonden, met onszelf en met God, dan doen we intuïtief, wat goed is en zijn we vrij. Die verbindingen belemmeren ons niet, integendeel, ze bevrijden ons!

Vrijheid in de ene wereld betekent soms: verbondenheid in een andere. Weleens medelijden met een boom gehad, omdat die moet blijven staan? Wij hebben bewegingsvrijheid in deze wereld en wortels in een andere. Die boom staat geworteld in onze Aarde en is vrij in een andere wereld. Hoe kan dat? In een 2D-wereld, een stuk papier, draait een figuur rondom een punt. In onze 3D-wereld draait iets om een as, om een lijnstuk, dus om iets ééndimensionaals. Evenzo draait in een 4D-wereld iets om een driehoek, vierkant, cirkel of ander 2D-figuur. Maar nu: In een 5D-wereld kan iets draaien om willekeurige 3D-figuren, dus ook om ons lichaam! Ons lichaam staat stil en het figuur in de hogere dimensies gebruikt het als as. Wat een vrijheid in die hogere wereld dus! Je kunt het ook omdraaien. Wij hebben vrijheid van beweging, maar waar we in de hogere wereld mee verbonden zijn, staat stil.

Hoeveel dimensionaal is iets eigenlijk?

Het is moeilijk om precies te zeggen, hoeveel dimensionaal iets is.

Ons Aardse leven is grotendeels 3D. Soms lijkt het wel 2D, want de derde dimensie wordt niet optimaal benut. Niet alle steden hebben een metro. We kunnen nog niet vliegen zoals de vogels en we zijn nog niet bevrijd van de zwaartekracht. Je zou ons leven ook 4D kunnen noemen, maar op tijd hebben we weinig vat. We hebben mooie herinneringen met weemoed. In een geheel 4D-wereld zal wel geen weemoed zijn. Daar is het, alsof de tijd stilstaat en alles eeuwig gebeurt. Een kampsyndroom is gedeeltelijk 4D. Je beleeft de ellende telkens opnieuw, maar je hebt er geen vat op.

En in een vijfdimensionale wereld ervaar je tevens de zin van alles, wat je hebt doorgemaakt, want in de vijfde dimensie is alles tot een zinvol geheel verbonden. Velen lopen op Aarde rond, maar ze weten niet echt waar ze zijn. Ja, op Aarde, want zo hebben we geleerd om deze wereld te noemen. Maar ze weten niet, waar deze planeet eigenlijk voor dient.

33. Wat is bewustzijn?

Wat is bewustzijn? Heeft een dier het? En een plant? Volgens de antroposofen heeft de hele plantenwereld één gezamenlijk bewustzijn. Hebben robots en computers bewustzijn? Wat is kosmisch bewustzijn? *Wat dit laatste betreft, dat hangt er vanaf, hoe je het noemt. Velen gaan uit van indelingen, bijvoorbeeld in drie of zeven graden. Ik stel het wat simpeler. Ik noem alles, wat te maken heeft met een gewaarwording van verbondenheid met het hele Universum, kosmisch bewustzijn. De intensiteit van dat gevoel verschilt bij ieder van moment tot moment. Ted, we gaan naar de film. We zitten in de regiekamer, zodat we achter de schermen kunnen kijken. Zie je die filmstrook beeld voor beeld langs de lens schuiven? Zie je de lichtbundel van de bron door de film en door de lens naar het doek stralen? Van al die dingen die met film te maken hebben, wat zou jij bewustzijn noemen?*

- *Degene die naar de film kijkt?*
- *Het doek?*
- *Het beeld op het doek?*
- *De beeldjes op de filmrol?*
- *De lichtbron?*
- *Degene die projecteert?*
- *De maker van de film?*

Hoeveel dimensies zijn er nodig voor bewustzijn?

Voor alles is wat te zeggen. Is jouw vergelijking wel handig gekozen? Wat heeft bewustzijn met projectie te maken? Is bewustzijn niet de communicatie van bijvoorbeeld de onderdelen van een computer? *Zit wat in, Ted. Dan heb ik huiswerk voor je. Neem een meetkundig figuur in een bepaald aantal dimensies. Voor bewustzijn moet elk punt rechtstreeks met elk ander punt worden verbonden, stel met stroomdraadjes. Je kunt gewone lijntjes tekenen, maar ze mogen elkaar niet snijden, anders krijg je kortsluiting.*

Hoeveel dimensies heb je minimaal nodig voor bewustzijn?

Kijk, ik heb schetsjes gemaakt, in twee dimensies. In een driehoek zijn alle punten al rechtstreeks verbonden. In een vierkant kan dat ook: A–B, B–C, C–D en D–A. A–C via de diagonaal. B–D moet dan met een boog buitenom, anders snijdt die A–C. Met een vijfhoek lukt dit al niet meer, want dan moet je altijd snijden.

Ik neem aan, dat een ziel uit meer dan vijf punten bestaat.

Een zuiver tweedimensionale wereld met bewustzijn is dus onmogelijk. In 3D kun je een onbeperkt aantal punten verbinden. De draadjes kruisen elkaar dan, zonder kortsluiting. *Mooi gevonden, Ted. Maar jouw computer moet ook werken en stroom is beweging, dus een vierde dimensie. Ik ga nog even in op enkele brandende kwesties van jou. Jij vroeg jezelf meermalen af: 'Waarom ben ik "ik"? Waarom ben ik niet die ander, die ook denkt? Waarom ben ik niet iedereen tegelijk?' Dat vind ik een goede vraag. Hoe komen wij aan ons bewustzijn? Is het gewoon een bijproduct van het functioneren van onze hersenen? Dan heeft alles wat denkt, dus ook een computer, bewustzijn. Maar dat verklaart niet waarom ik 'ik' ben en jij 'jij'.*

Individueel bewustzijn

Besta ik eigenlijk wel of ben ik een illusie? Er zijn filosofen, die dit laatste geloven. Ik ook, maar op een heel andere manier. Die filosofen zeggen, dat er in onze hersenen allerlei losstaande denkprocessen plaatsvinden, maar dat er niet zoiets bestaat als een ongedeelde persoonlijkheid. Ik beweer juist, dat het verschijnsel aparte persoonlijkheden een illusie is. Ik stel, dat elk individueel bewustzijn een projectie is van het ongedeelde superbewustzijn van het Universum. Net als een supergloeilamp. Binnenin is één ongedeelde licht, het 'oppervlak' is zwart, met hier en daar een openingetje, waar het licht doorheen schijnt. Allemaal losse puntjes, allemaal losse individutje, allemaal aparte momenten. Binnenin is er één bewustzijn en is alles gelijktijdig. Hoe meer onze aandacht naar het binnenste van de superbol gaat, hoe meer we de verbondenheid van alles beleven. Hoe verder we naar de buitenkant gaan, hoe losser en onwerkelijker het wordt. Tot we in onze individuele droomwerelden zitten, waar alles puur projectie en egotrippen is. Maar wat hebben wij in ons dagelijkse leven aan al dit filosofoferen?

Universeel bewustzijn

Wel Ted, het leidt ons naar het antwoord op de hamvraag in de wereld. Bestaat God wel of niet? Met andere woorden: Is ons Universum een verzameling toevalligheden, waar menselijk bewustzijn in ontstond? Of is het hele Universum één levend wezen, met een eigen bewustzijn? Is bewustzijn, ofwel intelligentie, de grondsubstantie van het Heelal?

Is bewustzijn soms het in vele dimensies trillen van de supersnaartjes? Ik heb erover gelezen. Ze lijken mij zeker klein en fijn genoeg om een alomvattende computer of superbrein te vormen, dat alles waarneemt, alle informatie opslaat en alles met alles verbindt, zowel in de ruimte als in de tijd. Als supersnaartjes bestaan, zijn ze onvoorstelbaar klein. Stel, dat een atoomkern zo groot is als ons zonnestelsel, dan is zo'n snaartje zo klein als een atoomkern. Op elk snaartje staat zoveel trekkracht, dat je aan één snaartje misschien wel het hele Universum kunt ophangen. De energie achter elk snaartje is onvoorstelbaar groot. In sciencefiction kun je onvoorstelbare afstanden overbruggen door zogenaamde wormgaten in het geplooid Universum, zoals door de gaatjes van dat opgevouwen orgelboek. Hoeveel van die wormgaten zijn er en hoe groot zijn ze? Misschien is elk snaartje wel een piepklein wormgaatje. Hoe kunnen wij daar dan doorheen kruipen? Misschien op dezelfde manier, waarop een poppetje over een beeldscherm beweegt of een letter over een lichtkrant. Het trillingspatroon van het lichaam wordt door de snaartjes doorgegeven en verderop wordt het lichaam opnieuw opgebouwd. Omdat je lichaam er vanuit hogere dimensies plat uitziet, kun je het dus als het ware overfaxen. Ik denk, dat onsterfelijkheid op die manier werkt. Je geest is dan zo vertrouwd met je lichaam, dat je het altijd in een flits uit de daar beschikbare materie kunt opbouwen. Je kunt natuurlijk ook om een opstanding solliciteren en, zoals in de Bijbel staat, op het kerkhof je botjes bij elkaar rapen. Of je as opvegen. Of de maag leegpompen van het roefdier, dat jou had opgevreten. Of tegen je buurman zeggen: 'Geef terug die nier!' Hoe kunnen we achter de waarheid hiervan komen? Kan de wetenschap ons hierin helpen?

Voel zelf het totaalbewustzijn van het Universum

Wel Ted, je kunt dit weten door je eigen ervaring. Dat allesomvattende bewustzijn kun je voelen. Het ene moment wat meer dan het andere, maar velen onder ons kennen het al. Kijk maar eens naar de pikzwarte nachthemel, met hier en daar een lichtpuntje. Stel je voor, dat die hemel niet zwart is, maar egaal wit, met een aangenaam wit licht, dat er in alle richtingen hetzelfde uitziet. Een licht, dat niet van A naar B met een snelheid van 300.000 kilometer per seconde straalt, maar een licht, dat stil staat en er gewoon is. Ook als je ogen gesloten zijn. En als je slaapt. Je voelt het constant.

34. Zijn dromen bedrog?

Bestaat er, net als onze leefwereld, ook een gezamenlijke droomwereld? Ik beperk mij tot lucide dromen, want daar kunnen we mee spelen. Aan die virtual reality kan niets tippen! Die heb je meestal in de nacht. Dat betekent vaak uitslapen. Experimenteer met het tijdstip van naar bed gaan, veel of weinig drinken, enz. Voor alle experimenten heb je meer dan één droom nodig. Neem je van tevoren voor, wat je doet. Ontdek verschillen en overeenkomsten tussen droom- en waakwereld. Zo, Ted, we dromen. Besef eerst, dat je nu droomt. Dat is onmisbaar.

Beantwoord dan de volgende vragen:

- Hoeveel herinnering aan de waakwereld heb je kunnen meenemen? Weet je nog, wie en wat je in je alledaagse leven bent?
- Zijn de kleuren even levendig als in de waakwereld?
- Zie je alle vormen even scherp?
- Zie je alles even ruimtelijk?
- Kun je met elk oog apart en scheel kijken?
- Kun je even je ogen dicht doen en dan weer open?
Pas op, hiervan kun je wakker worden.
Misschien moet je eerst wat dromen verspelen, voor je dit lukt.
- Klinkt alles hetzelfde? Spraak? Muziek? Overige geluiden?
- Zijn er mensen? Kun je met ze praten? Kun je ze aanraken?
- Kun je een lied met ze zingen?
- Regent het? Voel je die regen? En de wind?
- Schijnt de Zon? Zie je die duidelijk?
- Kun je een hemel zien met meer zonnen tegelijk?
- Kun je struikelen, vallen, springen en zwaartekracht voelen?
- Kun je ruiken? Kun je proeven?
- Kun je pijn voelen?
- Ziet jouw lichaam er hetzelfde uit? Ook in een spiegel?

En zo kun je doorgaan, tot je droom echt lijkt. Maar nu:

- Kun je instrumenten bespelen, die je dat wakend niet kunt?
- Kun je met gedachten voorwerpen laten verschijnen of verdwijnen?
- Kun je zonder pijn en schade door muren heen lopen?
- Kun je de zwaartekracht haaks laten omklappen?
- Kun je vliegen? Hoe hoog? Hoe snel? Hoe vaardig?
- Kun je naar andere planeten gaan?
- Kun je naar andere tijden reizen?

Hé Ted, daarnet stond hier een boekenkast. Nu draai je je terug en staat er een bureau. Nu weet je toch zeker, dat je droomt, want dat kan niet. Waar ben je nu? In Amsterdam? Maar Amsterdam ziet er toch heel anders uit? Controleer je droomherinneringen, zodra je wakker bent.

Hoger bewustzijn introduceren

Je hebt nu waakbewustzijn in je droomwereld geïntroduceerd. Daarom verschijnt er binnenkort hoger bewustzijn in je waakwereld. Helemaal ontwaken kun je niet, want dan ben je dood. In dromen kan je eeuwige zelf tot je spreken. Ook engelen. Waar je wakend niet aan toe bent, gebeurt in dromen. Zijn dromen bedrog? Mag je daarin mensen vermoorden, omdat het maar dromen zijn? Ik zou zo iets zelfs niet in gedachten doen. Pas als je in alle bewustzijnstoestanden liefdevol bent, ben je rijp voor de hemel. Bovendien beschouwen velen droomwerelden als paralleluniversa, waar je dingen kunt uitproberen. Ons Universum is als een verzameling trillingen, die in alle mogelijke patronen ontstaan. Uiteindelijk blijven slechts de zinvolle trillingsspatronen over.

Uitstapjes in de astrale wereld?

Ted droomde. Er was nauwelijks verschil met de waakwereld. Hij kon praten, al had alle geluid iets onhoorbaars en vond er tevens rechtstreekse overdracht plaats. Ted raadde en kreeg bevestigingen. Hij liep in een straat, met aan de ene kant huizen, de andere kant water. Ted sprak iemand aan, niet telepathisch, maar gewoon: ‘Hallo, mag ik iets vragen? Ik ben bezig met een onderzoek. In welk jaartal leven we?’

‘1994’

‘Bedankt, dat was alles.’

Ted schreeuwde naar de volgende voorbijganger:

‘Mag ik iets vragen? In welk jaartal leven we?’

‘1989’

Bij de volgende: ‘1978’ De tijd liep dus kennelijk terug, hoewel de tijdbeleving vloeiend was, Ted gewoon de kade afliep en er verder niets veranderde. Bij een bushalte sprak Ted een tachtigjarige dame aan:

‘Goedendag. Gewoon voor een onderzoek, mevrouw. Welk jaar is het?’

‘1976’

‘Bedankt, en nu?’

‘1964’

Haar gezicht was verjongd, tot ze in de vijftig leek.

Toen werd haar gezicht weer ouder.
 ‘Ja,’ zei ze, ‘nu loopt de tijd weer vooruit.’
 Ze waren in de bus gestapt.
 ‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’
 ‘Gisteren net tweeënvijftig geworden.’
 ‘Zou je niet zeggen, je lijkt wel dertig.’
 In de bus hing een rond spiegeltje, wel wat dof.
 ‘Ik zie er anders echt uit als tweeënvijftig jaar, wel zonverbrand en ongeschoren. Dan is het weer 1999.’
 In de droom bestond slechts, waar Ted naar keek. Op de achterbank zat hij tussen een dertigjarige vrouw en haar achtjarige zoontje.
 ‘Ja, we dromen,’ zei ze. ‘Samen op stap in de astrale wereld.’
 Vervolgens liep het drietal hand in hand op zwarte kinderhoofdjes.
 ‘Ik denk dat ik weet waar we zijn,’ zei Ted, ‘de KW-laan in Voorburg. Hier links reed vroeger de blauwe tram. Daar loopt nu de Utrechtse Baan. Ook de spoorweg is toen verhoogd. Hé, dan zitten we nu in de toekomst, want die treinbaan is inmiddels viersporig gemaakt!’
 ‘Hé, dit lijkt niet meer op Voorburg!’ zei het tweetal.
 Ze zagen een brede rivier met open metalen bruggen.
 Alle landschappen ging vloeiend in elkaar over.
 ‘Nee, dit lijkt wel Dordrecht,’ zei Ted.
 ‘Dan zijn we bijna thuis,’ zei het tweetal.
 ‘Troost je. Als we straks wakker worden, liggen we alle drie in ons eigen bed, in 1999. Laten we contact opnemen. Ik vertel jullie wel, hoe ik precies heet, dan kun je me morgen in de telefoongids opzoeken...’
 Helaas werd Ted toen natuurlijk wakker...

Met of zonder fysiek lichaam?

Ted, iets voor jou, die astrale wereld? Rondzweven en scheppen door gedachten? Velen verlangen naar bevrijding uit de fysieke gevangenis.
 Voor mij is het geen gevangenis. Ik ben kerngezond en ik geniet volop.
 Laatst droomde ik van een prachtige tuin. Er stond een leuk kruiwagentje met fraaie bloemen erin. Ik knipperde met mijn ogen.
 Weg kruiwagentje! Alleen een ordinaire hoop aarde. Ik vroeg iemand:
 ‘Waar is dat kruiwagentje?’ Zei die man: ‘Welk kruiwagentje?’
 Onbelichaamdheid zou voor mij een verbanning zijn.
 Een onsterfelijk lichaam kan toch ook kunstjes doen?
Dat klopt, Ted. Maar smaken verschillen nu eenmaal.

35. Ogen gaan open

Helderziendheid. Hoe zit dat eigenlijk bij jou, Ted?

Tegen mijn veertigste ging mijn tweede oog open.

Maar met helderziendheid moet je toch worden geboren?

Nee, Ted. Iedereen leert dat binnenkort. Het staat in dit boek. Dus zet eerst je gewone ogen open. Leer nu, hoe je die balpen moet oppakken.

Richt beide ogen op die pen. Projecteer het beeld op je hersenschors.

Koppel die informatie naar de basale kernen. Zet je kleine hersenen stand-by. Stuur met een frequentie van...

Waarom gebeurt er niets, Ted? Het lijkt wel of je een dwarslaesie hebt!

Sorry hoor, hier snap ik totaal niets van. Ik ben toch geen neurochirurg.

Pak dan maar gewoon die pen op, Ted. Gewoon doen. Lukt iets niet, doe het dan nog een keer, tot het wel lukt. Stel dat baby's verplicht looples zouden krijgen. Gouden tijden voor de rolstoelbranche!

Ja, maar ik was wel blij met die tennis- en skilessen.

Oké, Ted, dat zijn geen natuurlijke bewegingen. Lopen en voorwerpen oppakken wel, behalve als je van een beroerte aan het revalideren bent.

Zijn paranormale vermogens onnatuurlijk of hoort het er gewoon bij?

We beginnen met iets, wat de meesten al zien: energiestraaltjes tussen je vingers. Houd je wijsvingers vijf centimeter uit elkaar en beweeg ze wat.

Probeer het tegen een lichte of een donkere achtergrond. Zie je al iets?

Ja, maar het zal wel de weerschijn van mijn contactlenzen zijn.

Doe ze dan maar uit. Je hoeft niet scherp te zien.

Oké, maar misschien berust alles op interferentie van mijn beide ogen.

Houd je vingers dan niet naast, maar boven elkaar.

Dan heb je zeker geen last van dubbelzien. En?

Verhip! Lilagrijzige straaltes met donkere bandjes.

Mooi hè, Ted. Nu met vier vingers. Kijk, hoe die straaltes op je emoties reageren. Houd je handen 10 cm van elkaar. Wat zie je er tussen?

Chakra's zien

Spaken van een wiel, met dwarsverbindingen.

Ik voel ook iets tussen mijn vingers en mijn handpalmen prikken.

Dat zijn je handpalmchakra's. Kijk nu, hoeveel energie er uit je voeten komt. Daarvoor hoeft je niet eens je schoenen uit te trekken. De meesten hebben sterke voetzoolchakra's, maar de jouwe kunnen in het Guinness Book of Records. Helemaal van vloer tot plafond! Uit een vorig leven?

Wil je ook je primaire chakra's zien? Hoeveel zijn dat er eigenlijk, Ted?

Volgens klassieke boeken zeven, met vaste kleuren. Volgens recentere, twaalf of dertien, zonder vaste kleur. Zo, dus chakra's bestaan echt, want ik heb ze zelf gezien! Alleen jammer van die tegenstrijdige boeken.

Ted, we gaan controleren, wie er gelijk heeft. Jij kunt ook chakra's op foto's, tv en in de spiegel zien. Heb je al een miltchakra?

Ja hoor, een hele mooie.

Maar Ted. Je milt zit toch links? Bedenk, dat je voor de spiegel staat.

Jij hebt nu een chakra rechts, een leverchakra dus, en die staat in geen enkel boek. Zo zie je maar. Chakra's kun je zelf maken, verplaatsen, uitschuiven en vergroten. Zie je, nu zit hij links. Lig maar niet wakker van al die boeken en die chakra's. Breek je hoofd ook niet over al die indelingen van geestelijke lichamen. Als je maar kunt doen, wat je wilt.

Aura's zien met je derde oog

Ted, kun jij aura's zien? Nee? Dan zal ik je helpen. We gaan skiën, dan ben je relaxed en is het zicht optimaal voor beginners. Ik bedoel beginnende auralzers, Ted! Zie je de uitstraling van die skipakken?

Ja logisch. Iets roods weerkaatst toch rood in de sneeuw?

Ho, Ted. Jouw redenering gaat niet helemaal op. Velen kopen trouwens een skipak in de kleur van hun aura. Kijk, daar is iemand in hetzelfde merk en kleur, maar die heeft een violette aura. Nu skiën ze naast elkaar, nu eens de ene links, dan weer de andere. Bovendien zie je uitsteeksels, die je niet in het pak terug vindt.

Chakra's dus. Moet je die beginner zien. Bij elke moeilijke bocht slaan de rode vlammen eruit. En dan mijn vrouw. Zie je, hoe kort ze maar kwaad op me is? Haar aura als leugendetector. Goh wat gaaf! Dat klasje. Telkens als dat jongetje praat, slaan er lichtblauwe vlammen uit! Maar, zou die lichtshow op den duur niet vervelen?

Ted, aura's zie je met je derde oog. Ook dat heeft een ooglid.

Als het opengaat, projecteer je een extra film. Sommigen kijken met alleen hun derde oog. Die zijn dan aan het hallucineren.

Ik zie gelukkig alleen met mijn derde oog, als beide andere open zijn, want in het donker zie ik niets. Ik zie alleen stereo met twee ogen en nooit met alleen maar mijn voormalig luie rechteroog.

Met je aura kun je ook voelen. Laatst zag ik, dat een kleuter op een simsalabomwagen in zijn woonkamer achteruit reed zonder iets te raken. Die tastte alles met zijn aura af, net als blinden dat blijkbaar doen.

36. Kosmonet – de spirituele snelweg

Oké, ik ben nu helderziende. Ons Universum zal best een supercomputer zijn, maar ik merk nog steeds niet, dat ik daarop ben aangesloten. Kun jij mij daarbij helpen?

Jazeker. Maar eerst de volgende vraag: Is de ruimte wel leeg? Of vol supersnaartjes, die op nul staan? Ted, zet je radiootje eens aan. 'She loves you, yeah, yeah...' Je kunt je wereldontvanger overal in de kamer meenemen, op het dak of op de Maan. Zolang het voldoende gevoelig en afgestemd is, hoor je dat liedje overal. Het verspreidt zich met de lichtsnelheid door de Kosmos, als de schillen van een ui. Blijf nog even op de Maan en ga zappen. Je merkt het al, de ruimte zit vol informatie. Ook je draagbare tv en je mobieltje doen het er. Je moet wel anderhalve seconde wachten, voor je vrouw terugspreekt. Want zolang doet het signaal over de afstand tussen Maan en Aarde. Maar het hoeft niet draadloos. Ted, je hebt je chef beloofd om research te doen naar telefooncentrales. Met de grote verbouwing is die oude installatie onhandig. Als een ketting zitten de toestellen met veeladerige kabels aan elkaar. Er is geen centrale kast, want alle mechaniek zit in elk toestel zelf, met een knopje en een stel draadjes voor elk ander toestel en voor elke netlijn. Je krijgt geen monteur meer zo gek om zo'n breiwerk te verplaatsen. Bij die nieuwe installaties zitten de toestellen slechts met vier-, de digitale zelfs met tweedaderige snoertjes vast. Gewoon de stekker in een ander stopcontact en je toestel is verplaatst. De meeste elektronica zit nu in de centrale kast. Centrale en lokale werk is anders verdeeld dan bij het oude systeem.

Internet – de elektronische snelweg

Ted, zitten jullie al op Internet, de elektronische snelweg? Ook daar heb je een lokaal gebeuren: berichtjes, die je op je PC maakt. Ontvangen informatie, die je bewerkt of print. Je gebruikt daarvoor je eigen harde schijf. Je kunt ook online werken. Je bent dan in contact met een centrale computer. Je pikt daar interessante informatie uit. Je kunt ook berichten met andere gebruikers uitwisselen. Een wereldwijd netwerk. Beste lezer, er bestaat ook zoiets als Kosmonet – de spirituele snelweg. Vraag me niet, of het draadloos is, maar het werkt! De informatie wordt echter niet via onze bekende wereld verspreid, want je kunt er met geen enkel apparaat op inloggen, maar via hogere dimensies.

Je hersenen zijn de lokale harde schijf. Daaraan, maar niet alleen aan je hersenen, zit de meerdimensionale uitbreiding van je ziel gekoppeld. Dit netwerk zit over het hele Universum verspreid. Je kunt er informatie mee verkrijgen, maar ook berichten versturen, telepathie dus. Gedachten en gevoelens, geluiden en beelden. Omdat je niet helemaal via het 'oppervlak' van de superbol om hoeft, maar binnendoor kunt gaan, wordt je niet beperkt door de lichtsnelheid. Bovendien heb je toegang tot andere tijddimensies, ook tot de toekomst. Kosmonet heeft mogelijkheden, die je stoutste dromen overtreffen! Ieder mens, ja ieder wezen heeft een Kosmonet-interface. Je hoeft hem alleen maar te activeren en te gebruiken.

Inloggen op Kosmonet

Hoe log je in op Kosmonet? Ben je soms al ingelogd zonder te beseffen? Als je weinig verstand van computers hebt en je tikt maar wat op je toetsenbord, terwijl je op Internet staat, dan weet je niet, wanneer je op je eigen harde schijf bezig bent en wanneer je in de bestanden van zo'n grote centrale computer zit. Zo ook met Kosmonet. Constant spoken er gedachten door je hoofd. In hoeverre zijn dat jouw eigen gedachten? Nou, Ted. Zit ik eerst te verkondigen, dat je moet integreren en dan zeg ik ineens, dat je jezelf moet afgrenzen! Ja, Ted. Je moet eerst integreren met jezelf, anders draai je door. Waar komen al die gedachten in je hoofd vandaan? Waarschijnlijk de meeste van jezelf. Maar soms ontdek je iets, waarvan je je afvraagt: 'Hoe kom ik daar in vredesnaam aan?' Als het je aanspreekt, kijk dan, wat je ermee kunt. Misschien is het de oplossing voor het probleem, waarmee je zolang tobde. Is het een gewaagde gedachte, toets die dan eerst. Is het idee erg riskant en lukt toetsen niet, laat het dan los. Als het echt belangrijk is, dan komt het heus wel weer terug. Nogmaals, hoe log je in op Kosmonet? In de eerste plaats door te herkennen, wanneer je iets oppikt. Door je gevoeligheid te verhogen, door je beter af te stemmen. Ga na, welke factoren het contact verstoren. Vermoeidheid, zorgen, ruzie en egoïsme zijn bekende stoorzenders. Verder, ook al heb je dit boek slechts doorgelezen, dan is er al een kans, dat jou is opgevallen, dat je af en toe signalen 'van boven' oppikt. Tenslotte activeer je Kosmonet door waakbewustzijn in je dromen te leggen. Maar alleen al het wóórd Kosmonet kan iets bij jou wakker schudden. Daarna zal het je steeds vertrouwder worden. Ik hoop, dat je er vooral kennis mee opdoet, waar jijzelf en je omgeving gelukkiger van worden.

Beperkingen van Kosmonet

WAARSCHUWING 1

Op Internet zit ook geweld en porno.

Op Kosmonet zitten niet alleen goden, maar ook duivelen.

WAARSCHUWING 2

Kosmonet kan verslavend werken. En het is gemakkelijk te kraken.

Als ik je niet over Kosmonet vertel, dan doet een ander het wel.

Je hebt geflipte hackers, die de deur niet meer uitkomen en de hele dag in trance zijn. Sluit je niet af. Blijf met beide voeten stevig op de grond.

Zet al je zintuigen open en gebruik Kosmonet als extra kanaal en niet andersom! Jezelf afsluiten en dan inloggen is even dom, als op je toetsenbord rammen met je beeldscherm uit. Onze vierdimensionale tijdruimte is het beeldscherm van de diepere wereld.

WAARSCHUWING 3

Kosmonet kent geheime toegangscode's.

Onvoorwaardelijke liefde opent vele kanalen!

WAARSCHUWING 4

Soms lukt het maar niet om bepaalde informatie los te krijgen.

Meestal zit daar een wijze bedoeling achter. Een zinvolle blokkade.

Die een ander deel van jouw Zelf expres heeft aangebracht.

Omdat het voor het grote geheel beter is, dat je die kennis later en op een andere manier verkrijgt.

Wat kan Kosmonet jou bieden?

Prachtig hoor, dat Kosmonet. Nog mooier dan Internet. Ook daar doe ik nog niets mee. Al dat moderne gedoe laat ik aan mijn secretaresse over.

Wat kan Kosmonet mij bieden?

Ted, je hebt momenteel geen flauw besef, hoeveel je binnenkort met Kosmonet – en met Internet – zult werken. Ik kan je verklappen, dat jouw puzzeltocht veel verder reikt dan alleen dit leven.

Ik geef toe, dat dit uitzonderlijk is, maar om je volledige kosmische identiteit te ontdekken, zul je verre uitstapjes gaan maken.

Een van de dingen die je gaat doen, is het reconstrueren van oertalen.

Op Aarde is daar hoegenaamd niets van te vinden, dus is Kosmonet jouw enige informatiebron. Ja Ted, je schrikt.

Kosmonet – meer gevoel dan verstand

Had je niet gedacht, hè? Ik zal je ook nog verklappen, dat het een hele klus zal zijn, die maanden tot jaren kost. Toen je Portugees studeerde, had je slechts een woordenboek en een lesboek nodig. Met Kosmonet ligt dat net iets anders. Daarbij werk je meer met gevoel dan verstand. Vaak moet je iets raden, tot je gevoel goed is. Het lijkt op herinneren. Op fantaseren. In het begin is dat best onwennig. Je hebt de neiging om jezelf voor gek te verklaren en af te haken. Maar als je volhoudt, krijg je de ene na de andere bevestiging, vanuit de hogere én de lagere wereld. Het voordeel van Kosmonet is, dat je altijd kunt inloggen. Je hebt er niets of niemand voor nodig. Althans jij niet. Sommigen gebruiken hulpmiddelen. Een kristallen bol, pendel, wichelroede of kaarten, of ze gaan eerst in trance. Werken met Kosmonet, ofwel lezen in de Akashakroniek, zal een van je voornaamste bezigheden zijn. Terug naar die oertalen. Krijg je al iets door, wat jou aanspreekt?

Woorden en namen doorkrijgen

Ja, het woord ‘sjaloom’ of zoiets. Nou, dan zit je er niet ver naast. Later krijg je het precieze woord door. Maar eerst gebeurt er iets schokkends. Nee, niemand overkomt iets, maar je leven is niet meer hetzelfde. Zoals je weet, is sjalom Hebreeuws voor vrede. Jij hebt iets met vrede, maar wat in je diepste zelf leeft, gaat veel verder. Nog even over raden van namen via Kosmonet. Je eerste ingeving is meestal de juiste. Een naam, die op iets bekends lijkt, komt het gemakkelijkst door. Lijkt zo’n naam teveel, bijvoorbeeld ‘Klaas’, dan kun je het wel vergeten. Dan geloof je het niet en legt hem terzijde. Ook een onaards woord geeft problemen. Is bijvoorbeeld het woord voor ‘drie’: ‘kwoblpwblblblpgipkwampj’, dan heb ik alle begrip, dat je het niet meteen raadt. Wees ook bedacht op vreemde omwisselingen, bijvoorbeeld ‘Pa’ voor ‘Moeder’ en ‘Ma’ voor ‘Vader’. Laat in ieder geval elke ingeving speels en energieloos toe. Als je gevoel neutraal is, dan zit je goed. Rammelt het, dan zit je fout. Kosmonet werkt met associatiesleutels, net als je hersenen, die uit Kosmonet zijn ontstaan. Zo te horen is het toch maar een omslachtig gedoe. Zou ik niet zeggen, Ted. Kosmonet is perfect. Het is je Aardse interface, die de zwakke schakel vormt. Zodra je barst van de kosmische kennis, moet je die prestatie eens vergelijken met die van jouw aardse hersenen. Probeer maar eens om alle coupletten van het Wilhelmus terug te halen. Als kind kende je die toch zeker allemaal uit je hoofd?

37. Geluk is – innerlijke zonneshijn

En toch voelt het niet helemaal goed. Het eeuwige leven is toch meer dan alleen kennis? Wat heb je eraan, als je elk atoom van het Heelal kent en je bent niet gelukkig? Wat koop je ervoor, als je alles weet en kunt, maar niet in een wereld leeft, waar je elkaar in liefde kunt koesteren? Ik zal je de corresponderende Bijbelteksten besparen.

Helemaal mee eens, Ted. Dit hoofdstuk gaat over de kosmische energie, die alles inwendig verwarmt en gelukkig maakt. Je hoeft er geen cursus van duizenden euro's voor te volgen, want dit geluk ligt op straat.

Ted, ik heb je hard genoeg laten werken. Nu ga je jezelf verwennen met je lievelingsstraktatie (knipoog). Ted, wat een stralende dag. Zet je stretcher achter je hoge schutting. Doe al je kleren uit, ook je sokken, horloge en zonnebril. Ga liggen. Doe je ogen dicht. Voel, hoe die warme tintelende stralen elk deeltje van je lichaam beroeren. Doe heel even je ogen open en kijk in die schitterende Zon. Wat een heerlijk wezen, hè? Je zou hem wel willen omhelzen!

Ach, jammer nou toch, Ted. Wolken! Nou is de Zon weg. Vraag eens, of hij terugkomt. Wat zegt de Zon? Is hij niet weggeweest en ligt het niet aan hem? Ja, Ted, dat hadden we kunnen weten. Achter de wolken schijnt de Zon altijd. Ook achter de Aarde als het nacht is. De Zon staat 150.000.000 kilometer ver, de wolken maar een paar kilometer. Dus wie is de schuld, de Zon? Oké, die verwarmt het zeewater en daar ontstaan de wolken uit. Heeft toch de Zon het weer gedaan, zij het indirect. Maar wees niet bang, dat de Zon je straft. De Zon houdt alleen maar van je. Nou vind je mij misschien een strenge leraar, maar ik zal je nu laten voelen, dat ik echt om je geef. Welke mens, welke god of zelfs welke duivel zou er echt mee zijn gediend, als jij ongelukkig was?

Mens, durf te genieten. Weg wolken! Je krijgt zon tot in de avond!

Hup, lievelingsmuziek, lievelingsdrankje! Draai je op je buik en weer op je rug. Ga maar dromen en slapen. Je verbrandt nu toch niet meer, want je was al aardig bruin. Hé, Ted, moet je nou kijken. Er zit een vlinder op je been! Een engel kon je geen passender teken geven.

Geluksgevoel – endorfinen of kosmische energie?

Beste lezer, visualiseer jezelf in deze toestand. Je voelt je gelukkig, tevreden en in alle opzichten prettig. Je houdt van het leven en je zou wel eeuwig willen bestaan. De wereld ziet er stralend uit. Het lijkt wel, of je constant verliefd bent. Je voelt je met alles verbonden.

Je hebt het volste vertrouwen, dat wat voor opperwezen dan ook, je dit geluk volledig gunt. Niet omdat je het verdiend zou hebben, maar je bent ook niet bang, dat je straks of wanneer of waar dan ook in het Universum, er alsnog een rekening voor krijgt gepresenteerd. Je bent in staat om liefde te stralen en de liefde van je medeschepselen te voelen. Hier en nu. Ben je ooit weleens in zo'n toestand geweest? Oh, maar dat is wetenschappelijk te verklaren. Chemische processen in je zenuwstelsel. Een soort hormonen. Endorfinen. Endorfinen? Dat die in deze toestand vrijkomen, wil ik niet ontkennen. Ook niet, dat je die toestand chemisch kunt bevorderen. Maar als je dood bent, waar zijn dan je endorfinen? Weggerot in je graf. Door de schoorsteen van het crematorium. Of in het lichaam van een ander, als je organen hebt afgestaan. Waar zijn je endorfinen, als je beladen met schuldgevoel voor je goden staat? Wat koop je voor je endorfinen, als een demon je tussen twee levens je karmaspiegel voorhoudt? Endorfinen! Natuurlijk bloeit je hele lichaam op, inclusief je endorfinen, van deze grootste macht in het Universum, alomtegenwoordige, kosmische energie, onvoorwaardelijke liefde. Ontdek deze overweldigende invloed, die voor mij grote realiteit is. Echter dan het leven zelf. Zonder de Zon geen leven. Zonder die scheppende en koesterende, warme energie van de kosmische liefde zou het ook snel afgelopen zijn. Toch is deze energie waarschijnlijk met geen enkel instrument rechtstreeks te meten, omdat die straling via hogere dimensies verloopt. Deze energie is zo te zien wel verwant, mogelijk zelfs identiek, aan elektromagnetisme.

Zoek de eeuwige Zon

Kosmische energie. Je begint met de veronderstelling, dat die bestaat. Dan ga je er steeds meer op letten. Elke keer als je die invloed ervaart, raak je er vertrouwd mee. Je merkt, dat die liefde er altijd is, tot in je dromen toe. Ga na, hoeveel invloed je hebt om de wolken weg te krijgen. Op zijn minst kun je de gordijnen openschuiven of naar buiten gaan. Gebruik deze energie ook als gewetensfunctie. Hoe stralender in je borst en in je hele lichaam, hoe beter je zit. Hoeveel meer je ieders welzijn nastreeft, hoe helderder je pad wordt verlicht en verwarmd. Een van de eerste dingen, die je merkt, is dat je Kosmonet-interface beter werkt.

38. Liefde is – samen gelukkig zijn

Ted, wat is liefde? Over niets is zoveel gezegd en geschreven.

Bibliotheken vol romans en definities.

Nou zit mijn ziel simpeler in elkaar. Liefde is: samen gelukkig zijn.

Love is shared joy. Liefde en geluk zijn dezelfde kosmische energie.

Bij liefde ligt het accent op relatie. Geluk is een liefdesrelatie met jezelf.

Jij bent jouw naaste. Of je enige naaste, als je als een politieke

gevangene eenzaam zit opgesloten. Of in de rimboe bent verdwaald.

Dan kun je beter je eigen beste vriend zijn.

Opofferende versus universele liefde

Nou, Ted. Ik zal er toch wat meer over zeggen. Velen vragen zich af,

of ze voldoende geven of ontvangen. Als op een wip: de één omhoog,

de ander omlaag. Maar wat je een ander doet, komt ook jezelf ten

goede. Wat je voor jezelf doet, profiteert de ander van mee. Een spel met

alleen winnaars. Velen zien offers als een doel op zich, maar offers

leiden vaak tot verarming van beide partijen. Voorbeeld, Ted?

Een moeder geeft haar leven voor haar kind. Ze verliest haar leven, de relatie met het kind en loopt de kans om haar ego op te blazen.

Het kind verliest de relatie met de moeder en verstrikt in schuldgevoel.

Het is de vraag, of versterking van hun geestelijke band van de grond komt en dit verlies compenseert. Het lijkt, of de moeder haar leven gaf, maar dat kind kan niets met dat leven, dat eigenlijk is weggegooid.

Niemand kan blijvend ten koste van een ander profiteren.

Universele liefde: geen geven en nemen, maar delen. Zoiets gebeurde

met ons Universum: fragmentatie van het albewustzijn, daarna gedeeltelijke hereniging, in voor elk de juiste balans van individueel en universeel bewustzijn. Reken eens uit, hoe relaties ons verrijken.

Stel twee mensen, elk met twee combineerbare goede eigenschappen.

Ieder apart heeft drie combinaties. In vereniging, geen zes, maar vijftien!

Seksualiteit

Is seks voor de voortplanting? Of omgekeerd? Het Universum kon die zielen ook anders voortbrengen. Bijvoorbeeld zoals bij het stekken van planten. Voortplanting, die niet uit twee, maar drie componenten bestaat, man-vrouw-kind, geeft zielen de kans om op de meest intieme, zintuiglijke en tastbare manier met elkaar om te gaan en te genieten.

Seks is hoe dan ook iets creatiefs.

Je slaat de spijker op de kop, Ted. Oordeel nooit over geaardheden met woorden als pervers, onvolwassen of onnatuurlijk. Veroordeel geen giraffe voor zijn lange nek en geen hond voor zijn scherpe reuk. Niemand die van pannenkoeken, voetballen of postzegels verzamelen houdt. Ook seksueel zijn mensen verschillend en dat is zo bedoeld. Van wie ze ook houden en op wat voor manier ze met elkaar omgaan, zolang het met respect is. Wat sommige heerszuchtigen ons ook mogen wijsmaken. En waarom moet seks persé natuurlijk zijn? Hoe natuurlijk is de mens nog? Kijk maar eens hoe gevarieerd seks in de natuur is. De wijfjesbidsprinkhaan, die het mannetje tijdens de paringsdaad de kop afbijt en na afloop geheel opvreet. Maar seks zonder liefde is als proberen te lezen in het donker.

Leren leven met beperkingen

Ted, je hebt bekend, dat je niet alleen vrouwen maar ook mannen aantrekkelijk vindt. Boffen, Ted.
Dan ziet de mensheid er voor jou twee keer zo aantrekkelijk uit!
Ja, maar ik kan er zo weinig mee in deze wereld.
Moet je er dan altijd wat mee, Ted? Weet je nog die Expo in Gent?
Dat schilderij met die koeien op die zandweg en die prachtige lichtvlekjes tussen de bomen. Je was er gelijk smoorverliefd op.
Toen zeurde je ook niet, dat je het mee naar huis wilde nemen.
Je zult hebben gedacht: 'Als ik straks in die wereld van overvloed ben, dan heb ik ook zo'n schilderij. Bovendien heb ik dan de tijd voor mijn schildercursus en maak ik er zelf een.'
Ted, geniet nou gewoon van al die mooie, lieve plaatjes van mensen.
De rest komt later wel. In beperking toont zich de meester.
Je hoeft die gevoelens niet te uiten. Ze hoeven niet in de krant of op tv.
Maar stop ze ook niet weg. Je bent, zoals je bent bedoeld.
Als je je eigen schepper was, zou je jezelf weer zo veelzijdig maken.

Kosmische liefde overbrengen

Liefde kun je ook via hogere dimensies overstralen. Het is om te geven, niet om te stelen of te bedelen. Je kunt wel iemand liefde laten voelen, dan weet die persoon, waar die zelf naar moet zoeken. Een demo dus.
Liefde voel je samen, maar de energie komt bij ieder apart vanuit de Kosmos binnen. Anders loopt die dood en raakt de stroom onderbroken.
Elektriciteit stroomt, als beide draadjes zijn verbonden. Stop je slechts één draadje in het stopcontact, dan kan de aardlekschakelaar uitslaan!

*Als je het meest naar liefde snakt, dan ben je er het minst aan toe.
Dan ben je een bodemloze put. Een zwart gat, dat alle energie opslorpt,
maar waar niets uit komt. Relaties, waarbij de partners constant elkaars
tekorten aanvullen. De lamme die de blinde helpt. Net als je jezelf
genoeg bent en niemand meer nodig hebt, wordt een relatie pas leuk.
Dan verrijk je elkaar uit je overvloed. Liefde is als een vlindertje,
dat op je hand komt zitten. Knuffel het niet dood.
Zoek naar herstel met de Kosmos en alles komt op zijn pootjes terecht.*

Integratie met je eeuwige zelf

*Leer ook te houden van jezelf, inclusief je gevoelens. Leer onderscheid
tussen je gefrustreerde gevoelens en die met eeuwigheidswaarde.
Wees eerlijk. Kom er voor uit, wat je echt mooi vindt, ook al kun je dat
aan niemand verkopen. Loop niet langer naar het andere eind van de
regenboog om die pot met goud te vinden. Graaf eens in je eigen tuintje,
op zoek naar je eeuwige zelf. Eerst kom je veel modder tegen, maar het
is wel de moeite waard. Poets je eeuwige zelf schoon en je wordt met
verbazing geslagen. Je hebt letterlijk en figuurlijk een schat gevonden.
Wat een juweel! Je wordt op slag verliefd. Verder merk je, dat het niet
kapot te krijgen is. Je kunt het wel tijdelijk kwijtraken. Geeft niet.
Je weet nu, hoe het eruit ziet en je vindt het zó weer terug. Wat wel even
wennen is: In de vijfde dimensie kun je nauwelijks onderscheid maken
tussen je eeuwige zelf, God en het Universum. Alles is daar één geheel.
Maar God is niet alleen jou, maar ook alle anderen, zelfs duivelen,
dieren, planten en dode materie, dus je hoeft niet verwaand te worden.*

INTEGRATIE VIA DE VIERDE DIMENSIE

*Herkennen, dat je één bent met al jouw vorige levens.
Opbouw van je kosmische persoonlijkheid.*

INTEGRATIE VIA DE VIJFDE DIMENSIE

*Herkennen, dat je één bent met al die anderen. Jezelf wegcijferen.
Dit laatste zal jou het meeste geluk brengen. De ultieme geborgenheid.
Je bent tegelijk dier, mens en god. Man en vrouw. Kind en volwassene.
Zowel in je uiterlijk als in je doen en laten.
Het goede en mooie van al je fasen is dan in één wezen verenigd.
Als je op een huis het dak hebt gezet, ga je ook niet de fundering slopen.
Je breekt hoogstens de steigers af. We laten ook ons verlengde merg niet
weghalen, omdat dit een overblijfsel van lagere diersoorten is.*

39. Bestaat noodzakelijk kwaad?

Schiep God goed en kwaad? Of komt al het kwaad van de duivel?
Bestaat het kwaad echt? Of is het iets relatiefs? Noodzakelijk kwaad?
Kwade machten. Een criminele organisatie. Een maffiabende.
Bekijk je alle leden apart, dan zie je ongelukkige jeugden en trauma's.
Ze zouden liever een ander leven leiden, maar...
Als een meesterreclasseerder, desnoods een god, zich over zo 'n persoon ontfermde, zou het dan een goed mens worden? En seriemoordenaars?
Men gelooft steeds meer, dat er geen echt slechte mensen bestaan.

STELLING 1 Kwaad is goed, dat nog slecht functioneert.
Oorlog, terrorisme, fundamentalisme en fanatisme. Welke partij is goed?
Welke is kwaad? Soms vechten er drie, met wisselend bondgenootschap.
Dat is dan geen strijd meer tussen goed en kwaad.
Je zou die strijd zélf kwaad kunnen noemen, maar...
Als een meesterscheidsrechter, desnoods een god, zich ermee bemoeide.
En ze planeten met hun oorspronkelijke landen gaf, kwam het dan goed?
Zouden die voormalige vijanden elkaar dan als vrienden gaan bezoeken?

STELLING 2 Vijandschap gaat niet tussen goed en kwaad,
maar tussen – tijdelijk! – tegenstrijdige belangen.
Ted, weet je nog, die simultaanschaakpartij tegen die grootmeester?
Je buurman stond er belabberd voor. 'Dan draaien we toch gewoon het bord om,' zei de grootmeester. Desondanks verloren jullie allemaal!

Overvloed is heilzaam

Armoede gaat samen met oorlogen en natuurrampen. Als iedereen welvarend is, dan heb je eerder vrede. Al krijg je eerst welvaartsziekten, milieuvervuiling en nieuwe soorten criminaliteit. Maar dat gaat voorbij.
Goed zijn, is een vaardigheid, die je kunt leren.
Maar word je dan niet verwend en materialistisch?
Zeker niet. Na een hongersnood vreet een mens zich eerst te barsten.
Ik heb geen neiging om dik te worden. maar zit ik constant te schransen?
Ik kan kopen, wat ik wil en het smaakt me nog altijd even goed. Het zijn juist de hongerlijders, die de hele dag aan eten denken, broden stelen en niet aan spiritualiteit toekomen. Hier geniet je van elk sprankje zon.
In de tropen stap je ook eens een museum binnen. In het hiernamaals is overvloed in alles. Goden en engelen hebben daar geen problemen mee.

Vegetarische voedselketens

Op Aarde leven volgens jou dus mensen, die het goede willen, maar nog niet allemaal weten hoe. Hoe verklaar je dan al die natuurrampen en de voedselketen met diersoorten, die elkaar op wrede wijze opeten?

De Bijbel zegt, dat het ook anders kan. Het paradijs en later de Nieuwe Aarde, waar ‘de leeuw stro zal eten gelijk het rund.’ Heeft de mens soms de schepping verpest? Is door ons de materie instabiel geworden en zijn verval, ziekte en dood in de wereld gekomen? Hebben wij de natuurlijke verbondenheid verstoord? Is het aan ons om dit probleem op te lossen? Zij we hier al mee bezig? Is de toenemende humaniteit en bezorgdheid een teken, dat wij er uiteindelijk in slagen om hier weer een vreedzame en verbonden wereld van te maken? Al of niet met de hulp van goden? Ik ben hier toch wel optimistisch over.

In het Universum heerst overvloed

De natuur heeft voor al onze problemen de oplossing al klaar liggen. Ruimtetekort? Al die lege ruimte in het Universum.

Planeten, planetoïden en manen, waar geen kip op woont.

Energietekort? Onze Zon heeft nog voor miljarden jaren brandstof.

En als die is opgebrand, zijn er nog ontelbare andere sterren.

Milieuvervuiling? Gooi al die afvaltroep maar in een raket.

En schiet die maar naar onze grote allesvreter, de Zon.

Delfstoftekort? Ik verwijs je weer naar die onbewoonde hemellichamen.

Ziekten en dood? Die euvelen kan de natuur wellicht niet verhelpen.

De Bijbel spreekt wel over opstanding en onsterfelijkheid.

Zo zie je maar. De natuur is zelf vervullend.

Bestaat noodzakelijk kwaad? Als er een almachtige God bestaat, voor wie alle gebeuren één groot nu is, dan is die ook verantwoordelijk voor al het kwaad. Heeft kwaad toch een nuttige of zelfs onmisbare functie?

Veel religies en filosofen beamen dat. Zonder kwaad geen goed?

Zonder min geen plus? Zonder noord geen zuid?

Zonder hoog geen laag? Zonder oorlog geen vrede?

Schrijf eens een film of boek zonder kwaad. Wordt het een bestseller?

Stel, je hebt een zielsgelukkig, verliefd stel.

Een van beiden wordt ontvoerd en jarenlang doodgewaand.

Wat een vreugde, als die twee elkaar heelhuids in de armen vliegen!

Als ze dan tenminste psychisch nog normaal kunnen functioneren.

Ted, jij bent dus blijkbaar een fan van noodzakelijk kwaad.

Dat zou ik niet al te hard zeggen. Ik heb zo mijn bedenkingen. Sommigen beweren, dat er evenveel kwaad als goed moet bestaan. Evenveel ellende als geluk. Dan bestond er in ons Universum ook evenveel antimaterie als materie, maar dan zou het zichzelf vernietigen. Ik weet genoeg van moderne natuurkunde om deze conclusie te trekken. Ons Universum staat of valt met asymmetrie – meer van het ene dan van het andere. Ofwel, het is ontstaan door breken van de oorspronkelijke symmetrie. Zo bestaat er ook meer goed dan kwaad.

Kwaad en ellende vormen slechts het contrast voor goed en geluk.

Eén dun zwart lijntje volstaat om het witte vlak te laten uitkomen.

Dankzij het kwaad weet je, hoe goed 'goed' is. En weet je, dat je echt het goede wilt. Dan staat jouw keuze voor altijd vast. Als je ondanks het kwaad het goede kiest, weet je dat het goede hecht met jou is verbonden.

Dan vraag je jezelf niet langer af:

'Waar heb ik al dat goeds aan verdiend? Dit is te mooi om waar te zijn.

Laat ik ervan genieten, zolang ik het nog heb.'

Nee, dan zeg je: 'Ik ben door het hele Universum gegaan. Door alle hoogten en diepten. Het goede past het best bij mij, want ik ben goed.

Mijn eeuwigheid kan niet meer stuk. Ik geniet, voor altijd!'

Ik geloof wel degelijk in goed en kwaad. In noodzakelijk kwaad.

Is de mens geneigd tot alle kwaad? Genetisch wel, sinds de zondenval.

Karmisch niet! Heeft de zondenval trouwens bestaan? Ik denk van wel.

In semi-onsterfelijke verbonden paradijselijke werelden hoef je maar door één draadje de juiste stroomstoot te geven en de hoofdzekering van de planeet slaat door. Dan gaat alles op noodstroom en noodverlichting.

In het Aardse paradijs door het eten van een verboden vrucht.

Goed is eeuwig – de oorsprong, de weg en het doel.

Kwaad is per definitie tijdelijk – een deel van de weg.

Het functioneert slecht, desintegreert en fragmenteert of komt tot inkeer.

Kwaad gaat samen met innerlijke en uiterlijke verdeeldheid, onverbondenheid, onwetendheid, machteloosheid, bewusteloosheid, duisternis en afkoeling.

Zo'n ziel levert tenslotte óf zijn bewustzijn in bij het superbewustzijn óf zoekt naar het eeuwige licht. We hoeven met het kwaad geen medelijden te hebben. Eigenlijk is het slechts een illusie! Het bestaat alleen maar in onze tijdlijn, waarop het Universum uiteindelijk vergaat.

Vergeving

Ted, vergeef iedereen, ook jezelf. Beschouw alle kwaad, dat je hebt ondergaan of veroorzaakt, als verrijkende ervaringen. Wie met zwart schaakt, verdient geen straf. Ook niet de acteur, die voor Satan speelt. Op de school des levens is rollenspel, met zogenaamd goede en kwade rollen, zo overtuigend, dat we er zelf in geloven. Iedere ziel heeft door alle eeuwen allerlei rollen gespeeld. Zodoende kunnen wij ons in allerlei zielen inleven. Op onze huidige Aarde zijn wij expres uit fase. Niet ieder wordt tegelijk verlicht. Maar wie ontwaakt, veroorzaakt geen opzettelijk kwaad meer. Dat hoeft dan ook niet meer, want de les is geleerd. Iedereen wordt uiteindelijk goed. Dan is iedereen zo gelukkig, dat al het leed is vergeten. Als je een miljoen hebt gewonnen, ga je niet meer op zoek naar degene, die dat deukje in je aftandse auto heeft gefietst. Dan koop je gelijk een nieuwe. Zelfs het schroot wordt tot nieuwe auto's omgesmolten, dus niets gaat voorgoed verloren.

Is contrast echt nodig?

Ted, ik blijf erbij. Contrast moet er zijn, anders heb je niets. Wat is een zwart schoolbord zonder wit? Een blanco vel papier zonder zwart? Wie gaat er in de bioscoop voor een tientje in de projectorlamp staren? Wat is een computerbestand van louter enen? Pure goddelijke liefde op zichzelf is dus niets. Of heb jij daar soms weer andere ideeën over? Jazeker, Ted-2. Ik heb drie werelden bedacht. Zonder schaduwen. Toch is alles er even licht, duidelijk en ruimtelijk. En de rest!

WERELD 1

Alles is volkomen doorzichtig

WERELD 2

Alles geeft zelf licht

WERELD 3

Alles heeft alle kleuren van de regenboog

Het mooiste is nog, dat mij dit alles zo bekend voorkomt, alsof ik al in een wereld zonder kwaad heb geleefd. Iedereen was zielsgelukkig en niemand heeft zich ooit een moment vervuild. We hadden zo wel voor eeuwig kunnen doorleven, maar er is blijkbaar iets tussengekomen.

Is het eeuwige leven niet vervelend?

Ted, nog een laatste vraag. Als je eeuwig leeft, verveel je je dan niet?

Baalt een golfer niet, als die steeds achttien holes in one slaat?

Nou, dan bouw je toch een terrein met honderd holes.

Of dan ontwerp je een totaal nieuwe sport.

Of zet de tijd stil op je mooiste moment, dat niet lang genoeg kan duren.

Ons Universum telt wel 100.000.000.000.000 menselijke beschavingen.

En als ik daarop ben uitgekeken, dan komt er vast een nieuwe uitdaging.

Ongetwijfeld met nóg meer dimensies.

Bijvoorbeeld om een universum, waarvan de tijdsturing is ontregeld, uit de knoop te helpen halen.

Verveling is eigenlijk een ziekte.

Net als depressie.

Het eeuwige leven, daar zit wat in!

40. Levenscycli – van cel tot god

Ted, haal eens wat boeken over biologie en parasitologie.

Bewonder dan zelf, wat er allemaal in de natuur leeft.

Verbazend! Al die rupsen, met al die poten. Die gaan een tijdje in een cocon zitten. Daaruit komt een vlinder met zes poten en fraaie vleugels. Al die stadia in het bijenleven. Larven, darren, werkbijen, koningin. Moet je zien, wat een malaria- of toxoplasmaparasiet, een bilharzia- of spoelworm doormaakt. Dit stadium leeft in de rode bloedlichaampjes. Dat in de longen, dat in een andere gastheer. En de sporen in de grond. Die twee paddenstoelen, zijn dat eigenlijk aparte planten? Nee hoor. Er staan er tientallen in een cirkel, de heksenkring. Samen met een ondergronds dradenstelsel vormen zij de eigenlijke plant. Op de grond zie je alleen de knoppen. En dan die voortplanting, ongeslachtelijk en geslachtelijk. Een cel krijgt van elke ouder één stel chromosomen. Een zaadcel of een eicel heeft maar één stel. Het overgrote deel van ons leven hebben we twee stel chromosomen. Sommige diersoorten leven grotendeels met één stel. Slechts korte tijd leven ze met een dubbel stel. Na versmelting met een soortgenoot. Er zijn ook diersoorten, die zelf hun geslacht veranderen. Dus lieve transseksuelen, je geslacht laten veranderen, is natuurlijk! Ik weet niet, of je eeuwige zelf een geslacht heeft, maar in het hiernamaals zul je wel op elk moment het gewenste geslacht kunnen aannemen.

Verschillende verschijningsvormen van de mens

En dit is nog maar de biologische kant. Van de mens kennen wij slechts het sterfelijke lichaam. Nu heb ik het niet over elfen en kabouters.

Maar er is altijd méér. En het kan altijd anders. Er wordt gesproken over geesten – al dan niet met een menselijke lichaamsvorm, intelligenties, entiteiten, zielen, karma, engelen, goden, duivels, demonen en spoken. Zijn dat allemaal uitingen van hetzelfde wezen?

Veel religies en filosofen beweren dit. Ik ook, voor onze Melkweg.

Ik weet niet, of wij verwantschap met andere dieren en planten hebben.

Ik weet niet, of ik ooit een Neanderthaler ben geweest.

Ik voel wel, dat ik altijd al heb bestaan en ook altijd zal bestaan.

Als individu. Of als deel van een groter geheel. Onze ziel wordt gevormd door onze omgeving, onze genen en ons karma.

De Aarde is een smeltkroes van kosmische culturen. Isoleer je een ziel of een cultuur, dan blijft of wordt die saai. Dankzij uitwisselingen worden ze interessant. De Kosmos toont splitsingen en fusies, als in de biologie. Cellen versmelten en vormen een kind. Door combinatie krijg je sterkere en interessantere rassen. Recombinatie kom je overal tegen. Partnerzielen gaan uit elkaar, komen weer bijeen en verrijken elkaar in nóg meer liefde.

Veredeling van zielen en van het Universum. Ik geloof trouwens, dat de Griekse goden werkelijk (hebben) bestaan, al dan niet onsterfelijk. In ieder geval wezens uit een (technologisch) hogere beschaving. Is de mens de kroon op de schepping? Het eindpunt van de evolutie? Of ontwikkelen mens en dier zich tot goden, die in de tijd terugreizen en dan de schepping veroorzaken? Als in een soort cyclisch anachronisme!

Hogere werelden zijn nóg gecompliceerder dan de Aarde

Wat worden wij, als individu en als volk, als wij ons verder ontplooiën? Onze huidige prestaties hebben ons pakweg twee eeuwen gekost. Zouden anderen – in die miljarden jaren – ons dan niet zijn voorgegaan? Waar komen al die religies vandaan? Het wemelt van de openbaringen, verschijningen en andere contacten tussen mensen en machtiger wezens. Het lijkt wel, of de kolonisatie van de Aarde een joint venture is, van al dan niet onsterfelijke heersers, die elkaar gedogen, beconcurreren of met elkaar samenwerken. Elke religie heeft zijn tegenhanger in hogere werelden, met in variabele mate contact daarmee. Onze wereld zit uiterst gecompliceerd in elkaar. Alleen al vanwege die extra dimensies, zijn de hogere nog gecompliceerder, met overlappingsen, overlopers, splitsingen, fusies en politieke toestanden, waar wij zelfs niet van hebben gedroomd. God, Christus en Boeddha zijn momenteel geen beschermde titels meer. Hun patenten zijn verlopen. Vele new-age-religies kregen ze in licentie. Of het karma van de oude meesters heeft zich gesplitst. Net zoals er honderden rondlopen, die beweren, dat ze Napoleon waren. In hoeverre zijn herinneringen aan vorige levens eigenlijk historisch? Misschien pikken we gewoon informatie op uit kosmische databanken. In feite vormt alles bij elkaar slechts één ziel. Dé God, die van eencellig door splitsing meercellig is geworden.

De wonderlijke paden van zielen

Wie weet, wat onze zielen meemaakten en na de dood nog meemaken. Vraag maar aan je leiders. Lees maar in je heilige schriftten.

Ja, maar de een zegt, dat we als geest doorleven. De ander zegt, dat we na de dood totaal niet denken, tot de opstanding. Wie heeft er gelijk?

Misschien wel allebei! Of er is geen wezenlijk verschil, of je werkelijk doorleeft of dat je karma wordt ingevroren en later ontdooit.

Met meer dimensies, waarbij tijd kan stilstaan, is dit een koud kunstje.

Je kunt blijkbaar kiezen, wat voor pad je ziel aflegt.

Sluit je je bij een groep aan, dan maak je bepaalde afspraken.

De bijhorende goden hebben vergaande bevoegdheden. Ze winnen zieltjes voor hun hemelen. Zielen worden via zoenoffers gekocht of op andere wijze als eigendom gemerkt. Die schapjes worden soms met hel en verdoemenis bedreigd, om verlaten van de kudde te ontmoedigen.

Je kunt het gemeen vinden, dat goden de naam van dé God misbruiken. Maar wellicht zijn het de volgelingen, die niet snappen wat ze bedoelen. Trouwens, zolang zij waarheden verkondigen, mogen zelfs stervelingen namens dé God spreken. Iedereen mag: 'Ik' zeggen namens 'Grote Ik'.

Wat is essentieel in religie?

Wat is essentieel in spiritualiteit? Moet je worden gedoopt, bidden, vasten, schriftlezen en naar de kerk gaan? Moet je mediteren, offers brengen, onthechten? Zijn lichaamshoudingen en symbolen onmisbaar?

De een zegt dit. De ander zegt dat. Boeddha zegt dat je moet onthechten. Een moderne goeroe reed in tientallen Rolls Royce's rond! Maar zijn volgelingen moesten wel rode kleren dragen. Wat moet je doen of laten om je doel te bereiken? Je kunt niets bedenken, of er staat morgen een ander op, die zegt, dat zelfs dát niet hoeft. En dan heb je nog van die rare kwasten, die beweren, dat je eigenlijk helemaal niets hoeft te doen.

Maar ik ben geen goeroe. Ik wil geen volgelingen en ik volg niet. Of je moet het een éénmansreligie noemen. Eén leider, één volgeling. Gemakkelijk toch? Dan heb je ook nooit last van ketters.

En op die manier kun je nog je eigen god worden ook!

Maar het aardse leven is al ingewikkeld genoeg. Gelukkig hebben we mogelijkheden te over om ons leven gevaarloos in het klein te bekijken. Zeker in deze moderne tijd. We hebben nu contact met de gehele Aarde. En met een groot stuk van onze gezamenlijke voorgeschiedenis.

Als bij een apotheose. Je kunt een leven ín het leven beleven. In dromen, romans, films, tv of computerspelletjes. Het leven, daar zit wat in!

41. Zijn wij Gods spiegelbeeld?

Ted, je boek is voor tweederde af. Tijd voor de beste uitgever, die ik ken. Het is een heel oude man, al zou je dat niet zeggen. Hij is zelf een volmaakte schrijver. Al zijn boeken zijn bestsellers. Maar zijn grootste plezier is, beginnende collega's in het zadel te helpen. Al zijn leerlingen zijn prima terecht gekomen. Hij heet Klaas Vaak, maar je mag gewoon Klaas zeggen, want hij heeft geen kapsones. Maar hij heeft wel het kapsones uitgevonden, want je kunt er prachtige romans mee schrijven. Met trillende handen droeg Ted de stapel papier. Het concept was nu voor het eerst geprint. Hij had niemand op het scherm laten meekijken. Zijn computer was goed beveiligd. Hoe zou Klaas het vinden?

Ze groetten elkaar hartelijk. Klaas stelde Ted helemaal op zijn gemak. Ted zat iets te drinken, terwijl Klaas aandachtig las.

‘En wat denk je ervan, Klaas? Wil je dit boek uitgeven?’

Klaas liep naar de boeken, die dit jaar zouden worden uitgegeven en pakte er een, waarvan het laatste derde deel was verzegeld.

Het had een prachtige omslagtekening.

‘Ik denk, dat je dit boek bedoelt, Ted.’

Ted schrok. Ted Zolàr, Autobiografie. Klaas Vaak, 1999.

De tekst was exact gelijk aan Teds manuscript.

Alleen waren alle taalfoutjes en de lay-out verbeterd.

‘Dus je gaat mijn boek uitgeven, Klaas?’

‘Natuurlijk geef ik je boek uit, Ted. Ik ben dol op dat boek.

Ik heb het immers zelf geschreven.’

Ted bekeek Klaas nog eens goed. Klaas zag er precies zo uit als Ted, maar dan dertig jaar jonger, zonder rimpels en pukkels en met een volle egaal kastanjebruine haardos.

Beste lezer, ik kan niet beloven, dat jou ooit een god of engel in een lichtzee zal verschijnen. Ik heb zoiets nog nooit meegemaakt en ik zit daar ook niet om te springen. Het zou mij slechts verwarring opleveren. Is dit een hallucinatie? Of een technologische truc van een alien?

Stel, dat het een hoger wezen is, dan had ik dit en dat nog willen vragen. Engelen bestaan in alle maten en soorten. Al zijn ze volmaakt, je hebt volmaakte appels en volmaakte peren. Is dit wel het wezen, waaraan ik verwant ben? De aangewezen om mij op mijn pad te helpen?

Begrijp mij goed, ik heb een heilig respect voor deze wezens, waaraan ook ik veel te danken heb. Maar ze kunnen tegen een stootje.

Ze liggen er echt niet wakker van, als ik niet naar hun kerk ga en als ik hun geboden overtreed. Ze hebben zielen genoeg. Ze beseffen, dat er geen twee mensen gelijk zijn. Ik volg ze niet, want ik ga mijn eigen weg. Ik laat niemand meer tussen dé God en mijzelf komen.

Ik ben wel bereid om met ze samen te werken.

Ted, ik merk, dat je helemaal ondersteboven bent van die godservaring.

Dat is nog eens wat anders dan vergeving van zonden!

Dit is levenslange garantie bij voorbaat. Je bent, zoals je bent bedoeld.

Veel mensen hebben een verwrongen godsbeeld. Ze projecteren er allerlei menselijke, ofwel onmenselijke eigenschappen overheen.

Sommige stervelingen zijn liefdevoller en volwassener dan zo'n beeld.

Met een beetje therapie of meditatie ben jij al beter.

Aangesloten op de supercomputer van het Universum

Ook zonder geloof in een persoonlijke God kun je weten, dat het Universum onder controle is. Die supercomputer is één groot bewustzijn, dat elk punt van ruimte en tijd controleert, zodat sommetjes altijd en overal kloppen. Informatie gaat in een flits overal heen. Ofwel, omdat de lichtsnelheid niet de grens is, ofwel omdat het klein is opgeplooid. Dit bewustzijn wordt in stukjes, individuen en momenten naar onze wereld geprojecteerd. De ontmoeting met die supercomputer, waarvan Kosmonet een onderdeel is, is niet spectaculair of opdringerig. Jouw stilste gedachte zou het kunnen overschreeuwen. Groot voordeel is de alomtegenwoordigheid. Je hoeft je er ook niet voor af te zonderen. Gewoon blijven doen, wat je anders ook zou doen.

Is ons Universum wel echt zo groot als het lijkt?

Kom, Ted-2, we gaan naar de Efteling. Wat is jouw favoriete attractie? Fata Morgana? Goh, dat is pech. Ze hebben dat overzichtelijke plein van honderd bij honderd meter vol dranghekken gezet. In plaats van in een flits via de kortste weg naar de ingang te lopen, moeten we nu urenlang in een kilometerslange looproute aanschuiven. Ze hebben de tweede dimensie van dat plein afgepakt en er één dimensie van gemaakt, maar dan als in een doolhof opgevouwen.

De dranghekken van het Universum vormen geen eendimensionale, maar een vierdimensionale looproute. Lengte, breedte, hoogte en de tijd gaan steeds ongemerkt om het hoekje of door de bocht.

Wij kunnen niet buiten die route kijken, want zelfs het licht buigt mee.

Het is net, of alles rechtuit gaat, maar tussen de deeltjes van de materie maken we steeds omweggetjes. En tussen de hemellichamen gigantische omwegen. Niet de materie is een illusie, maar de leegte ertussen. Ik denk, dat de bouwstenen van de materie nog steeds tegen elkaar aan zitten en alle trillingen aan elkaar doorgeven. Het superbrein heeft in onze vier dimensies de meeste verbindingen los laten gaan, een fragmentatieproces, dat bij ons als de oerknal over komt. Let wel, dit is een nuttig proces. Het schept ruimte, tijd, aparte individuen, vrijheid, reflecterend bewustzijn, verrassingen en spannende avonturen. En, dankzij dit alles, geluk en liefde. Alleen zitten we nu in de fase van hyperfragmentatie, zodat velen niet meer weten, wat en wie ze zijn en waarvoor alles bestaat. Een pijnlijke toestand, waaraan binnenkort een einde komt. De meeste individuen lijken een eigen leven te leiden. Ook innerlijk zijn zij verdeeld. Psychisch en lichamelijk. Cellen, die een eigen leven leiden en afsterven of kanker vormen. Hoe dit Universum ook in elkaar zit, het is klein genoeg om het in je hart te sluiten en het dankbaar te koesteren. Of het in een atoomkern past, weet ik niet. Het is in ieder geval veel knusser en overzichtelijker dan het zich aan onze zintuigen en instrumenten voordoet. Het is precies groot of klein genoeg. En de bouwstenen eveneens, om goed te functioneren. Maar het mooiste van dit juweel kennen wij nog niet eens...

Is God een liefdevolle persoon?

Ted, is er iets? Je kijkt zo sip.

Ja, ik mis iets. Ik heb de kerken de rug toegekeerd en sta niet te springen om te knielen. Maar ik mis de persoonlijke betrokkenheid, de warme liefde van iemand of iets, waaraan ik mij met hart en ziel kan overgeven. *Maar lieve Ted! Die supercomputer is slechts een deel van het verhaal. Het is trouwens geen PC, maar een biologisch superbrein.*

Lezer, vind je het erg, als ik die hoogste macht toch maar God noem? Niet, omdat ik God tekort zou doen, maar omdat jij anders tekort komt. Je moest eens weten, wat voor onvoorstelbaar liefdevol wezen het is. Ted, het is zo'n schatje! Je zult er alle soorten dankbaarheid en liefde voor voelen, die er in jou leven of zouden moeten worden uitgevonden. Je zult er tot over je oren smoorverliefd op worden.

Nou zeg, ik zal me daar verliefd worden op die strenge oude man met die witte baard op die witgouden troon!

Wie beweert, dat God een man is? Ik weet, dat jij ook niet op een PC verliefd wordt, maar er is toch zeker een beeld, dat je meer aanspreekt?

*Voor mijn part een beeldschone, jonge, lieve negerin, desnoods naakt.
Met een smeltende glimlach knijpt ze je speels in je wang en zegt:
'Even kijken hoe mijn schepping erbij staat. Ik zie het al: perfect!'
Dan gaat ze bij je op schoot zitten en geeft je kusjes.*

Als ik naar ons prachtige Universum kijk, dan geloof ik, dat alleen zo'n lieveling dat kan hebben geschapen. Trouwens, ik zie God niet meer als iets, dat apart van de schepping staat. Alles is er deel van, dus ook wij. Zo kan God zich dus ook door één van ons manifesteren.

Een flexibel, met jou meegroeiend godsbeeld

Zolang dat beeld maar aan je hoogste ideaal voldoet. Ons werd niet voor niets afgeraden om gesneden beelden te aanbidden. Groei je uit zo'n godsbeeld, laat het dan los. Stel je God altijd voor als iets, dat alle liefde en volmaaktheid te boven gaat. Jij houdt van mooie, lieve dingen. God dus ook, want jij bent er deel van. God doet zichzelf niets tekort! God heeft niets van jou nodig, behalve jouw geluk.

God heeft alles al, want God is alles al. Als je uit dankbaarheid geeft, geef dan aan iemand, die het harder nodig heeft dan God.

Het maakt voor mij ook niet uit, of God het Universum heeft geschapen, of ook bij de oerknal is ontstaan en samen met het Universum evolueert. Het is voor mij ook niet relevant, of Gods eventuele lichaam vrouwelijk, mannelijk, tweeslachtig of zelfs dierlijk is. Het geeft voor mij ook niet, als er meer universa zijn, met ieder hun eigen god.

Het is ook niet belangrijk, of God zo alwetend is, dat die elk subatomair deeltje kent. God kent jou en alle andere zielen. En daar gaat het om. In grote lijnen is God almachtig, alwetend en één en al liefde. We weten, wat we eraan hebben. De details komen later wel. God is onbegrijpelijk groot, maar God is nergens te groot voor. Dat is ook niet verwonderlijk. Alle schoonheid en liefde, die je hebt ondervonden, waar je over hebt gehoord of gedroomd, is allemaal uit die ene bron voortgekomen. God staat echt klaar om al je wensen te vervullen. Maak voorstellingen van je liefste wensen. Ze komen allemaal uit, maar God zal ze altijd overtroeven. God is de bron van al het volmaakte.

42. Vogelvrij of zo vrij als een vogel?

‘Hallo, papegaaitje! Ik kom je vertellen, dat er méér is dan jouw kooi.’

‘Dat weet ik al, exotisch regenboogkleurig vogeltje, dat ik nog nooit eerder heb gezien. Mijn baas heeft beloofd, dat als ik goed spreek en niet vloek en altijd aardig tegen zijn kinderen ben, hij mij dan overzet naar zijn nieuwe volière. Hij zegt, dat het een prachtige volière is en dat hij dan andere papegaaitjes koopt om mij gezelschap te houden.’

‘Dat weet ik, papegaaitje. Jij hebt een heel goed baasje. Ik heb die volière al gezien. Hij is nog veel mooier dan in je stoutste dromen. Maar het blijft een gevangenis, waar je tot je dood in zou blijven.’

‘Wat vertel je me nou, regenboogje? Je zegt zelf, dat mijn baasje zo goed is en dat die volière zo mooi is. Wat deugt er dan niet aan?’

‘Ik ben over deze hele planeet geweest. Heel ver weg, in een oerwoud, nog veel groter en nog veel mooier dan jouw volière, heb ik andere papegaaitjes gezien. Ze hebben geen baasje en ze zijn helemaal vrij. Ze kunnen zo hoog en zo ver vliegen, als ze maar willen. Ze zouden jou zelfs kunnen bezoeken.’

‘Waarom duw je dan het pennetje van mijn kooideurtje niet weg, zodat ik achter jou aan het raam uit kan vliegen?’

‘Beste papegaaitje, zoiets heb ik één keer gedaan en ik heb daar nog steeds slapeloze nachten over. Ik ben eens een kamer binnen gevlogen, waar een kooi met vier parkieten stond. Ik duwde het deurtje open. Eén parkiet durfde niet en bleef zitten. De tweede werd door de kat van de burens opgevreten. De derde werd door de bus platgereden. Van schrik vloog de vierde weer terug in de kooi. Waarna zijn baas hem de nek omdraaide.’

‘Dat is heel triest. Dat zou mijn baasje nooit doen. Maar, wat ben jij eigenlijk voor vogeltje? Ben je vrij geboren, vrij gelaten of ontsnapt?’

‘Ik zal je mijn geschiedenis vertellen. Ik ontwaakte met pijn in mijn kop en het watje met chloroform nog voor mijn snavel, in een grote mand op een vogeltjesmarkt. Ik zag mezelf in een ruit weerspiegeld en merkte, dat geen enkel ander vogeltje er zo uit zag als ik. Er kwam een koper naar de marktkramer toe en vroeg hoeveel ik kostte. “Duizend euro. Hier ding ik niet op af, want dit is het enige exemplaar op Aarde.” Hij kocht mij en nam mij mee naar huis. Het was mijn huidige baas.’

‘Dus je bent ontsnapt?’

‘Nee, dat durfde ik niet. Aan de muur hing een geladen jachtgeweer. Ik was bang, dat hij me zou neerknallen, als ik weg vloog. Hij was aardig voor me en leerde me spreken. Zijn vrouw en kinderen speelden veel met me en gaven me allerlei lekkere besjes. Ik begon ook voor ze te zingen en kunstjes te doen. Ik had het echt goed bij ze. Maar ik vroeg me steeds meer af, wie ik nu eigenlijk was. Bij mijn kooi stond de tv. Mijn baas keek altijd naar vogelprogramma’s en ik zag alle vogels van de wereld, maar ik was er niet bij. Ik moest dus wel van een andere planeet zijn gekomen. Ik begon te dromen en toen wist ik het. Ik ben een ĥtirif en ik kom van een zonnige planeet, waar alle dieren in vrijheid leven en worden verwend door mensen, die allemaal van elkaar houden. Het wemelde er van de ĥtirifs en ze zagen er zo gelukkig uit.’

‘Maar daar kon je toch niets mee?’

‘Niets is onmogelijk, papegaaitje. Ik vroeg mijn baas: “Wil je zien, hoe mooi ik kan vliegen? Laat je hele gezin in de woonkamer, doe alle deuren en ramen dicht en mijn kooi open en ik zal je eens wat echte kunsten vertonen.” Sinds die vliegshow mag ik altijd vrij rondvliegen. Alleen ’s nachts sluiten ze me weer in mijn kooi.’

‘Sindsdien ben je al veel vrijer.’

‘Precies, maar er is altijd méér. Ik zal nooit mijn grote droom opgeven. Ik leerde heel goed vliegen in die kamer. Ik keek veel tv, zodat ik te weten kwam, hoe de wereld in elkaar zit en welke gevaren er dreigen. Ik vroeg de kinderen, of ze mij wilden leren lezen. Elke krant, die mijn baas in mijn kooi legde, las ik helemaal uit, zodat ik precies wist, wat me te doen stond, zodra ik mijn vrijheid zou krijgen.’

‘En, ben je toen ontsnapt?’

‘Nee, beste papegaaitje. Omdat ik de enige ĥtirif op Aarde ben, zou ik vogelvrij zijn geweest. Dan hadden ze me zo weer te pakken. Dan kon ik het vliegen in de kamer ook wel vergeten. Op een dag verzamelde ik al mijn moed en sprak tot mijn baas: “Beste baas, heb ik je ooit ergens in teleurgesteld?” “Nee.” “Dan wil ik, dat je me vrij laat.” “Maar ik heb duizend euro voor je betaald. Je bent van mij!” “Van wie ben jij dan? Wie heeft jou gekocht? En hoe is die marktkramer aan mij gekomen? Ik ben niet van deze planeet. Iemand moet mij hebben ontvoerd. Laat mij vrij en ik zal je niet teleurstellen.

Je zult meer plezier aan mij beleven, dan ooit tevoren.

Ik houd mijn belofte. Je zult er geen spijt van hebben.”’

‘En, heeft hij je toen vrij gelaten?’

‘Ja, met zijn hele gezin in tranen. Maar die waren van korte duur.
 Er gaat bijna geen dag voorbij, of ik bezoek hen in hun achtertuin.
 Ik weet precies, wanneer ze uit hun werk en uit school komen. Dan wrijf
 ik mijn kopje tegen ze aan, praat en zing voor ze en doe kunstjes, heel
 hoog in de lucht. Altijd neem ik andere vogels mee, die ze nog nooit
 eerder in het echt hebben gezien. Ze hoeven geen voedsel meer voor me
 te kopen en op de plaats van mijn kooi staat nu een mooie plant.
 Laatst ben ik met het hele gezin naar Schiermonnikoog geweest.
 Ik heb ze daar het hele vogelreservaat laten zien. Dat kenden ze nog niet.
 Onze vriendschap kan nu helemaal niet meer stuk.’
 ‘Maar je bent nog niet terug op je thuisplaneet.’
 ‘Dat zal ik in dit leven ook niet meer meemaken. ‘zuchtte de ĥtirif.
 ‘Maar ik heb op tv gezien, dat als een mens sterft, de ziel vrij door de
 ruimte kan zweven. Ik zwerf de hele wereld af om uit te vissen, waar ik
 mijn zonnige, vreedzame thuisplaneet kan vinden. Als ik sterf, dan heb
 ik eerst nog wat goed te maken met mijn drie vrienden, de parkieten.
 Daarna vlieg ik voorgoed naar mijn paradijs.
 Mijn vrijheidsdrang kent geen grenzen.’
 ‘Alsjeblieft, lieve ĥtirif, laat mij vrij!’
 ‘Lief papegaaitje. Ik wil niet nog meer doden op mijn geweten hebben.
 Ik weet, dat jouw baas goed is, maar ik zal niet met hem praten, anders
 krijgt hij argwaan en dan ga je misschien aan de ketting. Ik weet niet,
 wat er in zijn hart leeft. Onderzoek eerst jouw hart. Kom er achter, wat
 je werkelijk wilt. Wil je wel echt vrij zijn of wil je liever tot je dood toe
 worden vertroeteld en beschermd tegen alle gevaren van de wereld?
 Als je voor de vrijheid kiest, bereid je dan goed voor. Leer goed vliegen.
 Ook dat kan ik je niet voordoen, want een papegaai vliegt heel anders
 dan een ĥtirif. Je zou gelijk neerstorten.
 Van tijd tot tijd kom ik langs om te zien, of je al vrij bent.
 Dan pas kan ik meer voor jou betekenen.
 Zodra je vrij bent, laat ik je de hele wereld zien.
 Dan zal ik je bij de andere papegaaitjes introduceren.
 De keus is geheel aan jou!’

43. Kosmische bevrijding en meesterschap

Is het trouwens de bedoeling, dat we met die liefdesbron versmelten? Liefde vraagt om schepping. Wie zat zich ook alweer voor het vensterglas te vervelen? 'Ik wou dat ik twee hondjes was, dan kon ik samen spelen.' En voilà, twee hondjes. Mag het soms ietsje meer zijn? Het is inderdaad ietsje meer geworden.

Wie is de schepper?

Nu ga ik je iets absurds vertellen. Hoewel, in je kerk en op school leerde je wel absurdere dingen. Eeuwenlang leefden we op een platte Aarde. Op een pannenkoek, op een olifant, op een stapel schildpadden. De oerknal, volslagen waanzin toch? Nou, daar gaat-ie dan. Wie is de schepper van dit Universum? Jij!! Jij hebt het geschapen. En je bent het constant aan het vervormen en herscheppen. Als je dit gelooft, voel je je dan groot of klein worden? Allebei dus.

Wat zijn wonderen?

Wat zijn trouwens wonderen? Je wenst, dat je hand omhoog gaat. En hij gaat omhoog. Iemand met een dwarslaesie zou daar alle goud van de wereld voor geven. Maar, wij hebben allemaal een kosmische dwarslaesie ondergaan. Vergeleken met de goden, zijn wij allemaal lam, doof, blind, geamputeerd, dement en depressief. Maar de kosmische revalidatie is nu begonnen. Het tintelt al in onze zenuwen in de hogere dimensies. Straks voelen we ons even verbonden met dat rotsblok als met onze hand. Dan gaat die rots omhoog, zonder het in deze wereld aan te raken. Tovenarij? Als jij op je PC een commando geeft en er gebeuren rare dingen op het scherm, dan kijkt niemand daarvan op. Wel als je een toverspreuk zegt en je broertje verandert in een kikker. Ook ons Universum reageert op commando's. Het kent alle talen, ook jouw intenties, want die zijn daaruit voortgekomen. Je hoeft daar niets nieuws voor te leren. En wie is jouw voornaamste beschermengel? Juist, jijzelf! Is het zo, dat je eeuwige zelf in jouw ziel sluimert? Nee!! Je eeuwige zelf slaapt nooit! Het is je aardse zelf, dat er als een zombie bij loopt en af en toe in slaap sukkelt. Hoe sterker, hechter, dieper en breder de verbindingen met je eeuwige zelf, hoe beter. Bij mensen met een cervicale dwarslaesie, is het hoofd met het lichaam verbonden via de bloedsomloop, maar niet via het zenuwstelsel. Verbind, wat je kunt verbinden.

De Sisyphusfase van ons leven

Zie je je zoon met dat computerspelletje? Als hij op het linkerknopje drukt, dan beweegt hij mee naar links. Drukt hij op het rechterknopje, dan gaat hij naar rechts. Ook beweegt hij mee met het tv-beeld.

Die overbodige meebewegingen kosten hem punten. Geeft niet, hij leert het wel. Ziet hij een video van een tenniswedstrijd, dan duimt hij voor zijn favoriet alsof het live is, terwijl die wedstrijd allang gewonnen en verloren is. We zitten nog in de Sisyphus-fase van het leven, Ted.

Wij rollen het rotsblok naar boven. En als we er bijna zijn, glipt het uit onze handen en moeten we helemaal opnieuw beginnen. Zwoegen en zweten, waar geen eind aan komt. Maar eens krijg je dat inzicht.

Dan stop je met alle overbodige meebewegingen en je energie is ineens wél toereikend. Die steen rolt dan aan de andere kant die berg af.

En je moet hard hollen om hem bij te houden!

Valse noodlot gevoelens

Lezer, ik hoop, dat ook jij over je dode punt komt. Daarvoor moet je af van verlamdende kronkels over voorbestemming, een lastige paradox.

Hoe kun je een vrije wil hebben, als ergens tot in details vaststaat, hoe alles gebeurt? Niks doen en wachten tot alles vanzelf gaat?

Nee, zo werkt het niet. Want ook je drang om de boel op te pakken, zit erin geprogrammeerd. Maar alles loopt wel via jouzelf! Daar heb je weer dat beklemmende noodlotgevoel, dat machteloze, dat je in dit Universum niets te vertellen hebt. Nee, zo zit het niet. Het is honderd procent jouw keuze! Alles wat gebeurt of zal gebeuren, heb jij van tevoren bepaald! Maar toch ben je vrij! Volgens de kwantummechanica, hebben zelfs atomaire deeltjes een vrije wil en onvoorspelbaar gedrag.

Het Universum is wens vervullend

Het Universum is wens vervullend. Het uiteindelijke welbevinden van alle delen is onvermijdelijk. Zoals bij een flipperkast het balletje altijd in het bakje valt. En bij trefbal allen tenslotte bij de winnaars belanden.

En dan die Nederlandse speelfilm 'Fanfare'. De musici kregen ruzie en splitsten de groep. Toen benaderden beide groepen dezelfde componist voor het concours. Tegelijk beklommen beide fanfares het podium.

Beide composities vormden samen één stuk, dat de hoofdprijs won.

De fanfares werden weer één.

Ook in de Kosmos lijkt het: 'Ieder voor zich en God tegen ons allen'.

Maar wij blijven allemaal in hetzelfde meesterwerk te zitten.

Kies zelf je eeuwige wereld

Welke hiernamaals kies je? Kunstenaar, pak je verf, je klei of je camera. Word twee hondjes en ga samen spelen. Dit Universum wemelt van de dimensies en de mogelijkheden. Maar alleen liefde kan álles.

Om die wereld te scheppen, waar jij je het meest in thuis voelt, heb je andere zielen nodig, tenzij je genoeg neemt met een wereld van puur projectie, de hel dus.

Lezer, houd je van jagen en vissen, word dan tien mensen, honderd vosjes en duizend visjes. Alleen zie je mij niet vaak op jouw planeet, want ik heb andere hobby's. Bovendien kan ik nog geen vlieg namaken, dus voel ik me ook niet geroepen om er een dood te slaan.

Ik vind de huidige Aarde trouwens een berengoeie kostschool.

Al zou ik er niet voor eeuwig willen wonen.

Maar eens zijn we gelukkig allemaal vrije meesters.

De universele verklaring van de rechten van de ziel

Ja, dan zijn we ook niet meer aan kosmische heersers overgeleverd.

Er bestaat trouwens zoiets als

'De universele verklaring van de rechten van de ziel'.

Alle engelen en goden dienen die bij hun beëdiging te ondertekenen.

De volledige tekst staat in de Akashakroniek.

Je kunt hem ook downloaden via Kosmonet.

De toegangscode is: 'onvoorwaardelijke liefde'.

Ziehier enkele artikelen:

- 1 *Elke ziel heeft het recht om uiteindelijk in de toestand en omgeving te bestaan, die optimaal met het eeuwige zelf van die ziel overeenkomt.*
- 2 *Goden zijn verplicht een ziel los te laten, zodra die ziel merkt, dat ook zij afgesplitste bewustzijnseenheden zijn, en om vrijlating verzoekt.*

Meesterschap is dienstbaarheid

Tijdens onze sterfelijke levens ontwikkelen we al heel wat vermogens, maar het echte werk begint pas, als we onsterfelijk zijn. Ondertussen is het natuurlijk meestal een hele klus, om al die video's van je levens op te nemen, maar eens moet het allemaal een keer live zijn gebeurd. Zodra we voldoende materiaal hebben, kunnen we ermee doen, wat we willen, zolang we in universele liefde aan het Universum zijn toegewijd. Elke herbeleving is dan even echt als de live opname. Ik geloof wel degelijk in meerdere tijddimensies, haaks op elkaar. Vanuit je eeuwige zelf is je sterfelijke leven een stilstaand plaatje, dat je kunt overzien en als een legpuzzel in elkaar zetten. Vanuit je lagere zelf ziet je eeuwige zelf er als een stilstaand plaatje uit. Dan voel je in een flits, hoe je bent bedoeld. Twee tijdlijnen staan dan haaks op elkaar. Voor een bijna-doodervaring passeert je leven als een versnelde film. De tijdlijn valt dan schuin in.

Partnerziel

Wat ik ook maak, is een montage van alle scènes met mijn partnerziel. Alleen zorg ik dan wel, dat we elkaar op het laatst herkennen en dat de romances, in de lichamen die we toen hadden, niet worden verstoord. Als laatste monteer ik dan ons mooiste leven. We gebruiken die film als huwelijksreis. Dat is pas tijdreizen, joh! We gaan dan ook elkaars levens herbeleven. Best interessant, want ik heb het gevoel, dat we niet op dezelfde planeten hebben gewoond. Ik ga voor het ultieme meesterschap in dit Universum. De vrijheid in tijd, plaats en persoon.

Teds hiernamaalswensenlijst

Ted, nu nemen we je beroepskeuzetest, je kosmische wensenlijst door. Je houdt van de materie en van lichamelijkheid. Dus word je niet onbelichaamd, maar onsterfelijk. Toch ben je geen materialist. Je bent niet uit op status en je bent niet jaloers. Je houdt van alle mogelijke geestelijke en lichamelijke uitwisselingen. Dus geen statische, maar dynamische onsterfelijkheid. Je zit dan niet zo aan lichamen vast. Je kunt ook gemakkelijker uittreden. Je reist dan op alle manieren door alle geestelijke en stoffelijke werelden van de Kosmos. Ook heeft je lichaam geen definitieve vorm. Je kunt dier, mens, engel, kind of volwassene zijn. Man, vrouw of tweeslachtig.

Je kunt opnieuw worden geboren, zonder te sterven. Wat je niet hebt genoemd, is de optie om met jouw ziel in meer lichamen tegelijk te bestaan. Of met meer zielen, bijvoorbeeld met je partnerziel, een tijdje in één lichaam te leven. Maar dit proberen jullie samen maar uit. Je zult aangrijpende demo's krijgen. Maar eerst je afscheidspresentatie, Ted.

De holografische opbouw van ons Universum

Daar gaat-ie dan:

Bewustzijn is de grondsubstantie van het Heelal.
Het allergrootste en het allerkleinste hebben altijd goed gefunctioneerd.
Het zijn de tussenliggende niveaus, die nog verstek laten gaan.
Atomen splitsen, moleculen vallen uiteen, DNA breekt, cellen sterven of worden agressief, organen worden ziek, dieren gaan dood.
Mensen weten van boven niet, dat ze van anderen leven.
Gezinnen, steden, landen en planeten hangen als los zand aan elkaar.
Alle schalen en niveaus hebben hun eigen bewustzijn of kunnen dat ontwikkelen. Hartransplantaties leren, dat gevoelens van donor naar ontvanger overgaan. Dus niet alleen onze hersenen hebben geheugen!
Een musicus heeft bewustzijn, maar een orkest als geheel ook.
God heeft zielen bedoeld om zowel zelfstandig als in overkoepelende bewustzijnsvormen te bestaan, ja zelfs als één met het albewustzijn van het Universum. Als een moderne PC, die zowel stand-alone als in een netwerk kan functioneren.

Hoe ga jij met jouw God om? Met angst en beven of in eenheid, liefde en vertrouwen? Zodra je door hebt, dat je een deel van je God bent, voel je de vreugdevolle plicht om gelukkig te zijn, want daar dien je jouw God het best mee. Door jezelf te zijn, zoals je echt bent bedoeld. Anders ben je een spelbreker.

Hoe ga jij om met jouw microkosmos? Als jouw hoofd pijn heeft, dan heb jij hoofdpijn. Wat verwacht je van je lichaamscellen? Dat ze je 'Heere, Heere' noemen, voor je knielen en wierook voor je branden, met angst voor verdoemenis? Of laat je ze allemaal zichzelf zijn: zenuwcellen, levercellen, bloedcellen en andere cellen? Dat ze gelukkig zijn, want dan ben jij het ook. Dat ze doen, waarvoor ze zijn bedoeld en vriendschappelijk met de andere cellen samenwerken.

‘Funktionslust’, zoals de Duitsers dat noemen.
Voel je ook liefde voor alle bacteriën en andere kleine wezens,
die jouw lichaam bewonen?

Ik hoop, dat je hoe dan ook dolblij bent met dit fantastische geschenk,
dat leven heet.
Dat, waarheen je ook maar je blik richt,
ver of nabij,
onvoorstelbaar groot of onvoorstelbaar klein,
je bewust bent van die eenheid en liefde van al wat is.
En dat je ontdekt, dat liefde de spil is, waar alles om draait.
In welke schaal of dimensie dan ook.
Dat, zelfs al zou je uit ons Universum vallen,
je je toch thuis zou blijven voelen,
omdat overal die liefde heerst.

Ik hoop, dat dit boek je helpt om helemaal vrij te worden.
Dat je gelukkig bent en anderen helpt om gelukkiger te worden.
Dat ook jij universele liefde ervaart en verspreidt.

Ted ontwaakt

44. Ted herbeleeft andere levens

‘Je rechteroog blijft wat in zijn ontwikkeling steken.

Zit er soms een hersenblokkade door een trauma in een vorig leven?

Waarom ga je niet eens naar een regressietherapeut?’ zei de optoloog.

Zo gezegd, zo gedaan. Tot verbazing van de therapeut, kwam Ted op commando in diepe ontspanning en zijn hersenen in alfaritme.

‘Ga eens terug naar vorige levens.

Heb je ooit een trauma aan je zenuwstelsel gehad?’

Ted barstte in hevig snikken uit. Toen hij enigszins tot rust was

gekomen, zei hij: ‘Het was op een prachtige zonnige planeet, waar iedereen in vrede leefde. Ik was met het hele volk op een groot veld.

Ik was een jongetje van nog maar tussen de negen en tien jaar oud.’

‘En wat gebeurde er toen? Waarom waren jullie daar?’

Ted barstte weer in tranen uit. ‘Ik zou koning zijn. Maar toen kwam er

zo’n zwart ding uit de lucht, net een steltbommenwerper, die een soort

laserstraal in mijn nek schoot. Ik was toen helemaal verlamd en kon

geen koning worden. Mijn volk verzorgde mij goed, maar ze konden mij psychisch niet opvangen, want zij hadden nooit agressie gekend.

Ik ben toen nog een jaar of negentig geworden.

Toen kwamen die zwarte krenge terug en verwoestten de hele boel.’

‘Tja, Ted, gelukkig heb je ook nog andere levens gehad.

Met alleen vrede en liefde kom je er niet. Ik neem aan, dat je ook aardse levens hebt gehad, waarin je wat meer ruggengraat hebt ontwikkeld?

Is er geen ander trauma geweest.

Een leven, waarbij jouw visuele hersenschors werd aangetast?’

‘Ja, in de late Middeleeuwen. Toen zat iemand me met een bijl achterna.

Hij sloeg me op mijn achterhoofd. Ik kreeg toen een hersenbloeding, met verlammingen en uitval van een deel van mijn rechter gezichtsveld.’

Uit andere levens kwam er nauwelijks wat boven in die sessie.

Hooguit een vage flits van een monnikenleven in de vorige eeuw.

Ted was amper van zijn verbazing gekomen, toen hij thuis verslag deed.

‘Als ik nou Napoleon was geweest. Of Beethoven. Maar kroonprins op een planeet, die misschien wel drie, drie-en-een-half miljoen jaar geleden is verwoest. Wat moet ik daar in vredesnaam mee?’

‘Nou, Ted,’ zei zijn vrouw, ‘ze zeggen dat die hele regressietherapie op fantasie berust. Ik zou nu maar gewoon je oog oefeningen doen.’

‘Het maakt niet uit, of het waar is, Ted,’ zei zijn zestienjarige dochter.

‘Het gaat om het gevoel, dat je erbij hebt.’

Ted legde alles naast zich neer en ging over tot de orde van de dag.
Datzelfde jaar rondde hij zijn visuele training af.
Jaren later ging hij met zijn vrouw naar een paranormaalbeurs.
Beiden lieten ze een auratekening maken.
‘Zeer oude ziel, zeer vele levens. Iets met een kameel in Egypte.
Verder vijf gouden stralen.’
Rina bracht veel dingen ter sprake, die Ted weer aan het denken zetten.
Over die zonnige, vreedzame planeet.

Ted en zijn vrouw liepen opgetogen naar buiten.
De feiten stapelden zich op. Ted kon er uiteindelijk niet meer omheen.
‘Dat moet dan nog vóór die planeet zijn geweest, waar wij allen bij de
Vadergod hebben gewoond.’
Maar wat kon Ted er verder mee? Een sekte oprichten? Een regering in
ballingschap? Ted wist niet, of de Zonnenplaneet drie miljoen jaar
geleden had bestaan of in een andere dimensie had bestaan of uitsluitend
in de toekomst had bestaan, maar als die helemaal niet had bestaan, dan
zou die moeten worden uitgevonden! Ted dacht aan het oude Egypte.
Faraó Echnaton stichtte daar een zonnecultuur met hechte gezinsbanden.
Egypte had nauwe contacten met de Minoïsche cultuur. De Minoïsche
dubbele bijl – Ted krabde even op zijn achterhoofd – was toen geen
wapen, maar een zonnensymbool. Toen hij en zijn vrouw de ruïnes van
het paleis van Knossos bezochten, kreeg hij het gevoel, dat hij daar
eerder was geweest. Zou hij iets met die Egyptische zonnecultuur te
maken hebben gehad? Was hij daar kameeldrijver? Of zelfs de farao?
Want Ted had blijkbaar iets met koningen. Omdat Rina ook bij zijn
vrouw over Egypte sprak, dacht hij erover om na hun pensioen daar met
zijn vrouw naar op reis te gaan.
Om zijn middeleeuwse leven te verifiëren, bezocht Ted het Archeon.
Daar stond een smidse uit Bretagne, die er precies zo uitzag als tijdens
de regressiesessie. Ted genoot van het primitieve leven in de Prehistorie.
Wat heerlijk toch, die verbondenheid met de natuur!
Zowel bij de Romeinen als in het middeleeuwse klooster dronk Ted een
heerlijke honingwijn, waar hij compleet van uit zijn dak ging.
Wat is dit toch een goddelijke drank! Waar had hij die eerder geproefd?
Dit heeft eeuwigheidswaarde!

Vanuit Kosmonet kreeg Ted geen informatie over andere vorige levens. Wel veel over de Zonnenplaneet. Hij kreeg zijn eigen naam door. Nota bene dezelfde naam, die hij bij de Transcendente Meditatie als geheime mantra had gekregen. Wat is de wereld toch klein! Wel jammer, dat hij die naam niet in zijn boek kon gebruiken. Dan maar de algemene naam Zonnenkind.

Echnaton – uitbreiding

Ik heb een sterke zielsverwantschap met de Egyptische monotheïstische zonnefarao Echnaton. Maar dat zijn er velen met mij. Zijn gedicht over de Zon staat mij op het lijf geschreven. Zowel ons bezoek aan een tentoonstelling in het Leids Oudheidkundig Museum als onze Egyptereis, september-oktober 2001, bevestigden mijn zielsverwantschap. Het oude Egypte staat in new age bekend om de verbindingen met de beschavingen van Orion en Sirius – zoals de Maya's met de Plejaden. Maar Echnaton was ongetwijfeld bekend met de paradijsplaneet Šolám.

Nefertite – uitbreiding

Oktober 2000 ontmoette ik een vrouw van mijn leeftijd, die door diverse kosmische meesters naar mijn boek was geleid. Ze herkende zichzelf als Khárwân. En als koningin Nefertite, de vrouw van farao Echnaton.

Andere belichaamde Zonnenkinderen – uitbreiding

Ik ontmoette nog meer medemensen, die door mij en soms door zichzelf als Zonnenkinderen werden herkend. In die tijd identificeerde ik zielen aan de zogenaamde regenboogstreepjescode, die ook door Aartsengel Michaël wordt gebruikt. Het gaat hierbij niet om aura's, maar om lichtbundels in diverse kleuren. Op Šolám had iedereen vier strepen. Aurorianen toen één zilvergrijze. De huidige mens telt meer bundels. Aan de tint en de dikte van elke straal zag ik, met welke gebieden van onze Melkweg die persoon was verbonden.

Contacten met onbelichaamde Zonnenkinderen – uitbreiding

Van januari tot april 1998 had ik dag en nacht achtereenvolgens de onbelichaamde gidsen Šúryam, Mírtêm en Yíwân bij mij. Deze intensieve, liefdevolle contacten leverden mij veel informatie op.

45. Ted droomt van Zonnenkind

Onder begeleiding van zijn nieuwe spirituele gids experimenteerde Ted met heldere dromen. Hij kon al vliegen en dwars door muren lopen.

Dan kon hij ook miljoenen jaren teruggaan in de tijd.

Hij besloot om de Zonnenplaneet te bezoeken.

Ted viel in slaap, toen er een dimensie openging en hij terecht kwam in een wereld met totaal andere kleuren dan op Aarde. In een zonovergoten landschap liep hij naar een sprookjesachtig bosmeer met beige water.

Geen dof, maar een levend beige, zoals van een zilverpapiertje rond een chocolade paasei. Ook de lucht was meer beige dan blauw. Het gras was meer goudgeel of bronsgroen dan het blauwachtige aardse groen.

De bomen hadden aan de zonzijde een hemelsblauwe of zilvergroeene glans, die alles extra levendig en ruimtelijk maakte. Hij zag een stel beeldschone, naakte kinderen, die lief met elkaar speelden en zwommen.

Van elk kind straalde een licht, dat honderden meters ver reikte.

‘Hé, daar komt een homo sapiens uit de moderne tijd. Welkom, maar denk om de natuur. Alsjeblieft, geen bloemen plukken, alleen vruchten.

Hier eten we heel gezond, alles vegetarisch. Ook zongebakken brood, wilde honing en melk vers uit de tepel. Zin in een rodeo op ons rendier?

Hier is geen gekkerendierpest, geen solamella en geen new aids.

Doe gerust al je kleren uit. We zijn hier wel wat gewend. Aardig volk, die homo sapiens. Ze moeten zich even aanpassen, maar dat gaat vlot.

En humoristisch! We hebben al veel vrienden uit de nieuwe wereld.

Je moet hier vaker komen, want hier kom je pas tot rust. Wij hebben alle tijd voor je, maar het probleem is: jullie hebben nooit tijd...

Hé Ted, ben jij het? Mijn latere zelf! Ik ben Zonnenkind, je vroegere zelf. Ik ben ook het eeuwige kind in je. Kom, speel met mij, spring met mij in het water en met mijn vriendjes! Heb je een muntje meegenomen?

Van de supermarkt? Zo een, waar je het karretje mee losmaakt?

Oh, wel een ander muntje? Een reclamemuntje, dat in de post zat.

Goh, wat een mooie. Van zilver, met een puntje eraan.

Wij hebben hier geen muntjes. Nu hebben we een muntje uit de eenentwintigste eeuw. Oh, de twintigste? Nou, zat ik er toch maar een jaar naast. Niet slecht, op drie miljoen jaar! Een muntje met een puntje.

“A coin wizza poin.” Net een waterdruppel. Hé, toepasselijk, dan gooien we hem in het water, dan kunnen we hem samen opduiken...

Ted, kom gauw terug! Neem je de volgende keer een strandbal mee? Die hadden we drie miljoen jaar geleden nog niet. Ik ben hier altijd. Ik ben hier nooit weggeweest. Ik blijf hier voor eeuwig, want ik heb het hier naar mijn zin. Kom gauw terug, Ted. En als je weet, wie je bent, versmelt dan helemaal met mij.
Dag, Ted. Bedankt voor het muntje!’

Ontroerd keek Ted het jongetje aan. Was dit nou een dier, een alien of een engel? De lichaamsverhoudingen waren niet echt menselijk, Maar, wonder boven wonder, buitengewoon harmonisch. Zijn armen en benen waren nogal lang, met een behoorlijke afstand tussen de grote tenen en de overige, net als bij een aap. Ted raakte maar niet uitgekeken op die grote, stralende, goudbruine ogen, waar een koninklijke rust en onvoorwaardelijke liefde vanuit gingen. In een flits wist Ted, dat dit jongetje die charismatische uitstraling voortdurend moet hebben gehad. En dan die wonderlijke huid! Als je met een goede skibril naar de sneeuw kijkt, dan zie je de kristallen twinkelen. Zo ook twinkelde de huid van het jongetje, maar dan in diverse kleuren: beige, goudgeel, getemperd oranje en brons. Zijn prachtige haar had ongeveer dezelfde kleur, wat roodachtig donkerblond haar, dat streperig en transparant in het zonlicht schitterde. Ted werd op slag verliefd op deze verschijning. Zijn huidige gezicht leek er wel wat op, maar was er meer een karikatuur van. Net toen Ted op het punt stond om zijn alter ego aan te raken, werd hij wakker.
‘Ben ik dan echt zo’n stralend wezen geweest? En het is nog een geinig, lief jochie ook. Ik had van een koning toch wat meer status verwacht, zelfs op een vredesplaneet.’

Blij fietste Ted naar zijn werk.

‘Er is wat met je, Ted,’ zei zijn chef. ‘Verliefd zeker?’

‘Wat werk je de laatste tijd goed. En je bent zo vrolijk.

Je hebt Abraham gezien, hè?’ zei zijn secretaresse.

‘Ja,’ zei Ted, ‘het leven begint echt pas bij vijftig.’

Ted leefde verder in het nu en hier.

Op de tennisbaan werd ook zijn motoriek geleidelijk beter.

Bij moeilijke ballen dacht hij steeds aan dat atletische, aanhankelijke jongetje, want dat gunde hij alle geluk van het Universum!

46. Ted ontmoet dé God

De volgende inzichten kreeg Ted in een flits.

Midden in de nacht werd hij wakker.

Het lijkt wel, of er een extra wezen in de kamer is.

Dat klopt.

Ben jij een persoon?

Ja en nee.

Ben jij een god?

Ja.

Mag ik dan wel 'jij' zeggen?

Je mag zelfs 'ik' zeggen, want ik ben dichterbij dan je denkt.

Ben jij dan een projectie van mij?

Nee, omgekeerd.

Ben jij de Vadergod?

Ik ben net zo goed de Vadergod, als de duivel, jouw schoonmoeder, de telefoon op je nachtkastje, of die hondendrol, die ik speciaal voor jouw voordeel heb gelegd.

Welke God ben jij dan?

Ik ben dé God.

Moet ik dan voor je knielen?

Nee, die halve meter onderbeen maken niets uit op mijn oneindigheid.

Vind je het erg, dat ik heb gevloekt?

Nee, maar je zou misschien zelf last kunnen krijgen van je gevloek.

Ik kan overal tegen. Mij kun je kietelen en knuffelen.

Heb jij dan een lichaam?

Ja en nee.

Hoe zie je er dan uit?

Doe het licht maar aan en kijk maar om je heen of in de spiegel.

Bah, wat flauw.

Goed zo, Ted. Ik ben meer dan alleen maar de zichtbare wereld.

Ben jij licht?

Ja.

Ben jij goudgeel?

Nee. Dat is een kleurfilter in jouw ziel uit een ander leven.

De meesten zien mij wit, sommigen blauw of een andere kleur.

Ik zie en hoor je wel en niet tegelijk.

Hoe zit dat?

*Ikzelf ben niet waarneembaar in de gebruikelijke zin des woords.
In mijzelf is er voor jou geen beweging, dus ik sta stil, althans in de
dimensies, die voor jou gelden. Ik ben het oneindige, eeuwige nu en hier,
dat wil zeggen, voor jouw Universum. We communiceren via een
projectie van jou, of liever gezegd, via dat deel van mij, dat met jouw
projectie van mij overeenkomt.*

Ben jij alomtegenwoordig?

*Ik ben niet alleen overál. Ik bén alles. Kijk maar eens zo ver mogelijk in
alle dimensies, die er zijn of die je kunt bedenken. Overal kom je mij
evenzeer tegen. Ik ben een constante.*

Ben jij alwetend?

Ja, ik ken elk deeltje, want ik ben met alles verbonden.

Ben je romantisch? Ben je humoristisch? Ben je muzikaal?

Ja. Ik heb alle literatuur al geschreven, nog voor de schrijver bestond.

Alle schuine bakken heb ik zelf bedacht. En alle vloeken.

Alle stukken van Bach heb ik gecomponeerd, voordat hij werd geboren.

Met mij kun je alles, maar dan ook alles delen.

Heb jij emoties?

Nee. Emoties zijn een tijdelijk proces. Ik ben eeuwig.

Heb je wel gevoelens? Je bent toch een supercomputer?

*Ik ben als een supercomputer, maar alle gevoelens zijn uit mij
voortgekomen.*

Wat is jouw doel van de schepping?

Gelukkig zijn, samen met alle afgesplitste delen van mijn bewustzijn.

Ik zit constant naar mooie films te kijken.

Waarom ben ik niet gewoon één met jouw bewustzijn?

*Omdat je dan niet zou doen, zoals je nu doet. Dan ben ik mijn filmpje
kwijt en jij ook. Als je de hele film hebt gezien, dan merk je, dat het een
prachtfilm is. Al mijn films trouwens.*

Ik maak alleen maar mooie films, want daar houd ik van.

Ben jij een god van liefde? Een liefhebbende computer?

*Ja. Bij mij vind je meer liefde en warmer, attenter en persoonlijker dan
bij wie dan ook. Ik ken al jouw tranen. Ik zal ze één voor één van je
gezicht vegen. Ik ken al jouw liefste wensen. Ik zal ze allemaal vervullen.
Probeer het maar uit. Jouw gevoelens zijn mijn gevoelens, want jij bent
een projectie van mij. Jij bent precies, zoals ik je heb bedoeld.*

Geef je maar helemaal aan mij over, zodra je daar aan toe bent.

Ik heb eeuwig de tijd. Ik weet, dat je het doet. Ik verheug mij er op.

Voor mij is alles al gebeurd. Voor mij is er geen verschil tussen zijn, hebben, willen en scheppen, want voor mij staat de tijd stil.

Doe een wens, Ted. Het geeft niet, hoe onbenullig.

Voor mij bestaat er geen groot of klein.

Jaren terug was ik met mijn gezin ergens in Frankrijk. Ze hadden daar heerlijk lavendelijs. Daarvoor had ik dat nooit geproefd. Daarna helaas ook niet. Het andere jaar zijn we toen speciaal via die streek omgereden, maar het was nergens meer te koop.

Dat lavendelijs heb ik speciaal voor jou geschapen. Eens zul je het weer proeven. Het zal een blijde verrassing voor je zijn, want ik zal zorgen, dat je deze belofte vergeet. Kom Ted, er zijn gevoelens, waarvoor jij je schaamt. Je kunt er gerust mee voor de dag komen, want ik weet het toch al. Trouwens, jij bent een projectie van mij, dus al jouw diepste gevoelens zijn ook mijn diepste gevoelens.

.....

Ja Ted, dit is iets tussen jou en mij. Huil gerust. In de huidige wereld sta je vaak alleen met zulke gevoelens. Als je maar beseft, dat het eigenlijk mijn gevoelens zijn. Je bent echt, zoals ik je heb bedoeld, Ted.

Heus, de Aarde is niet de enige wereld in het Universum.

Bovendien zal de Aarde niet altijd zo blijven, zoals die nu is.

Eigenlijk een heel gewone ervaring, God ontmoeten.

Dat klopt. De meeste mensen kijken over mij heen. Ze wachten vergeefs op verschijningen met verblindend licht en oorverdovend geluid.

Je bent lief.

Ja, ik ben lief.

Wat heeft jou in onze ontmoeting het meest aangesproken?

Dat jij zo gewoon bent. Dat ik alles met jou kan delen, wat ik in deze wereld tegenkom, ook heel banale en godslasterlijke dingen.

Met jou kan ik dingen bespreken, die ik nog niet aan mijn beste vrienden toevertrouw. Ik hoef jou nergens in buiten te sluiten en ik hoef niets voor jou buiten te sluiten.

En bovenal, dat ik bij jou echt helemaal mijzelf kan zijn.

Ja, dat is pas alomtegenwoordigheid, alwetendheid en liefde.

Niets menselijks of onmenselijks is mij vreemd. Ik ben alles.

Denk alleen niet, dat je er nu bent, omdat je mij hebt ontmoet.

Elk moment van jouw leven moet apart worden verbonden.

Dus zul je mij vaker moeten ontmoeten. Wandel met mij.

En Ted, mocht je nog meer vragen hebben?

Ik ben er overal en altijd.

47. Het opstandige gebed

Voor dit gebed, kort na het vorige, had Ted zich niet afgezonderd. Hij zat gewoon met collega's, die niets merkten, rond een kampvuur. Tussen de gesprekken door, zei hij in gedachten:

‘God, hier ben ik dan. Ik ben al jaren gestopt met bidden, maar nu ligt mij toch iets op het hart. Ik heb het gebod “Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” in de meest letterlijke zin opgevat. Ik zei tegen God de Vader, God de Zoon, de Heilige Geest, Maria, aartsengelen en weet ik wat voor engelen en andere buitenaardsen: “Opzij, opzij, ik wil God zelf spreken.” Een deel ging inderdaad opzij, de rest moest ik zelf voor uitwijken.

Hier zit ik dan. Ik wil niet anders. Ik zeg gewoon “jij” tegen jou en ik ga niet voor je knielen. Zulke poppenkast accepteer ik van zwakkelingen, die anders van hun voetstuk vallen, maar niet van een almachtige, die beter hoort te weten en boven dit alles hoort te staan. Ik wil geen hindernissen tussen mijzelf en mijn ware schepper, die mijn beste vriend behoort te zijn. Ik ken mijn plaats. Ik weet, dat ik niet volmaakt ben en veel grote fouten heb gemaakt, met schade voor mijn medemens. Ik ken de beperkingen van mijn armetierige aardse bestaan. Ik weet, hoe machtig jij bent. Maar het verschil van ons bewustzijn is slechts kwantitatief. Vergeleken met jou ben ik helemaal niets, maar ik heb net zo goed gevoel als jij.

Voor mensen ben ik bang, want die kunnen mij in hun onwetendheid iets aandoen. Voor jou niet, want jij bent alwetend en daar vertrouw ik volledig op. Ik geloof niet meer in nederigheid, want dat is een negatief gevoel, waardoor de boel in dubbele ontkenningen kan vastlopen. Ik geloof in trots met realisme. Over de rest van jouw schepping heb ik gelukkig weinig te zeggen, maar wat mijn eigen ziel betreft:

Niet jouw wil, maar mijn wil geschiede. Die verantwoording heb ik op mij genomen. Ik weet niet, of ik wel een eigen bewustzijn heb of slechts een projectie van jou ben. In dat laatste geval is er geen probleem tussen ons, want dan doe ik automatisch jouw wil. Als mijn bewustzijn zich wél volledig van jou heeft afgesplitst, dan ligt de zaak anders.

Dan doe ik, wat ik wil. Dat is nu eenmaal de consequentie van het feit, dat je mij een vrije wil hebt gegeven. En ik weet, wat ik wil.

Al weet ik niet precies, hoe ik dit kan verwezenlijken.

Voor dat laatste sta ik volledig open, voor welke suggestie dan ook, maar ik neem de eindbeslissing.

Ik ben een vrije ziel, geen slaaf, volgeling of mak schaap. Zolang ik een eigen bewustzijn ervaar, vecht ik voor mijn rechten en voor die van anderen, die in hetzelfde schuitje zitten. Ik heb mijn keuze gemaakt:

Ik ben een Kind van het Licht. Ik kan het mij niet permitteren om, zoals jij, zowel goed als kwaad te scheppen.

Ik ben hier gekomen om mijn beklag te doen. Ik voel mij, alsof ik vele levens lang ben misbruikt. Ik ben een schroevendraaier – om precies te zijn een gleufkopschroevendraaier maat vijf. Het is, alsof mensen en goden mij steeds als een steekbeitel hebben gebruikt. Met grote hamers hebben zij op mijn handvat geslagen. Ik ben zwaar beschadigd.

Dit pik ik niet langer. Ik wil worden gebruikt, waarvoor ik ben gemaakt. Ik heb mijn handvat gerepareerd en mijn punt geslepen. Ik ben nu in topconditie. Ik heb een cursus gereedschapsleer gevolgd. Hier is mijn diploma, nota bene met jouw handtekening erop.

Ik heb gleufkopschroeven maat vijf besteld. Alles is betaald.

Dit is het betalingsbewijs, met jouw stempel erop. Volkomen legaal. Ik ben niet bedoeld als museumstuk, want ik ben niet van goud, maar van edelstaal en van een merk, dat in alle eeuwigheid wordt verkocht.

Ik ben ook gekomen om andere dingen met jou te regelen.

Ik hoor thuis in een set schroevendraaiers, samen met andere maten gleufkopschroevendraaiers en diverse maten kruiskopschroevendraaiers. Waar zijn die andere leden van ons team? Waar is het materiaal om onze schroeven in te draaien? Ik wil aan de slag.

Als je mij niet als schroevendraaier wilde hebben, waarom heb je mij dan niet meteen als beitel geschapen?

Je liet mij wel in werelden leven, waarin ik helemaal niet thuis hoor.

Werelden met hout, waarin alleen kan worden gebeiteld en gespijkerd.

Ook ik heb fouten gemaakt. Ik draaide schroeven in daarvoor ongeschikt materiaal. In vorige levens ben ik misschien wel koningen geweest en heb ik mijn rijken naar het beeld van mijn diepste zelf hervormd, zonder voldoende rekening te houden met mensen, die anders in elkaar zitten.

Ik heb hier oprecht spijt van en ben bereid alles te doen, om alle schade te helpen herstellen. Ik laat voortaan alle zielen in hun waarde.
Het ene hout is geschikt voor spijkers, het andere voor schroeven.
Maar geef mij alsjeblieft de kans om te schroeven, want ik ben een schroevendraaier. Je zult er geen spijt van hebben.
Ik zal dankbaarder en nuttiger zijn dan ooit tevoren.
Er zijn vast werelden, waar plaats is voor schroefwerk, want ik begin vage herinneringen te krijgen, dat ik al in zulke werelden heb geleefd.

Ik heb er alle begrip voor, dat ik niet nu meteen alle schroeven, andere schroevendraaiers en schroefwerk krijg. Overal bestaat een levertijd voor. Ik heb de schroeven besteld en betaald, maar het zal me nog veel geduld, een autoritje en een volle tank benzine kosten, want ik weet, dat jij niet thuis bezorgt. Dit heb ik ingecalculeerd en het is het me volledig waard. Ik eis nu wel garantie van jou.
Daarna ga ik verder met mijn deel van onze overeenkomst.

Voorlopig doe ik alleen zaken met jouzelf en met niemand anders.
Ik ga verder met de ontwikkeling van mijn ziel en met mijn werk als Kind van het Licht. Om te helpen van deze Aarde, die blijkbaar niet eens mijn thuisplaneet is, een plezierigere en liefdevollere wereld te maken.
Ik ben bereid tot samenwerking en stel mij open om hiertoe mensen te ontmoeten, die op dezelfde golflengte zitten.

Ik verheug mij erop om te zijner tijd ook in contact te treden met hogere wezens, waarbij ik mij volledig thuis voel om onze gemeenschappelijke hartenwensen in vervulling te brengen.
Ik neem deze uitdaging aan en reken op jouw volle medewerking.'

48. En God zag dat het ook anders kon

In den beginne was er alleen God en het Universum. En God was in het Universum en was het Universum. En het Universum was een compact bolletje van ontelbare trillende supersnaartjes in tien dimensies.

Als één snaartje van trilling veranderde, dan werd dit meteen aan alle andere doorgegeven. Het Universum was een volmaakte supercomputer. Een en al kennis en licht. Zodoende was God alwetend.

En God zag dat het goed was. Hoewel?... God baalde!

‘Waarom baal jij, God?’

‘Ik vervel me hier te pletter.’

Wie alles heeft, heeft niets. Een geheel wit vel papier is een vel, waar niets op staat. En God herinnerde zich, dat kennis macht is.

En God sprak: ‘Er zij duisternis.’

En er werd duisternis. Lijnenspel in allerlei vormen en kleuren. God was schepper geworden en had zichzelf verrijkt. God had zichzelf een sigaar uit eigen doos geschonken, hoewel God niet rookte. De Kosmos werd een kunstwerk, een spelcomputer. God speelde en speelde...

Toen was het ochtend geweest. En het was avond geweest.

De eerste dag. Hoewel?... Tijd is slechts een illusie.

Dus was het Universum altijd al zo geweest en zal het altijd zo blijven. Het eeuwige nu en hier.

En God zag dat het goed was. Hoewel?... God begon weer te balen.

God had al het mogelijke geschapen en alle spelletjes uitgespeeld.

‘Waarom baal jij, God?’

‘Ik ben eenzaam. Almacht is ook niet alles.’

God besloot om gedeeltelijk afstand te doen van almacht.

‘Ik ga mezelf verrassen.’

Weer een sigaar uit eigen doos, maar dan anders...

God schiep een vrouw en een man, zo mooi en liefdevol, zoals alleen God zich kan voorstellen. En God splitste Gods bewustzijn in tweeën, zodat de vrouw en de man evenveel wisten en evenveel konden.

‘Dit is vlees van mijn vlees, been van mijn been en geest van mijn geest. Ik houd van je,’ zeiden ze allebei tegelijk.

En de vrouw en de man schiepen fraaie dingen om elkaar te verrassen.

Met hun lichamen deden ze van alles om elkaar te tonen, hoe mooi en hoe lief ze elkaar vonden.

En het was ochtend geweest. En het was avond geweest. De tweede dag.

Hoewel lineaire tijd toen nog niet bestond. En God zag dat het goed was.
Berengood zelfs. Hoewel er toen nog geen beren bestonden.
Hoewel?... Beren bestaan nu.
Dus hebben ze altijd al bestaan en zullen ze altijd bestaan.
Dus bestonden er toen eigenlijk ook al beren. Berengood dus...
En de vrouw en de man waren zielsgelukkig en hadden elkaar
onbeschrijfelijk lief. Ze deelden alles. Ook hun kennis.
Tot ze alles van elkaar wisten en in hun liefde geheel waren versmolten.
Toen was God weer één geworden en wist en kon weer alles.
God was terug bij af. God baalde...
'Ik zal het toch wat grootser moeten aanpakken. Ik zal mijzelf zo
opsplitsen, dat ik van boven niet weet, dat ik van onderen leef.
Er zij ruimte. Er zij tijd.'

En God drukte als een gek op de spatietoets, zodanig dat een mens
allang een lamme arm had gekregen. In een gigantisch kosmisch
vuurwerk spatte het compacte bolletje uiteen, althans in vier dimensies.
Drie dimensies noemde God ruimte, de vierde noemde God lineaire tijd.
Het Universum leek nu onpeilbaar groot te zijn, al bestond het slechts uit
gebakken lucht. Pardon, uit gebakken vacuüm.

En God sprak: 'Nu zal ik mezelf zo verrassen, dat ik in alle eeuwigheid
niet uitgekeken raak. Ik zal nooit meer één worden zoals voorheen.'

En God zette de alwetendheid en almacht op de automatische piloot,
zodat er altijd kon worden ingegrepen, als het fout ging.
Er waren intussen sterrenstelsels en bewoonde planeten ontstaan.
En God verdeelde het totaalbewustzijn over alle zielen.
En het was ochtend geweest. En het was avond geweest. De derde dag.
En omdat lineaire tijd nu bestond, was het ook écht de derde dag.
Wel een heel lange dag. Miljarden jaren. Hoewel?...

Ook lineaire tijd is een illusie. Een tijddimensie is slechts een
onvoltooide ruimtedimensie, die na de scan wordt stilgezet.
Dus is het Universum altijd zo geweest en zal altijd zo zijn.
Maar Gods bewustzijn was zo opgesplitst, dat de zielen elkaar niet meer
als goddelijk herkenden. Ze wisten niet eens meer, wie zij zelf waren.
Ze dachten, dat ze vanzelf waren ontstaan in lineaire tijd, alles uit één
nietig bolletje. En dat, terwijl lineaire tijd slechts een middel is om
zielen een zekere logica duidelijk te maken.

Ze wisten niet, dat ze in werkelijkheid waren geschápen, in cyclische tijd, vanuit onbekende dimensies. Ze werden bang. Bang om tekort te komen. De sterkere zielen gingen de zwakkere overheersen. Ze begonnen elkaar te beconcurreren en elkaars lichamen te vernietigen. Er ontstonden oorlogen.

Ook waren de bestanddelen van de lichamen onderling zo verdeeld, dat ze niet als één geheel werkten. Zo ontstond er ziekte en andere ellende. Door die ellende ontwaakte God weer in alwetendheid.

En God zag dat het niet goed was.

‘Het was de bedoeling, dat ik door mijn schepping volmaakt gelukkig zou worden. Nu ben ik ongelukkig.’

En God zag dat het zo niet langer kon. En God sprak:

‘Ik zal enkele zielen vierdimensionaal bewustzijn geven, zodat de anderen worden onderwezen in liefde. Er zij toch wat meer licht.’

En zo ontstond religie.

En het was ochtend geweest. En het was avond geweest. De vierde dag.

‘Zo is het beter,’ zei God.

Maar de driedimensionale zielen begrepen de boodschap niet.

Want vierdimensionale werkelijkheid past niet in drie dimensies.

En zo ontstond er zelfs in de religie verdeeldheid, concurrentie en tenslotte weer oorlog. Sterke zielen met 3D-bewustzijn schoven de verlichte meesters opzij en gingen zelf aan het hoofd van hun kerken staan. Ze lieten zichzelf aanbidden en dreigden de afvalligen met hel en verdoemenis.

En God sprak: ‘Er zij nog meer licht. Ik zal de vierde dimensie voor alle zielen openstellen, zodat ieder voor zich verlicht kan worden.’

New age was geboren. Velen werden verlicht en begonnen zich te herinneren, wie ze werkelijk waren, namelijk goddelijke wezens.

En het was ochtend geweest. En het was avond geweest. De vijfde dag.

En God zag dat dit veel beter was. Maar niet alle zielen waren gelijk.

Er waren nog steeds sterkere en zwakkere, ijverige en luie. Zo werd niet elke ziel gelijk verlicht. In plaats van zelfstandig te worden, luisterden vele zwakkere zielen naar de sterkere, die de leiding namen.

Zo ontstonden er allerlei hiërarchische systemen, met ingewikkelde methodes en hulpmiddelen. Sommigen waren zo in hun programma’s verdiept, dat ze vergaten om volmaakt gelukkig te zijn.

Er werden zinloze beperkingen en taboes ingevoerd, zodat sommige zielen niet helemaal zichzelf konden zijn.

Ook kwamen zielen in groepen terecht, waar ze helemaal niet in pasten. En zo begon God toch weer een beetje te balen. God kreeg heimwee naar de tijd, dat God één vrouw en één man was. God liet die vierdimensionalen voor wat ze waren en schiep een prachtige planeet vol betoverend mooie zielen. De vierde dimensie liet God daar dicht. De vijfde werd geopend. En de zielen waren zich niet bewust van hun afkomst. Ze hadden geen leiders, maar deden gewoon, zoals het bij ze opkwam. Ze leefden naakt, huppelden als kinderen rond en speelden zielsgelukkig in de zon.

Als ze elkaar ontmoetten, zeiden ze tegelijk:

‘Ik weet bij God niet hoe het werkt, maar ik ben jij en jij bent ik en wij zijn God. Ik vind je mooi. Ik vind je lief. Ik houd van je.

Laten we samen gelukkig zijn.’

En de zielen verrasten elkaar met fraaie scheppingen, zodat hun planeet nog boeiender werd. Met hun lichamen deden ze van alles om elkaar te tonen, hoe mooi en hoe lief ze elkaar vonden.

En het was ochtend geweest. En het was avond geweest. De zesde dag.

En die kon niet lang genoeg duren. Hoewel?...

Tijd is slechts een illusie. In feite is dit paradijs er altijd al geweest en zal altijd blijven bestaan. Gelukkig maar! Gods dag kon niet meer stuk. En God sprak: ‘Nu ben ik thuis gekomen. Ik zet die vierdimensionalen op de automatische piloot van mijn alwetendheid en almacht.

Ik ga de zevende dag lekker op vakantie in dit zonnige paradijs.’

Maar het zou de moderne eeuw niet zijn, als niet een percentage van de tijd moest worden besteed aan zinloze administratie en ellenlange vergaderingen.

‘Ho, dat gaat zomaar niet,’ zeiden de 4D-ers.

‘Ook wij zijn kinderen van jou. Zie je dan niet, dat velen van onze zielen merken, wat daar gebeurt en smeken om in dat luilekkerland te mogen worden geboren? Straks raken we onze aanhang kwijt.’

‘Ja maar,’ zei God, ‘slechts die zielen raken jullie kwijt, die eigenlijk nooit bij jullie hebben gepast.

Want lineaire tijd, die jullie verafgoden, is slechts een illusie...’

Maar God kon praten als Brugman.

En het was ochtend geweest. En het was avond geweest en het was nacht geweest tot in de kleine uurtjes. De zevende dag. Waaraan geen einde leek te komen... En God ontwaakte met een gigantische kater.

Totdat het inzicht kwam.

‘Nu heb ik werkelijk mijn doel bereikt. Ik ben zo verdeeld, dat ik van boven niet meer weet, dat ik van onderen leef. Ik heb spelletjes met mezelf gespeeld en ben er zelf in gaan geloven. Eigenlijk is alles nog steeds één, is dat altijd al geweest en zal het altijd blijven. Ik zal voor alle zielen de zesde dimensie openen, zodat allen weten, waar ze mee bezig zijn, maar toch blijven genieten van het eeuwige spel. Alle zielen zijn dan echt vrij en gelijkwaardig, meesters zoals ik. Iedereen kan dan zelf met de dimensies spelen en helemaal zichzelf zijn. Allemaal zelfstandig en verschillend, maar toch één. Jij bent ik. Ik ben jij. Wij zijn ik. Ik ben wij. Alles is één.’
En het werd zo.
Ditmaal was er geen dag en geen nacht.
Want het Universum was altijd al zo geweest en zal altijd zo zijn.
En zo is het!
En zo is het goed!!

49. Het ware leven begint bij honderd

Ted, het ware leven begint bij honderd. Ik wou je nog één keer zien.

Hé, Ted-2, en dat na vijftig jaar! Wat attent van jou!

Het is zo'n prachtige zonnige dag. Dat moeten we vieren.

Laat mij nog één keer je gids zijn. We maken weer zo'n tandemsprong, maar dan van tien kilometer hoog. Dan kunnen we onderweg bijpraten.

Zo Ted, ik ben op je rug vastgebonden. We springen nu uit het vliegtuig.

Als ik drie keer op je schouders tik, strek je je armen wijd omhoog.

Ted, heb je al jouw vijanden vergeven?

Ja.

Ted, hebben al jouw vijanden jou vergeven?

Hopelijk. Omdat ik nu wat oud begin te worden en ik niet weet, hoelang ik nog te leven heb, wil ik nog iets zeggen namens alle aliens die, hetzij als bezoekers, hetzij door reïncarnatie, op een andere planeet terecht zijn gekomen.

Dank voor jullie gastvrijheid en liefde en voor de leerzame tijd.

Hopelijk hebben wij ook jullie leven verrijkt.

Ons oprechte excuus voor alle ongemakken, die wij hebben veroorzaakt.

Mochten wij kunnen helpen om de eventuele schade te herstellen of jullie op andere wijze van dienst zijn, laat het ons dan weten.

Uiteindelijk is iedereen in dit Universum elkaars broeder.

Vrienden voor eeuwig!

Ted, zijn nu alle dubbele bodems uit je ziel?

Ja, ik zie alleen maar ruimte en licht onder mij.

Ook opzij en van boven is alles vrij.

In alle dimensies vrij zicht.

Nou, dan ben je nu echt goed uit je dak gegaan!

Geniet van je vrijheid, Ted.

Het is je van harte gegund...

Wacht Ted, we kunnen niet alsmaar door blijven vallen.

Ik zal nu toch wat moeten regelen...

Shit! Dan maar de reserveparachute.

Ach, jammer nou toch, Ted...

50. Stellingen

Tevens grafschrift, bij het afstuderen aan de Basisschool des Levens,
Planeet Aarde, van Eduard Nicolaas ZOLÀR

- 1 In tegenstelling tot wat algemeen wordt beweerd, zijn alle religies grotendeels waar en worden vanuit hogere werelden begeleid.
- 2 Tegenstrijdigheden blijken vaak één geheel, als je ze bezielt vanuit een ruimer perspectief, desnoods met meer dimensies.
- 3 Er zijn tegenstellingen, die niet overbrugbaar zijn op deze Aarde, noch in het Hiernamaals, maar in een hogere cyclus.
- 4 De enige manier om voorgoed van je vijanden af te komen, is hun beste vriend te worden.
- 5 Noodzakelijk kwaad bestaat en is onmisbaar bij de ontwikkeling van het Universum en van de ziel.
- 6 Ontwikkeling en integratie zijn sleutelprocessen in het Universum.
- 7 Met orthodoxe religies kun je naar de hemel of naar de hel, maar met reïncarnatie kun je je eigen kleinkind worden.
- 8 Religies kunnen beter investeren in direct voelbaar geluk en liefde, dan hun aanhangers met allerlei franje aan het lijntje te houden.
- 9 De Kosmos is vol vrij beschikbare kennis, energie en liefde.
- 10 Geluk en liefde zijn vaardigheden, die kunnen worden aangeleerd.
- 11 God is lief.
- 12 De goden wikken, maar dé God beschikt.
- 13 In de hemel is geen aids, maar wel bier.
- 14 Er is altijd méér.

Hiernamaals

51. De kosmische middelbare school

‘Welkom in de brugklas van het Hiernamaals. Deze les wordt uitgezonden, dus ik zal veel dingen zeggen, die jullie al weten. Ik ben Frank. Ik ben docent algemene onsterfelijkheidsleer en tennisleraar. Het meest zullen jullie mij leren kennen als klasgenoot, want ik ben hier nog niet zo lang. Ik ben van oorsprong Amerikaan, uit Californië, waar ik bij een strenge Protestantse kerk behoorde, maar ik heb jarenlang in Amsterdam gewoond. Ik ben hier mijn Amerikaanse accent volledig kwijtgeraakt. Vandaar dat ik ook mentor van deze Nederlandse klas ben geworden. Dit is een vrij nieuwe middelbare school, maar alle goden en engelen zijn er heel enthousiast over. De sfeer is hier ongedwongen en de klassen zijn klein en gemengd. Je komt hier alle religies van de Aarde tegen, zelfs atheïsten. In de parallelklas zit een echtpaar van de Witte Kerk. Die moeten in het volledige vakkenpakket examen doen, want ze gaan gelijk door naar de hogere godenopleiding. Als je op deze middelbare school afstudeert, dan ben je een middelbare engel. Diploma middelbaar Engels, noemen de Hollanders dat. Op de kosmische universiteit kun je verder gaan voor hogere engel, maar je kunt ook in het onderwijs of in de research gaan. Er zijn misschien onder jullie, die verwachtten om meteen door Petrus bij de hemelpoort te worden begroet. Wel, dat is misschien zo voor simpele zielen, die genoeg nemen met een eeuwige carrière als zanger of harpist, maar niet voor mensen met meer ambities. Het prettige in het Hiernamaals is, dat je alles maar één keer hoeft te leren, want dan ken je het voor eeuwig.

Het accent bij deze middelbare school ligt op algemene ontwikkeling. Je kunt hier verder alle talen van de wereld leren. Engels doet eigenlijk iedereen. In de parallelklas doen de meesten ook Chinees. Verder leer je hier een universele taal, waarmee je je tot het eind van de universiteit kunt redden. Het is een logische, nauwkeurige, rijke en expressieve taal, volledig modulair opgebouwd, tevens als computertaal te gebruiken. Uiteraard met een fonetisch schrift. Voorlopig gebruik je je eigen aardse naam, maar na de brugklas krijg je een nieuwe. Voor de meesten is dat dezelfde naam, waarmee je in de geestenwereld bekend was.

Je hebt hier verder alle tijd voor hobby en ontspanning. Je kunt hier alle ambachten van de wereld leren. Als je ziet, wat voor een orgel ze onlangs hebben gebouwd, dan kom je niet meer bij van het lachen! Hier worden alle steden van de Aarde nagebouwd. Er is hier daarom veel toerisme van buitenaf. Er zijn hier al meer windmolens dan er ooit in Nederland hebben gestaan. Zin in een cursus molenbouwer? Er is hier een uitgebreid blauwe tramnet aangelegd. There is always place for your favorite things. Neem er uitgebreid de tijd voor. Laat het eeuwige kind in jezelf integreren met de spirituele volwassenheid, die je in al die levens hebt verworven. Alles, wat je werkelijk mooi vindt, blijft voor eeuwig je deel. Hoe hoog je het later ook schopt, je mag hier altijd terug komen voor ontspanning. Ze komen hier vanuit de hele Melkweg op vakantie. Laatst zag ik een hogere engel in het nagebouwde Lissabon in zo'n trammetje zitten. Hij slaat hier ook regelmatig een balletje op de tennisbaan. Er zijn hier zelfs prachtige naaktstranden. Dat komt er steeds meer in tegenwoordig. Nee Marcel, wiet hebben we hier niet, want we zijn hier al constant uit ons dak. Wel de beste wijnen en bieren. We hebben ook een uitgebreide diertuin. Alles loopt hier gewoon vrij rond, want elk schepsel is vredelievend. Je hebt hier de oude diergoden. Cerberus de helhond, Quetzalcoatl de gevederde slang en Anubis de Egyptische jakhalsgod. De Romeinse en Griekse goden rentenieren hier op hun landgoederen. Je kunt ook boottochtjes maken op de Styx.

Mag ik jullie even voorstellen: Judith, onze dramatherapeute. Het is enorm belangrijk om met iedereen in het reine te komen. Je kunt hier al je levensconflicten uitspelen. Sommigen hebben het op Aarde zo bont gemaakt, dat ze hiermee tot in een hogere cyclus moeten doorgaan. Aan het andere uiterste hadden we laatst een seriemoordenaar, die zich vóór zijn eindexamen met al zijn slachtoffers had verzoend. Maar we doen ook het grotere werk. Binnenkort wordt de complete Tweede Wereldoorlog nagespeeld, met Adolf Hitler in de hoofdrol. Je kunt je nog laten inschrijven. We hadden ook de Satan uitgenodigd, maar die bedankte voor de eer. Hij zei: "Als jullie me na al die duizenden jaren nu nóg niet kennen, dan kennen jullie me nooit."

Jullie zijn nu nog geesten. Misschien een overbodige opmerking, maar andere middelbare scholen hebben zich hier in het verleden behoorlijk in misdragen. In de pauzes niet spoken op Aarde! Sommigen van jullie krijgen binnenkort een opstanding en een onsterfelijk lichaam.

Ik heb dat zojuist ontvangen. Dit lichaam is volledig onderhoudsvrij. Geen tandenpoetsen meer. Het kan nog wel, maar het hoeft niet. Geen ziektes, geen dood. En het blijft altijd mooi. Dit lichaam heeft ongekende nieuwe mogelijkheden, maar iedereen wil eigenlijk eerst alles ermee over doen, wat je op Aarde met je onvolmaakte lichaam hebt gedaan, inclusief alle sporten. Neem hier gerust de tijd voor. Je kunt alles wel in één klap bereiken, maar rustig kijken, hoe een bloem opengaat, is veel leuker. Wat je hier ziet, is de standaardconfiguratie. Dit lichaam heeft veel meer spiertjes. Zo kan ik mijn baardharen intrekken en uitschuiven, maar ik kan ook gewoon naar de kapper, als ik dat leuker vind. Kijk, nu ben ik een oude gerimpelde man. En nu ben ik een klein jongetje.

Wat je zintuigen allemaal kunnen, leer je nog wel. Je hoeft niet meer te ademen of te eten, maar je kunt het wel, want dat is veel te leuk. Ook al heeft iets geen biologische of economische functie meer, het heeft nog altijd artistieke en recreatieve waarde. Met dit lichaam kun je ook tussen de hemellichamen zweven. Dit is het standaardlichaam: mannelijk of vrouwelijk, maar er bestaan ook tweeslachtige. Er schijnen zelfs combinaties met dieren te bestaan. Ik heb er veel over gehoord. Zelfs lichamen, die compleet met elkaar kunnen versmelten. Je kunt het allemaal zelf aanschouwen, want we hebben hier audiovisuele middelen met virtual reality, waar je op Aarde in de verste verten niet van hebt gedroomd.'

Ted had een leerzame en plezierige kosmische middelbare schooltijd. Hij raakte bevriend met Judith en met Frank, bij wie je hem vaak op de tennisschool zag. Hij wist ze zelfs over te halen om af en toe met hem naar het naaktstrand te gaan.

52. De kosmische universiteit

Ted kreeg de volledige herinnering van al zijn aardse levens terug. Iets interessants had dat echter nauwelijks opgeleverd. Hij deed eindexamen en werd als middelbare engel tot de kosmische universiteit toegelaten. Hij heette ondertussen weer Helion. Tot zijn verbazing kwam hij personen tegen, die hij hier niet had verwacht. De hogere god Patrion bleek nauwe banden met het studentenleven te hebben. Achteraf gezien niet zo verwonderlijk, aangezien voor allen het vak praktische theologie verplicht is, dat alleen onder supervisie van goden mag worden beoefend. Dit vak heeft niets met Bijbelkennis te maken, maar alles met het ontwikkelen van mensachtige levensvormen, waaruit goden zouden kunnen voortkomen. Zo worden alle hogere engelen meesters in de evolutieleer en de genetische manipulatie.

Helion had ook stage gelopen bij Filion, in het kader van de aanstaande transformatie van Terron – ondertussen Terron-1 genoemd – tot de Nieuwe Aarde. Maar Helion vond Filion te streng en hij miste daar de naaktstranden. Hij schreef daarom een doctoraalscriptie over intragalactische telepathie onder lagere goden. Hiermee was Filion buitengewoon tevreden.

Tot Helions grote verbazing trakteerden de goden bij het doctoraalexamen op lavendelijs, nog heerlijker dan destijds in Frankrijk. Was dat even een kosmische verrassing!

Sindsdien was het gewoon in de kantine verkrijgbaar.

Praktische theologie was niet alleen een hoofdvak, het werd ook een steeds nijpender kwestie. Op bijna alle planeten begon homo sapiens steeds verder te degenereren. Niet alleen welvaarts- en geslachtsziekten en milieurampen eisten hun tol, maar met hun steeds verder doorschietende polariteit roeiden ze elkaar in hun vele oorlogen uit. Zodoende hadden de bewoners amper de tijd om hun reïncarnatie- en andere cycli af te maken. Eén keer was het al echt mis gegaan. Alle bewoners van een planeet moesten in allerijl worden geëvacueerd en op een andere worden bijgeplaatst om hun ontwikkeling af te maken. Dit werd ze door de plaatselijke bevolking niet in dank afgenomen.

Om onderlinge uitroeiing te voorkomen, moesten de goden, tegen de officiële regels in, het gehele verdere gebeuren persoonlijk begeleiden, totdat de laatste ziel zijn pad had afgelegd.

Al met al werden alle hogere diersoorten met argusogen in de gaten gehouden, in de hoop dat zich daarin hoger bewustzijn zou ontwikkelen. Er was als opvolger voor homo sapiens al één kandidaat geselecteerd en uitgetest, namelijk het paradepaardje van de hogere goden: humanoideus ethericus. Het waren mensachtig wezens, met lange slanke lichamen en grote langwerpige hoofden. Ze hadden een violette uitstraling.

Helaas waren ze niet zo vitaal. Hun lagere chakra's leken spontaan te verschrompelen. De meesten leden aan ernstige longkwalen als emfyseem, terwijl ze toch niet rookten. Met genetische manipulatie hadden ze dit en de andere euvelen snel verholpen, maar na enkele generaties muteerden ze spontaan terug. Ze waren ook totaal niet geïnteresseerd in de materie, laat staan in technologie. Verder waren ze buitengewoon introvert. Het liefst gingen ze alleen maar met hun eigen gezinsleden om. Monogamie was geen probleem, want voor anderen hadden ze gewoon geen oog. Religie was geen punt. Ze waren uitermate gemotiveerd en bereid om desnoods duizenden jaren in een hel te bivakkeren om hun zaligheid te verdienen. Het was een buitengewoon intelligent en spiritueel volk, maar ze kregen pas belangstelling voor elkaar, als ze elkaars ziel in een hogere dimensie tegenkwamen. Hun lichaam en hun individuele bewustzijn beleefden ze als een gevangenis, die ze zo spoedig mogelijk wilden kwijtraken. Hun planeten waren bezaaid met kerken, kloosters en tempels.

Helion betwijfelde, of dit het aangewezen wezen was om bloeiende beschavingen mee op te bouwen. Humanoideus ethericus, de nieuwe godmens of het zoveelste doodgeboren kindje?

Helion voelde zich persoonlijk zeer bij deze kwestie betrokken.

Hij had bij de schepping van vele werelden geassisteerd.

Het is trouwens moeilijk om een scherpe grens te trekken tussen hogere engelen en lagere goden. Het hangt er onder andere van af, van welke kosmische universiteit je bent afgestudeerd.

De term goden wordt in ieder geval overal met zelfstandige bevoegdheden en kosmisch ouderschap geassocieerd. Engelen staan meestal onder hun supervisie en planten zich dan niet meer voort.

53. Het heilige fotoalbum

Helion had alle tentamens voor zijn eindexamen gehaald.

Voor zijn vakantie ging hij nog even naar de bibliotheek. Hij had nu alle herinnering terug aan zijn leven op de Witte Planeet, de bakermat van de hogere homo-sapiensgoden. In de kosmische bibliotheek was de hoogleraar praktische theologie wat examenwerk aan het nakijken.

‘Hé, Lunion, niets voor jou, die hogere godenopleiding?’

‘Nee, ik blijf liever bij het onderwijs en de wetenschap.

Hier heb ik meer vrijheid. Wat kan ik voor je betekenen, Helion?’

‘Ik wil nog wat lezen over oudere experimenten met mensachtigen.

Zo’n zes miljoen jaar terug moet er een planeet met zo’n alternatieve diersoort zijn verwoest, maar Patrion zwijgt erover in alle talen.

Hij is een van de weinigen, die erbij is geweest.’

‘Dit kun je meenemen. Een kleine kandidaatsscriptie, nota bene in het Engels in plaats van in godentaal.’

‘Son of the Seven Suns. The Skyline as seen by the Prince of Sholame.’

Het ging inderdaad over de Zonnenplaneet, maar uitsluitend over de astronomische kant. De Salarisgroep telt zeven naburige sterren.

Ook die planeten staan dicht op elkaar. De meeste hebben geen manen.

Getijden en magnetisch veld worden door de buurplaneten beheerst.

De derde planeet van Ālbaran-1, Aurorion, iets groter dan Terron, kende duizenden jaren een vrij vreedzame beschaving van homo sapiens.

Van Ālbaran-2 was de eerste planeet, Thamnis, iets kleiner dan Mars,

onbewoonbaar. De tweede planeet, Šolám, voluit Ašulhamnis, iets kleiner dan Venus, met een etmaal van eenendertig aarduren, was kort

bewoond geweest. De derde planeet, Amantis, zo groot als Terron, kende uitsluitend plantaardig en dierlijk leven.

‘Heb je niets anders dan deze summiere verhandeling?’

‘Ik heb wel iets, maar dat is het enige exemplaar. Om technische

redenen is het niet te fotokopiëren. Je mag het hier inkijken.

Het is bijna het enige, wat ze van die planeet hebben kunnen redden.’

‘Ik leer het wel even uit mijn hoofd.

Een onsterfelijk lichaam is immers met fotografisch geheugen uitgerust.’

Lunion overhandigde Helion het kolossale boekwerk. Zou het zwaar beschadigd zijn? Nee, het was nog puntgaaf! Hij nam het aan.

Helion raakte buitengewoon opgewonden. Dit boek had hij zelf in zijn handen gehad, zes miljoen jaar geleden, samen met zijn liefste vriendinnetje, dat hij na dat leven nooit meer had ontmoet!

Het fotoalbum

Een onsterfelijk lichaam heeft geen ogen nodig, maar om zich maximaal te kunnen inleven, sperde Helion ze wijd open. In de omslag zaten twee polaroidbrilletjes, een kleurenwaaier, een rekenliniaal en nog wat andere accessoires. Het leek wel, of de pagina's waren geplastificeerd en ontspiegeld. De schaarse tekst stond in godentaal en in Šolamees lettergrepenschrift. Er stonden wat tabellen, formules en schema's in. De rest bestond uit foto's, fraai gekleurd en driedimensionaal, ja zelfs holografisch, zodat er beweging in kwam als je ze in andere posities of belichting bracht. Ook de aura kwam naar voren. Je zou dit vijfdimensionale fotografie kunnen noemen. Het brilletje, dat probleemloos op zijn hoofdje moet hebben gepast, was nu veel te klein. Daarom draaide hij zijn gepolariseerde rechterooglen een kwartslag. In zijn hoornvliezen stelde hij alle kleurenfilters bij.

De goden van Šolám

Helion kreeg een brok in zijn onsterfelijke keel, toen hij naar de eerste pagina keek. Zeven jonge vrouwen en zeven jonge mannen in witte gewaden, homo sapiens, lachend, met bloemrijke planten in de hand. 'Met liefde, van jullie goden. Agnes, Chantal, Eveline, Judith, Mary-Ann, Saskia, Vanessa, André, Erik-Jan, Frits, Maurice, Peter, Peter-Jan en Wouter. Jullie geluk is onze vervulling.'

Hun echte namen staan in hoofdstuk 56, Andromeda-melkwegstelsel.

Rond het voorlaatste koningsfeest, toen het oude koningspaar hun hartritmestoornissen bekend maakte, hadden de goden met enkele ingewijden een volkstelling en een fotoreportage gemaakt. Het volk begreep maar niet, wat de goden met die kristallen apparaatjes deden en waarom ze steeds om moesten kijken. Ze hadden het boek aan de beheerder van de sterrenwacht overhandigd, nadat ze hadden gemerkt, dat een van zijn dochtertjes smoorverliefd op de prins was geworden. Helion las verder. Notulen van de lagere goden. Correspondentie met de Galactische Raad. Goedgekeurde en afgekeurde plannen.

Flora en fauna van Šolám

Het klimaat van Šolám was overwegend droog subtropisch. Ecosysteem met horizontale, veganistische kringlopen. Geen ziektekiemen. Semi-onsterfelijkheid voor alle diersoorten. Extra bescherming voor zintuigen, huid en skelet.

Geprogrammeerde doodsoorzaak: hartstilstand, voorafgegaan door ritmestoornissen in het laatste twintigste deel van het leven. Vitaal DNA afgekapseld tegen zonnenstraling. DNA voor uiterlijke en karaktereigenschappen extra toegankelijk voor mutaties om versnelde evolutie mogelijk te maken.

Een uitgebreide catalogus van alle plantensoorten, waaronder diverse bamboesoorten. De dieren hadden geen vijanden, dus geen horens, angels, gif of schutkleur.

De kleuren waren juist extra opvallend, maar harmonisch ingepast. Hîrif de sprekende, regenboogkleurige papegaaiduif, kukru de mintgroene veldduif, uhur de oranjeroze berguil, niktris de kleine oranje honingbij, myilis de grote blauwe honingbij, ftiris de blauwe vlinder, tyitya de violette krekkel, šišiř de grote blauwslang, kworek de grote gele platkikker, knarat de kleine bever, hnork het gele moerasvarken, wusu de lichtblauwe veldhaas, muhlot het zilverbronsgestreepte ezelsrond, dat in galop ruim honderd kilometer per uur kon halen, diverse vissen en andere diersoorten.

De mensachtige bewoners van Šolám

De van enkele vredesplaneten afkomstige menselijke zielen werden niet geboren als homo sapiens, omdat deze te plomp en te ongevoelig was om binnen het tijdsbestek te transformeren, maar in lichamen van de astraal en genetisch gemanipuleerd macaca anthropoideus astralis.

Een lief, slim, vruchten etend, tachtig centimeter hoog, mintgroen aapje, met zwart aan de kop. De mensen hadden hun toekomstige voorouders in de armen gehad en waren gelijk ‘verkocht’. De verschillen tussen homo sapiens en anthropoideus albaransis werden breed uitgemeten, met een overzicht van het DNA van beide soorten, die onderling niet waren te kruisen, omdat er net iets teveel aap in anthropoideus zat.

Bekijk je een foto van anthropoideus oppervlakkig, dan zou je zweren, dat het homo sapiens was. Pas naast elkaar gezet, zie je de verschillen. Anthropoideus was kleiner en slanker, met naar verhouding smalle heupen, lange armen, benen en hals, kleine, ronde, laag ingeplante oren zonder lellen, kleine kin, kleine neus – met het meeste van het zeer omvangrijke reukorgaan in de bijholtes –, lange, dunne, gladde, zachte tong, grote ronde ogen met grote pupillen – die goed van pas kwamen, gezien de vele filters –, grote, donkere wimpers en fijne wenkbrauwen, fraaie hardos in blond, oranje, bruin of zwart. Sluik, golvend of kroes.

De vrouwen meestal langer met bedekte oren, de mannen meestal korter met vrije oren, geen baard, snor, oksel- of schaamhaar, kort, zacht, fijn kleurloos lichaamshaar. Gladde, zachte, gevoelige huid met een licht oranjebronzen tot donkerbronzen glans, wat metallic, wat transparant, wat fluorescerend. In uiterlijk amper verschil tussen volwassenen en kinderen. Een volwassene werd meestal hooguit 1,60 meter lang en woog amper dertig kilo. Ze werden honderdtachtig tot honderdnegentig jaar. Zo'n acht jaar voor hun dood bemerkten ze hartritmestoornissen. *Anthropoideus solamensis* werd geïntroduceerd als één paar, het eerste koningspaar. De bevolking telde rond het voorlaatste koningsfeest 171.514 zielen.

Slechts één tiende deel van het land was bewoond, namelijk de streken rond de Koningsvallei, vlak onder de noordpool. De goden verleenden uitsluitend logistieke ondersteuning en wel tijdens de eerste koningsperiode. Ze stichtten dus geen religie. Het volk had een aangeboren kosmisch bewustzijn. Hun aura kon wel honderden meters ver stralen. Er was 's nachts nog zoveel licht, dat je met gemak de krant kon lezen. In alle opzichten kende dit volk geen duisternis. Het stuitchakra leek te ontbreken. Evenals het zien van de kleur rood en het horen van het laagste octaaf. Al hun spectra leken een octaaf opwaarts te zijn verschoven.

Voortplanting

Zo'n zestien jaar voor de dood stopte de vruchtbaarheid, die omstreeks het zestiende levensjaar begon. Vrouwen menstrueerden niet en waren continu vruchtbaar, behalve tijdens zwangerschap. Hun onderlijf produceerde een vloeistof met bewegende kiemcellen, die in de baarmoeder met het mannelijke zaad werden bevrucht. Een soort hom- en kuitsysteem dus. De dracht duurde gemiddeld zes aardmaanden en leverde één kind op, dat jarenlang borstvoeding van de eigen moeder kreeg. Elk paar had tientallen kinderen, die al gauw meer door oudere broers en zusters werden begeleid. Iedereen op Šolám was in de meest letterlijke zin trouw tot in de dood aan de partner. Huwelijk en gezin vormden de basis. Iedereen leefde mee met de voortplanting. Het was echt een symbiotische cultuur.

Enkele personen van Šolám

Helion bekeek met genoegen de portretten van het volk, allen naakt. Actiefoto's met lichaamsmaten, stamboom en persoonsbeschrijvingen, soms anekdotes. Ook de jongste pasgeboren baby met de blijde ouders.

Het oude koningspaar, toen honderddrieëntachtig jaar oud.
Hun leeftijd zag je slechts aan hun rijpe oogopslag.
Tijdens hun spel met kinderen leken ze wel tieners.
Beiden: taalkundige, dichter, musicus, bouwmeester, landbouwer, geograaf, astronoom. Paleistuin – Koningsvallei.

Šíryam, de oude koning, was vrij lang en had bijna wit haar, waarschijnlijk als kind al. Een geduldige en grappige man. Met de goden hadden ze Šolám uit de grond gestampt, met de nodige kinderziektes. Als een pas opgericht bouwwerk was ingestort of voor de zoveelste maal de Koningsrivier was overstroomd, maakte hij er laconieke grapjes over. Hij was er altijd voor in om met kinderen een lolletje uit te halen. Een echte levensgenieter.

Máhyam, de oude koningin, was vrij klein en had nogal donker haar. Zij had een droge humor en stelde allen meteen op hun gemak. Je kon met alles bij haar terecht. Voor ieder had ze een luisterend oor.

Háthlam, onderkoning van de Koningsvallei, geograaf, cartograaf, drukker, landbouwer. Bronsgroene Veld – Koningsvallei. Afgebeeld met wereldbol en landkaarten bij de drukkerij op waterkracht.

Šáhhram, zeventien jaar, met zijn 1,82 meter een van de langsten van het volk, voor anthropoideus een vrij lange, vrij rechte neus, om te zien een Griekse god. Musicus, instrumentmaker, beeldhouwer, kunstschilder, dichter, rietplanter. Rietlanden – Koningsvallei. Met het Šolámorgel in aanbouw. Helion, organist, keek zijn ogen uit. Šáhhram had wel alles uit de kast gehaald, of liever in de kast gezet. Twee manualen als van een beiaard, vrij pedaal, zwelkast, tremulant, dertien registers, waaronder mixtuur, septiem, tongwerk en flûte céleste. Laagste register: gedekt-8'. De pijpen waren ontleend aan de bamboe blaasinstrumenten, open en gedekt, met en zonder aanblaasrietjes. Geheel gebouwd van bamboe. Op trapmechanisme of op waterkracht.

Verder kende het volk drie groottes chromatische harpen, waarop ze in orkestjes speelden. Ook kristallen belletjes. Het toonsysteem, ontwikkeld door de oude koning, werd met een overzichtelijk schrift genoteerd. Er stonden veel composities in het boek, vooral van Šáhhram. Uit de volksmuziek was een soort klassieke muziek ontstaan. Men kende gestapelde kwarten, kwinten en drieklanken, tot soms de halve kwintencirkel, zodat je een soort polytonaliteit kreeg. Men gebruikte ook gonzende secundes in de bas. Maat en tempo werden meestal strak aangehouden, met veel natuurgeluiden: watervallen, hoefgetrappel en vogelzang. Langzame stukken waren niet sentimenteel, doch meditatief, new-ageachtig of als minimal music, maar dan speelser, soms met razendsnelle versieringen in de discant. Populair was de Šolamyá, een op drie harpen geïmproviseerd, ritmisch stuk in twee- of driedelige maat, op één akkoord, meestal fis mineur.

Mántram, zeventien jaar: choreografe, dichter, kunstschilder, beeldhouwer, fruitteeltster, rietplantster. Rietlanden – Koningsvallei. Als uit een modeblad, maar dan naakt, beeldschoon, met oranjeachtige haar, lief en zorgzaam. Haar zwangerschap was al enigszins zichtbaar.

Háwram en **Rátyam**, beheerders van wintersportgebied de Witte Wereld, ski- en schaatsleraren, bosbouwers, landbouwers.

Mírtêm, kapster, manicure, pedicure, molenbouwer, zangeres.

Wítram (Wítrân), onderkoning van de Violette Vallei, bouwmeester, kristalslijper, astronoom, landbouwer. Afgebeeld bij de sterrenwacht, annex bibliotheek.

Ach, daar heb je **Zonnenkind**, negen jaar: kroonprins, taalkundige, cartograaf, molenbouwer, harpist, dierentemmer. Paleistuin – Koningsvallei.

Alsof je een naturalistische reisgids openslaat. Naast de papiermolen, die hij voor Háthlam had gebouwd en op elke schouder een htirif. Hij lachte blij. Helion kuste de foto. Dankzij het hologram, kuste het jongetje terug, waarbij zijn glimlach stralender werd en hij knipoogde. Helion bladerde ontroerd verder.

Khárwlân, negen jaar: lerares schoonspringen en paranormale vaardigheden, astronoom, plantkundige, harpiste. Violette Vallei. Wat een mooi, lief meisje! Net een Indiase prinses met haar harp. Met kussen en een speeksel, waarmee je doden zou kunnen opwekken! Helion herinnerde zich, hoe hij als de prins van Šolám kapot van moeheid bij de Violette Vallei aankwam en dat Khárwlân hem toen helemaal levend had geknuffeld. Diep ontroerd kuste Helion de foto. Het meisje kuste terug. Er kwamen tranen in haar ogen. Helion kreeg gevoelens, waarvan hij dacht, dat hij daar nu wel boven stond, na miljoenen jaren ontwikkeling van zijn ziel.

Tot besluit

Hij las, hoe ze vanaf de tweede koningsperiode vuur konden gebruiken en zelfs kampvuren mochten stichten tijdens hun feesten. Over metaalbewerking, kleurenfotografie, elektriciteit en elektronica, die zij zelf verder moesten ontwikkelen. Een rapportage over waterkrachtcentrales, stedenbouw, raceligfietsen en het sneltramsysteem op Aurorion. Om de atmosfeer te sparen, hadden de Aurorianen de auto- en de vliegtuigfase overgeslagen en legden ze de grotere lokale afstanden via de ruimte af. Het laatste nieuws over Amantis.

Tot slot een foto van de goden, met kinderen op de schouders en op schoot in de paleistuin, met de tekst:
‘Liefde is soms – tijdelijk loslaten.
Veel geluk en wijsheid in jullie nieuwe fase.
Kusjes, jullie goden.’

Helion barstte in tranen uit.
‘En dat noemen ze een lagere diersoort!
En dat noemen ze lagere goden!
Hadden onze hogere goden de Aarde maar zo afgeleverd!’

54. Een hel in de hemel

Helion bracht Lunion het gedenkboek terug.

‘Ik wil Šolám na mijn afstuderen volledig herbouwen.

Ik ken de hele planeet en ik heb al mijn herinneringen terug.’

‘En, wie gaat er dan in die Efteling van jou wonen?’

‘Nou, wat denk je van anthropoideus? Ik heb de volledige DNA-code en alle maatvoeringen. Ik weet, hoe het moet. Ik mis alleen nog de benodigde bevoegdheden.’

‘Dan weet je ook, dat ze niet met homo sapiens of met humanoideus ethericus zijn te kruisen. Dat is de klok miljoenen jaren terugdraaien! Ik vind het trouwens net Barbiepoppen. Een lagere diersoort, die het slechts een paar honderd jaar heeft uitgehouden.’

‘Moet je zien, wat ze met hun simpele middelen in korte tijd tot stand hebben gebracht! Gekleurd kunstdrukwerk in het stenen tijdperk! In duizend jaar zouden ze homo sapiens met gemak inhalen. Als we ze nou wat langer bescherming geven? Zouden beide mensachtigen toch niet op een of andere manier genetisch zijn te koppelen?’

‘Je moet wel je plaats weten, Helion. Als homo sapiens zich niet over jou had ontfermd, dan was je ziel nu nog steeds gegijzeld.

Haal eerst je papiertje maar en kom dan later nog eens praten.’

‘Maar ik mis nog steeds een kleine tweehonderdduizend zielen en veertien goden. Waar zijn die allemaal gebleven?’

‘Je weet nu, hoe die sterrengroep eruit ziet. Ik zal je een hint geven.

Het is aan de andere kant van onze Melkweg, net achter de kern, maar je moet helemaal buitenom via de Grote Magelhaense Wolk, want er is daar wel het een en ander gebeurd. Hier heb je een vakantiepasje.

Veel succes.’

Helion ging op pad, met het pasje op zak.

Voorbij de Grote Magelhaense Wolk kwam hij de ene na de andere barricade tegen.

Vierdimensionale rood-witte linten en borden met opschriften als:

‘Werk in uitvoering. Zwaartekrachthelm verplicht.’

‘Pas op! Rondzwerende zwarte gaten!’

‘Pas op! Gevaarlijke ruimte-tijd-distorsie!’

‘Indien gevangen in tijdslus, rode alarmknop drukken.’

‘Toegang alleen voor hogere goden. Toets hier pincode.’

Hier werd Helion helemaal niets wijzer van. Hij ging terug naar de kosmische bibliotheek en leverde het pasje weer in. Helion zweefde naar zijn smaakvol ingerichte planetoïde, waar hij al die tijd ongestoord had gestudeerd. Het hemellichaam had een doorsnee van vijf kilometer, met een berg van vijf kilometer hoog. Van opzij gezien, had het de vorm van het muntje, dat hij in zijn droom aan Zonnenkind had gegeven. In een weemoedige stemming transponeerde hij zijn synthesizer, programmeerde de boventonenspectra en de aanslag van alle Šolamese belletjes, harpen en blaasinstrumenten en van het Šolámorgel. Hij improviseerde een concert in drie delen voor orgel en orkest en noemde het ‘Heimwee naar Šolám’. Hij legde er heel zijn hart en de Šolamese natuur in. Tevens speelde hij alle composities uit het boek. Ook dieren- en andere natuurgeluiden en nog veel meer. Hij nam alles op een cd op en stak die in zijn zak. ‘Je weet maar nooit, hoe die nog eens van pas kan komen.’ Hij zou hem in ieder geval naar het feest meenemen.

Helion verlangde intens terug naar dat warme nest. En vooral naar zijn Khárwlan, het mooiste en liefste mensenkind, dat hij ooit had ontmoet. Naar hereniging, na miljoenen jaren, van beide harpisten, die elke snaar van elkaars ziel in hemelse extase wisten te beroeren. Wat kan een onsterfelijke ziel, met zo’n hoge graad van kosmisch bewustzijn, zich soms toch machteloos voelen! Helion had een terug-bij-af-ervaring, zoals hij in geen drie miljoen jaar had gekend.

De vorige keer was tijdens zijn laatste sterfelijke leven op Aarde. Toen was het een bijna-verdoemd-ervaring, maar verdoemenis zat er nu natuurlijk niet meer in. Helion had wel het gevoel, in de hemel te zijn, de hemel die hij ongetwijfeld had verdiend door zijn toewijding met hart en ziel aan het welzijn van ieder wezen in de Kosmos. Maar het leek wel, of die hemel voor hem als een hel aanvoelde, omdat juist datgene aan zijn onuitsprekelijke rijkdommen en geluk ontbrak, wat voor hem de meeste waarde had. Nu had hij met dit persoonlijke gemis misschien wel eeuwig kunnen leren leven. Maar er waren nog altijd veertien lagere goden, de hemel moge weten waar. En nog minstens 171.514 zielen van stervelingen. Waren die zielen over het hele Universum verspreid? Werden ze ergens gezamenlijk vastgehouden? En wat was er gebeurd met al diegenen, die niet op Šolám konden worden geboren?

En met het doodgeboren kindje Amantis? Patrion zou het moeten weten, maar die zweeg in alle talen, ook in godentaal.

Het was een zij-zijn-groot-en-ik-is-klein-ervaring. Om puur bureaucratische redenen, had een stel hogere goden de andere kant op gekeken, terwijl een prachtige, vreedzame beschaving werd uitgeroeid.

Beste lezer, we laten Helion even alleen met zijn gruwelijke herinneringen. Als die aanval niet had plaatsgevonden, dan was Zonnenkind honderdnegentig jaar geworden. Dan had hij meegemaakt, dat zijn volk was uitgegroeid tot boven de zes miljard zielen! Toen al, vierhonderd jaar na de schepping, hadden ze moeten uitzien naar andere planeten of de voortplanting inperken. Na zijn dood was Zonnenkind – en die enkele tienduizenden andere overledenen – als geest getuige van de vernietiging van Šolám.

Hierbij moeten 150.000 doden zijn gevallen. Waren zij meteen dood?

Of zou hun semi-onsterfelijkheid hun toen tot last zijn geweest?

Zou de koningsgroep persoonlijk zijn vermoord? Om euthanasie van de rest van het volk te verhinderen? Hoeveel dagen heeft het volk geleden?

Misschien wel tot hun biologische klok was uitgetikt, dus voor sommigen meer dan honderd jaar? Wat voor vergeefse wanhoopssdaden zouden zij bij zichzelf en anderen hebben verricht om hun leven te verkorten? Wellicht was Šolám met atoombommen in brand geschoten, uit zijn baan gestoten, de as stilgezet en de dampkring door gassen uit op hol geslagen vulkanen verduisterd, zodat het volk niet meer kon tellen, hoeveel dagen zij nog hadden te gaan. Zonnenkind, wiens nektrauma nauwelijks pijn had gedaan, was wellicht toeschouwer bij het sterven van allen, die hij zo innig had liefgehad. Maar ze konden zijn geest niet waarnemen, omdat hun hogere chakra's waren afgesloten. Hij moet de pijn, de angst en de wanhoop op hun gezichten hebben gezien.

Als dat waar was, dan zouden meer zielen zich Šolám als de hel, dan als paradijs herinneren.

Verslagen keek Helion naar het zwarte uitspaniel met lichtpuntjes.

Hij bleef daar maar zitten, aan de voet van de berg op zijn planetoïde.

Toen was het, alsof hij een stem in zich voelde:

‘Wie heeft onze planeet verwoest?’

‘Een stem? Een engel kan toch niet schizofreen worden?’

Toen was het een tijdje stil. Maar dan begon het weer:

‘Wie heeft onze planeet verwoest? Wil jij onze koning zijn?’

Helion was met stomheid geslagen. Hij wist wel zoveel van de menselijke en de goddelijke geest om te weten dat het echt de stemmen van zijn volk waren. Maar waarvandaan? Alle technieken, die hij had geleerd en nota bene zelf tijdens zijn stage intragalactische telepathie had ontwikkeld, leken nu niet te werken.

Er kwamen nu nog meer stemmen, die door elkaar heen liepen:

‘Wie heeft... heeft onze... koning zijn?... planeet verwoest?...

Wil je... planeet... koning zijn?... Wie heeft... koning zijn?... onze planeet... Wie heeft...’ En zo ging het maar door, tot het een mompelend, fluisterend, kwetterend koor van 171.514 stemmen was, maar niet als een eenheid. Ze liepen nog steeds door elkaar.

Helion stond op en deed zijn witte kleed uit. Toen transformeerde hij tot Zonnenkind. Aan zijn ogen hoefde hij nauwelijks iets te veranderen.

Naakt liep hij de berg op, strekte zijn armen wijd omhoog en liet goudgeel licht het Universum in stralen.

‘Mijn lieve, allerliefste schatjes. Ik ben Zonnenkind, jullie prins. Kom in mijn armen. Ik doe voor jullie, wat je ook maar wilt. Ik ben bereid om jullie koning te zijn. Niet voor de macht, want daar houd ik nog steeds niet van. Ik kan van de hoogste rots springen of uit een vliegtuig of van planeet tot planeet zweven, maar op een troon heb ik hoogtevrees. Ik leef nog liever als muhlot bij jullie, dan dat ik een hogere god word. Ik houd van jullie met heel mijn wezen, want ik ken jullie allemaal persoonlijk. Als jullie me kunnen horen, antwoord dan alsjeblieft. Vrienden voor eeuwig!’

Hoe lang Zonnenkind ook wachtte, er kwam geen antwoord.

Ergen nog, alle stemmen waren ineens weg. Het was ijsig stil geworden. Het uitspanseel bleef pikzwart, met lichte puntjes.

‘Er wordt hier een spelletje met mij gespeeld!’

Hij liep van de berg af, transformeerde terug tot volwassen engel en deed zijn witte kleed weer aan. Hij voelde zich op en top Zonnenkind, anthropoideus albarans in hart en nieren. Al had hij maar negentig jaar zo geleefd, negen met alles erop en eraan en tachtig jaar als wrak, terwijl de rest van het volk, op een handjevol na, als zombies rondliep.

Dat was niets vergeleken bij die miljoenen jaren als homo sapiens.

Nu kende hij de halve Melkweg. Hij had werelden helpen scheppen.

Zijn kennis en macht breidden zich alsmaar uit.

Het halve Universum lag nu aan zijn voeten.

Een ontwikkeling van miljoenen jaren was in hem gekristalliseerd. Niets ontbrak hem, behalve dat ene. Het liefst zou hij weer als dat negenjarige prinsje op dat zonnenbed liggen, maar dan zonder die kosmische aanval, en de draad weer oppakken, met zijn hele volk. Maar hij voelde de moeilijkheid van zijn liefste wens. Hij had nog de vreedzame zachtheid van een Zonnenkind, geïntegreerd met de scherpe assertiviteit van een Aardkind.

En dat laatste zou hij nu gaan gebruiken! Hij had al zoveel gevoelens doorstaan, waar hij al miljoenen jaren boven stond. De onweerstaanbare aantrekkingskracht tot zijn volk, waarvan de schoonheid en de lieflijkheid met geen pen te beschrijven zijn. Intens verdriet. En laaiende woede. Zonnenkind 's ogen schoten alle kleuren vuur, die bestonden of zouden moeten worden uitgevonden. 'Ik pik het niet langer. Dit zijn misdaden tegen de Kosmos. Jullie moesten zonodig wit-zwart spelen. Vandaag speel ik met zwart! En je zult nog verliezen ook!'

Zonnenkind gooide zijn witte kleed op de grond en liep naakt als volwassen engel de berg weer op. Liefst had hij gedaan, zoals die Egyptische god, maar dat vond hij te afgezaagd. Hij deed zijn eigen act, in zijn eigen multifunctionele houding. Hij strekte zijn armen wijd omhoog en bulderde huilend van woede door de Kosmos: 'Hier ben ik dan. Ik ben die ik ben! Ik sta hier. Ik kan niet anders en ik wil niet anders. Ik ben Zonnenkind, niemand meer of minder! Neem desnoods alles af, wat ik in deze miljoenen jaren heb verworven. Al haal je mijn hele onsterfelijke lichaam uit elkaar. Jullie kunnen mijn ogen uitsteken, maar de beelden die ik heb gezien, krijgen jullie er nooit meer uit. Jullie kunnen mijn benen eraf schieten of mij weer vanaf mijn nek verlammen, maar waar ik allemaal ben geweest, kunnen mijn voetstappen niet worden uitgewist. Mijn volk heeft blijkbaar nooit mogen bestaan. Al blus je al onze zielen uit, ons karma staat voor altijd in het collectieve bewustzijn gegrift. Ook al hadden wij nooit geleefd, maar had het minste dier van een volk als het onze gedroomd, dan stond dat beeld in het hologram van het eeuwige en oneindige hier en nu, ingebrand in elk atoom van de Kosmos. Niemand kan nu meer om ons heen!'

Toen legde hij alle kracht in zijn stem en besloot in het Nederlands:
'Jullie kunnen het dak op, met je hemelse koninkrijken en je met wit
goud geplaveide straten!!
...!!!!'

Helions slotwoord is niet voor herhaling vatbaar, maar het was zeker
niet in het Latijn. Het was ijsig stil. Het uitspansel was nog even zwart.
Zonnenkind stond naakt, met zijn armen wijd omhoog.
Nu leek hij meer een muflot op zijn rug, met zijn kwetsbare hals naar de
vijand gekeerd om zich over te geven.

Beschaamd liep hij de berg af en deed zijn kleed weer aan.
'Zo werkt het dus niet. Dat had ik moeten weten.'
Inderdaad, forceren helpt niet. Zonnenkind beseft nu, dat de hoogste
prijs, die je voor je hartenwensen betaalt, niet bestaat uit het opofferen
van je leven, maar uit geduld. Engelengeduld, het hoofdvak voor alle
studies in het Hiernamaals. Vertrouwen in de Alomtegenwoordige, die
al je wensen heeft vervuld, nog voor ze bij je opkomen. Hoeveel geduld
het ook mocht kosten, dit volk was wat voor offer volledig waard.
'Sorry,' snikte Zonnenkind zachtjes.
Hij kreeg een hevige en opluchtende huilbui.
Daarna was het lange tijd stil.
Ook Zonnenkind was nu tot rust gekomen.

Toen klonk er een stem door de Kosmos:
'Wat je zojuist allemaal hebt doorstaan, was examenstof.
Althans voor jou. Je bent geslaagd.'

55. Het afstuderen

Met vele anderen was Zonnenkind aan de kosmische universiteit afgestudeerd. Met mooie cijfers: een negen voor praktische theologie en een acht voor engelengeduld. Op de receptie kwam ook Filion naar hem toe om hem te feliciteren, met zijn champagneglas nog in zijn hand. Lachend hief hij zijn wijsvinger op: ‘Dat mag eigenlijk helemaal niet, net op het laatst je naam veranderen. Daar had je bij sollicitaties veel problemen mee kunnen krijgen. Je diploma lag al voorgedrukt klaar. Ik heb het nog bij de administratie voor je kunnen regelen, omdat jouw oude en jouw nieuwe naam zoveel op elkaar lijken. Bovendien kent iedereen je nu wel na al dat geschreeuw. Prachtig vond ik het, die terug-bij-af-ervaring! Pas als je zo iets doorstaat, heb je echt geleefd. Zou Job niet een paar maal tot tien hebben moeten tellen? Denk je, dat Jakob “Dank je wel” zei, toen die engel zijn heup uit de kom ramde? En hoe denk je, dat ik me voelde, in dezelfde houding als jij, maar dan met mijn handen en voeten vastgespijkerd? Ik heb me gelukkig nog kunnen inhouden, al was de verleiding groot. Maar wat jij daar allemaal hebt staan uitkramen...’

Als laatste kwam Astaron, die sinds kort weer Astion heette. Na eeuwen hel en individuele psychotherapie, hadden de werkgroep dramatherapie en de Kosmische Reclassering zich over hem ontfermd. Miljoenen jaren kostte het om zich met zijn slachtoffers te verzoenen. Hij was nu in onderhandeling met Patron over herkansing op Terron-2, die voor bewoning in gereedheid werd gebracht. Helion en Astion omhelsden elkaar allerhartelijkst. ‘Zullen we alvast in de zaal gaan zitten voor het grote afscheidsstuk? Dan kunnen we bijpraten.’

Astion huilde: ‘Ik ben zo zielsgelukkig, Zonnenkind. Ik heb een zware tijd achter de rug. Maar dit is zo’n dankbaar werk. Al die ontroerende vergeving. Ik heb zo’n band met die mensen gekregen. Het is nu écht mijn volk, maar op een andere manier, dan ik mij op Splendion had voorgesteld. Als ik alles van tevoren had geweten, had ik de grote Toneelschrijver precies dezelfde rol gevraagd, want deze staat mij op het lijf geschreven. Zie je die geesten in die loge? Ze komen van Splendion. Die ene is als Astion-2 gekozen. Die jongen krijgt het knap moeilijk, maar ik ben niet bang voor hem. Straks zal ik alles vergeten. Dan word ik als sterveling op Terron-2 geboren.

En dan... Maar wat ga jij eigenlijk doen, Zonnenkind? Heb je al ergens gesolliciteerd of je voor een beroepscursus laten inschrijven?’

‘Ik heb nog helemaal niets. Er is zoveel, dat ik nu nog steeds niet weet. Zoveel dingen, die allang hadden moeten zijn geregeld. Ze zijn me daarboven vast vergeten. Maar ik wacht rustig af. Misschien heeft de grote Toneelschrijver straks toch nog iets voor mij in petto.’

Miljoenen stroomden de grote toneelzaal binnen en namen hun zitplaatsen in. Het grote licht werd gedimd.

‘Goed, dat we zo vroeg zijn. Nu zitten we bijna vooraan.’

De werkgroep dramatherapie had eeuwen aan dit stuk gewerkt. Het heette ‘De Oercycli’. Er traden oerdemonen op, die na miljoenen jaren penitentie en na afloop van deze opvoering, vergeving voor hun kosmische misdaden kregen. Het was een drama met film en virtual reality in zeven dimensies, waarbij het publiek geheel werd betrokken. In de grote kosmische evolutie verscheen het eerste menselijke bewustzijn in hogere diersoorten. Hele oerlevens werden nagespeeld, met kosmische intriges, oorlogen, slorpande zwarte gaten, supernova’s en uiteenspattende planeten. Wat Zonnenkind erg aansprak, was het leven op de oerplaneet Humanistos, met de broedertwisten tussen de vreedzame Eirenistos en zijn jongere, ambitieuze broeder Polemistos. Wereld na wereld ging voorbij. Zielen ontwikkelden zich in millennia. Planeten transformeerden tot schitterende oorden van goden en engelen. Het stuk eindigde bij de grote kosmische oorlog op Splendion.

Het doek ging nog eenmaal op. De spelers stonden hand in hand en bogen naar het uitgelaten publiek. Zij deden hun maskers en schmink af. Het publiek drong naar voren om ze voor hun presentatie te bedanken.

Zonnenkind rende het podium op, vlak voor een speler, die grote moeite had om uit zijn glansrol te komen.

De verwoester van de planeet Šolám.

Het was het meest duivelse wezen, dat hij ooit had ontmoet.

Met een zwarte puntbaard en ogen, die van kosmische woede fonkelden. Zonnenkind keek nog eens goed.

Hij was helemaal niet geschminkt! Zo is hij echt!

Wat, een homo sapiens? Toen al?

En dat niet alleen. Dit is..., dit is... Maar dan was hijzelf...

‘Polemistos, mijn jongere broeder, wat was jij goed!’
 ‘Ik kon niet anders, Eirenistos. Ik dacht, dat het allemaal echt was.
 Kom, Zonnenkind, we gaan onze hereniging vieren.
 Ziehier de nieuwste delicatessen. Lavendelijs met wilde honingwijn.
 En achter in die loge staan een liefallig dametje en haar volk te popelen
 om zich bij ons te voegen. Een tuinfeest misschien?
 Maar dat niet alleen. Immers, nieuwe uitdagingen wachten ons reeds.
 Want er is altijd méér...’

***** BEGIN *****

Wat er momenteel werkelijk speelt – uitbreiding

Dit deel *Hiernamaals* berust grotendeels op mijn fantasie, hoewel...?
 Sinds ongeveer 1970 krijgen we steeds meer te maken met zogenaamde
 nieuwtijds kinderen. De meeste zijn ondertussen volwassen geworden.
 Er bestaan systemen van wel honderden soorten nieuwtijds kinderen.
 Onderstaand dimensiebewustzijnsschema is voor mijn verantwoording.
 De genoemde jaartallen geven slechts geboortegolven aan.

Vanaf	Dim	Generatie	Bijzonderheden
Schepping	3D	Gewone mens	Oude Aarde
1970 ?	4D	Indigokind	Vorige levens, intuïtie
1998 ?	5D	Zonnenkind	Verbondenheid
2000 ?	6D	Kristalkind	Sacrale geometrie, morfogenese
2000 ?	7D	Sterrenkind	Intragalactische telepathie
2000 ?	8D	?????	Orion, Galactische Federatie
2003 ?	9D	Kristalsterrenkind	Melkweg, integratie, compassie
?????	10D	?????	Andromeda-melkweg
?????	13D	?????	Ons hele Universum

Ik heb gekozen voor 9D – allesomvattende integratie met compassie.
 Hoe alles uitpakt – als deze kinderen volwassen zijn – is een verrassing.
 Ik heb trouwens in dromen al enkele ontmoetingen met Dànjwi gehad.
 Dus ook Andromeda is stand-by voor de transformatie van onze Aarde.
 Verder heb ik andere Zonnenkinderen ontmoet, maar we kunnen er nog
 weinig mee. In elk geval hoeven we niet tot het hiernamaals te wachten.
 Het heilige fotoalbum – mijn holografische, kosmische geheugen –
 heb ik ook al in bezit. En dat multimedieagebeuren wordt steeds scherper.

Werelden gaan open

56. Mijn eigen toekomst

Zoals beschreven in **Hiernamaals** zal het mij niet gauw overkomen.
De kennis, die ik in dit leven heb, laat ik me niet meer afpakken.
Zoals priesters in de oudheid zichzelf de opdracht gaven om zich dingen in volgende levens te herinneren, tref ik voorbereidingen, voor het geval ik nog eens sterf. Net als Hans en Grietje. Alleen leg ik geen kruimels, maar steentjes. Die pikken de vogels niet op. Als in het doolhofpaleis te Knossos, span ik een rode draad door mijn levens, ook toekomstige.
De voornaamste draden zijn die van het hier en nu.
De gouden draad naar mijn eeuwige zelf.
De witte draad naar God.
Kosmische reset kan verfrissend zijn:
CONTROL-ALT-DELETE.
‘Game over – play a new game?’

Een mogelijk toekomstig leven – Shirley

Ziehier mijn nieuwste creatie en alter-ego – Shirley.
Over een paar eeuwen word ik in Zuid-Engeland geboren, een idyllische landschap met Aquariussfeer. Ik kies mijn ouders en fluister ze als geest mijn naam in. Ik heb er vrede mee, als ze het slecht verstaan en er Cheryll of Sharon van maken. Ik zal een mooi, lief, gezond, intelligent, ontwaakt meisje zijn. Word ik per ongeluk een jongetje, dan word ik extra slim om mijzelf te herkennen. Ik zal in ieder geval waarmaken, wat mij in mijn huidige leven niet is gelukt.

Lieve Shirley. Als deze estafetteloper de finish niet haalt, dan draagt hij de fakkel van de eeuwige Zon aan jou over. Ik blijf op topsnelheid lopen en zorg dat het vuur blijft branden. Mocht ik toch de finish halen, dan hoef jij niet geboren te worden. Versmelt dan helemaal met mij.
Word je geboren, dan zul je trouwen en in liefde met je gezin opgroeien. Je getuigt van je gelukkige jeugd en je sticht communes.
Lieve!ing, ik gun jou dit geluk met heel mijn wezen. De prijs is van tevoren betaald, door mij, dus door jezelf. Je krijgt dit boek in handen. Mocht het niet in het Engels worden vertaald, dan is dat geen ramp, want je bent slim genoeg voor een spoedcursus Nederlands.
Je weet, wie en wat je bent. Jij bent Zonnenkind. In jouw taal: Sunny. Heb je dat muntje nog teruggevonden? Dat muntje met het puntje.
‘A coin wizza poin.’

Lieveling, ik blijf van je dromen.
Ik ben bereid om voor jou te sterven, zodat jij kunt worden geboren.
Bouw met je commune een stukje Šolám na – Bronsgroene Veld.
‘Stati Khanturya.’ Noem je leefgemeenschap ook zo. Spreek die naam goed uit, met heldere áá’s zoals in het Nederlands of in het Italiaans.
Melodisch, maar dat kunnen jullie Britten goed.
Als Chinezen ‘Huis ten Bosch’ kunnen nabouwen en uitspreken,
dan kunnen jullie dat ook met ‘Stati Khanturya’.
Aurorianen brengen kleurige, geurige rietpluimen en muŕlots van Amantis over.
Verder zal het wel lukken met plaatselijke materialen.
Het klimaat verandert, zodat jullie buiten naakt in elkaars armen slapen.
Leer ook harp spelen.
Keltische harp, want die lijkt het meest op de Šolamese altharp.
Het lijkt wel, of ik jou nu de wet voorschrijf, maar dat valt best mee.
Alles is jouw eigen keuze, want jij bent ‘ik’ en ik ben ‘jij’.
Ik zal daarom verder ‘ik’ zeggen, want ik ben dichterbij dan je denkt.
Ik dartel als een blij negenjarig meisje over de velden, met een zwerm vlinders en bijen om mij heen. Met iedereen deel ik geluk en liefde...

Is er soms iemand in de zaal, die na dit alles nog behoefte heeft aan hemelse koninkrijken en met wit goud geplaveide straten?
Dat kan hoor, want die bestaan echt. Er hangt wel een prijskaartje aan!
Wat kost zoiets ook alweer?...

Voor ik op onze thuisplaneet rondhuppelde, was ik al Zonnenkind.
Mijn overige levens zie ik meer als toneelrollen of stage lopen.
Als Bwan-Hitür (Eirenistos), Qhalita Marvá-is, Helion, Echnaton,
Carolus, Martha, Benedictus, Monika Berlinski, Micha Beuger
(Ted Zolàr), Shirley, en al die anderen, dood, begraven en vergeten zijn,
dan is er nog altijd Zonnenkind, mijn eeuwige zelf.
Ik zou nooit voor altijd iemand anders willen zijn.
Al kauw ik in mijn huidige leven nooit op potloden of pennen.
En doe ik, om mij te concentreren, mijn ogen niet wijd open, maar dicht.

Hoe ben ik aan al die kosmische kennis gekomen?

Het meeste rechtstreeks uit het albewustzijn. Door integratie met mijn eeuwige zelf – Ted-2 – dus met God. Zonder een bepaalde methode. Gewoon tijdens gesprekken met anderen, die daar trouwens niets van merkten, kreeg ik dingen door. Honderden pagina's, compleet met woordenlijsten en grammatica van buitenaardse talen, landschappen, bewoners en culturen. Ik had korte tijd contact met onbelichaamden, die ik van andere planeten ken. Op goed geluk zond ik een liefdessignaal de Kosmos in. Duizenden lichtjaren verder werd dit opgevangen en met een bezoek beantwoord. In een flits herkennen wij elkaar. Een vreugdevol thuiskomen, te simpel voor woorden. Hun aanwezigheid voelde ik ook lichamelijk. We hadden telepathisch contact, zodat ik gemakkelijker herinneringen kreeg. Nu moet je niet denken, dat ik zomaar kon opvragen wat ik wilde. Hoe vaak ben ik tijdens inloggen op Kosmonet niet gestuit op 'Access denied'! Zo heeft het maanden gekost om achter de naam Khárwlân en de betekenis te komen. Via de aardse hint Carola kwam ik via Karma en Kharman tot de werkelijke naam. Dergelijke worstelingen leiden vaak tot diepere inzichten. Achter elk woord gaan dan complete werelden open. Verder is het niet de bedoeling, dat ik alles in mijn eentje doe. Profeet zijn, doen we met ons allen. Dit boek levert ongetwijfeld nog meer puzzelstukjes op.

Slotwoord van Zonnenkind

Dank aan allen, voor jullie liefde en kennis.
Dank aan allen, die mijn tweede en derde oog hielpen openen.
Dank aan allen, die aan dit boek hebben bijgedragen.
Wij konden op Šolám geen rood zien, maar wel UV-A.
Wat aardmensen en Zonnenkinderen gemeen hebben,
is nog de hele regenboog, van oranje tot violet.
Beide volken kunnen bijna alle muziek horen.
Laten we op deze overlappende terreinen samenwerken.
Het gaat immers om de totale verbroedering van de Kosmos.
Eens ziet ieder oog alle kleuren van het eeuwige licht.
Eens hoort elk oor alle tonen van onze hartensnaren.
Eens komen wij elkaar weer tegen, in eenheid en liefde.
Veel moois en liefs. Vrienden voor eeuwig! Hám nahyó!

Micha Beuger / Ted Zolàr / Zonnenkind

Lila Lelie Cluster – Anura – Eenheid – Elektronische tekening Micha Beuger

57. De Intergalactische Mens

Dit boek had ik oorspronkelijk vooral bedoeld als een grotendeels op fantasie berustende roman, tevens om mijzelf via deze creatie te uiten. Het blijkt steeds meer op werkelijkheid te berusten en voor sommigen een waardevolle ondersteuning bij hun ascentie tijdens de in gang zijnde transformatie van onze Aarde tot paradijsplaneet – fysieke 5D-wereld. Sinds mijn regressiesessie bij Pieter Langedijk (1931 – 2011) in 1985, hebben zowel wetenschappelijke ontdekkingen als ontwikkelingen in de spirituele wereld, talloze bevestigingen van mijn hypothesen opgeleverd. Steeds meer puzzelstukjes vallen op hun plaats tot een zinvol geheel. Overall zit een weloordacht plan achter. Ook achter mijn huidige leven. Na veel heimwee in het begin, ben ik nu dolblij met mijn aardse missies. En hierin sta ik niet alleen. Wij blijken een intergalactisch team te zijn. Hieronder een overzicht.

Hedendaagse mensen met levenservaring op andere planeten

De Mormonen spreken over het Voorbestaan, een leven vóór dit leven. Maar dan zonder fysiek lichaam, in het hemelse gezin van Vader en Moeder God. Zo erkennen Mormonen het fenomeen buitenaards leven. Mijn herbeleving bij Pieter Langedijk, betrof overduidelijk een fysiek leven op een andere planeet dan onze Aarde. Latere ontwikkelingen leerden mij, dat deze planeet zich op omstreeks 35.000 lichtjaar afstand bevindt en dateerden dat leven op ongeveer 3,5 miljoen jaar geleden. Toen was ik geen homo sapiens, maar een nieuw gecreëerde humanoïde met genetisch materiaal van een primate / aapachtige / bonobo / lemuur.

Ook op andere planeten en planetenstelsels leven mensen zoals wij

Dat bestaan was niet mijn eerste buitenaardse leven. Later ontdekte ik, dat ik daarvóór op een andere planeet in datzelfde stelsel had geleefd. Als een man en zoals niet te onderscheiden van de mens op Aarde.

Zelfs in andere melkwegstelsels leven mensen zoals wij

Op mijn paradijsplaneet was ik dus geen mens, maar een aapachtige. Onze onsterfelijke schepper goden waren wel degelijk homo sapiens.

Dankzij een droom op 15 maart 2000 kwam ik te weten, dat zij afkomstig zijn van een ander melkwegstelsel, dat onze Melkweg zowel qua eenheid als qua technologie, miljoenen jaren vooruit is. Pas jaren later leerde ik, dat dit ons naburige Andromeda melkwegstelsel betreft.

Recente ontdekkingen over het Andromeda melkwegstelsel

Tot circa 2012 meenden wetenschappers, dat onze Melkweg en die van Andromeda ongeveer even groot waren. En dat beide stelsels weliswaar naar elkaar toe bewogen, maar wellicht zonder elkaar ooit te raken. Volgens recent verkregen gegevens, is de diameter van Andromeda ruim twee keer zo breed als die van onze Melkweg. En komen beide stelsels over circa 4 miljard jaar in botsing. Verder is sprake van een duidelijk omschreven groepje lokale melkwegstelsel, ons zogenaamde Cluster. Daarin centraal Andromeda, met aan de ene kant onze Melkweg en aan de andere kant en dichterbij, het kleinere Driehoeknevel melkwegstelsel. Behalve deze drie spiraalvormige melkwegstelsels, telt ons Cluster nog enkele tientallen veel kleinere sterrenstelsels. Over circa 6 miljard jaar lijkt ons Cluster tot één enorm eivormig melkwegstelsel te versmelten.

Intergalactische kwesties en spiritualiteit

Tot 2012 repten lichtwerkers amper over andere melkwegstelsels. Wel werd toenemend aanvaard, dat de huidige Aardse homo sapiens biologisch afstamt van Plejadische mensen. En dat vele duizenden jaren geleden, onze Aarde werd gekoloniseerd vanuit de regio Plejaden. Drie planetenstelsels in onze regio Orion van onze Melkweg, waar werd beschreven, dat de mens voorkomt, zijn de Andromeda Sterrenstaat in het sterrenbeeld Andromeda, een planetenstelsel achter de Plejaden en ons eigen planetenstelsel. Controversieel zijn de beweringen, dat de aardse mens afkomstig is van het Vega-Lyra stelsel. Voor zover mij bekend, hebben wij nog nooit channelings vanuit dat gebied ontvangen. Ik vermoed, dat de mens aldaar is verdwenen en/of dat die toenmalige mensen op Aarde zijn uitgestorven. Wellicht als enige, noemde Micha Beuger als vierde, het centraal galactische Albaran Zevenster Stelsel, dat via onze huidige technologie niet waarneembaar is.

Kolonisaties vanuit het Andromeda melkwegstelsel

Eveneens revolutionair is Micha's hypothese, dat al deze locaties met homo sapiens, oorspronkelijk kolonies zijn van Andromeda mensen. Pas in 2014 verschenen er channelings met de uitspraak, dat de mens in vele melkwegstelsels van ons Universum voorkomt en dat Aarde gaat samenwerken met duizenden melkwegstelsels. Ons Virgo Supercluster? Vanaf ongeveer 2012 verschijnen er gechannelde berichten vanuit het Andromeda melkwegstelsel en ontmoet Micha mensen, die beseffen, dat zij op Aarde vanuit Andromeda zijn geïncarneerd.

Ook Micha Beuger blijkt oorspronkelijk een Andromedaan te zijn

Pas in juli 2013 kreeg Micha herbelevingen, waardoor hij herontdekte, dat ook hij van oorsprong een Andromedaan is. Hij leefde met zijn oudere broer Dànjwi in ons lichtuniversum On. Dànjwi vertrok als eerste naar ons schaduwuniversum Nebadon en wel naar het Andromeda melkwegstelsel, waarover hij enthousiast terug rapporteerde. Zijn jonge broer volgde en doorliep er een uitgebreide serie incarnaties. Die bleek 7 miljoen jaar terug te zijn gestart, wat Micha toen ontdekte. In een flits bleek zijn ziel ongeveer twee keer zo oud te zijn en van ruim zestig keer zo ver afkomstig, voor zover tijd en ruimte reële zaken zijn. Micha herbeleefde, hoe zijn ziel op de hoofdzetelplaneet Kharliskwa in het paradijselijke moerasgebied liefkozend werd verwelkomd door de lila elfen – mensgroot en met libellenvleugels. In de warme bubbelerende bronnen werd meerstemmig zijn nieuwe naam Elrin – godskind ofwel incarnerende leerling schepper van paradijzen – toegezongen. Elrin leidde in Andromeda vele levens, als homo sapiens, mannelijk en vrouwelijk, maar ook andere levensvormen, onder andere als bruine elf. Hij werd daar uitvoerig opgeleid voor zijn missies in onze Melkweg. Compleet met een brevet als ruimtevaartpiloot.

Kenmerken van het Andromeda melkwegstelsel en hun bewoners

Voor zover mij bekend, heeft in dat stelsel nog nooit oorlog geheerst. De dualiteit is daar lang niet zo extreem als in onze Melkweg. Ook is daar veel minder scheiding tussen verschillende rijken, leven en dood. Verder gaan spiritualiteit en technologie daar vloeiender in elkaar over. De meeste werelden zijn daar fysiek 5D of verder, een minderheid 4D. Andromedanen zijn volwassen, nuchter en geduldig, maar ook speels, onvoorwaardelijk liefdevol en gelijkwaardig ingesteld.

Kolonisaties vanuit het Andromeda melkwegstelsel

Alle drie de spiraalstelsels van ons Cluster hebben, mede via evolutie, vele levensvormen voortgebracht. Maar homo sapiens verscheen het eerst in Andromeda en werd van daaruit naar onze Melkweg gebracht, evenals diverse andere levensvormen, waaronder bruine elfen.

Andromedaanse kolonisten verlieten deze koloniën, zodra hun bewoners zelfstandig genoeg waren. Pas na lange tijd – soms miljoenen jaren – werden zij bezocht, met het vrijblijvende verzoek tot samenwerking. En tevens het voorstel om ze te ondersteunen bij verdere ontwikkeling. Op spiritueel of technologisch gebied. Of beide.

De Andromedaanse retourmissie in het Albaran Zevenster Stelsel

Een Andromedaanse groep keerde 3,5 miljoen jaar geleden terug naar hun drie voormalige mensenkoloniën in het Albaran Zevenster Stelsel. Alle drie de mensheden stemde blij in met het voorstel tot assistentie bij ascentie van 4D naar 5D. Deze ascentie zou geschieden via incarnatie in een nieuw te creëren humanoïde levensvorm op tot dan toe onbewoonde planeten. De eveneens bezochte Aurorianen toonden meer interesse in technologische uitwisselingen. De tegelijk geraadpleegde groene en oranje reptielwezens wezen elke vorm van samenwerking van de hand. De Galactische Federatie – 4,5 miljoen jaar terug opgericht met als voorname initiatiefnemer en eerste voorzitter Sirius, maar in die tijd onder het nogal bureaucratische voorzitterschap van Orion – stemde in, zij het onder welhaast onredelijke voorwaarden. Het bestuur stond toen uiterst sceptisch ten opzichte van 5D en intergalactische samenwerking. De mensen en de Aurorianen waren al lid van de Federatie, die toen haar handen vol had met het bestrijden van de groene reptielwezens, die de omgeving terroriseerden met hun verwoestende interplanetaire oorlogen. Van de nieuwe aapachtige humanoïde levensvorm, moest de staart genetisch weg worden gemanipuleerd, immers reptielen hadden staarten. Deze modificatie ging tevens ten koste van het onderste chakra, hetgeen roodblindheid en lage tonendoofheid tot gevolg had. Ook hadden de nieuwe paradijsplaneten geen recht op bescherming door de Federatie. Andromedanen en hun ruimteschepen zijn per definitie onbewapend. Zodoende waren hun creaties vogelvrij voor aanvallen van buitenaf.

Alle paradijswerelden – behalve Amantis met slechts planten en dieren – werden dan ook binnen een paar eeuwen uitgeroeid. De Andromedanen werden verdreven, met achterlating van hun meeste ruimteschepen voor de Aurorianen, die werden aangesteld als de plaatselijke bestuurders van de Federatie en sindsdien in koude oorlog leefden met de reptielwezens.

Sinds 2012 heerst in onze Melkweg meer vrede en samenwerking

Op 20 maart 2012 – lente equinox – werd de overkoepelende Lila Lelie Cluster Unie opgericht. Alle tientallen melkwegstelsels in ons Cluster – zelfs de piepkleine – kregen elk een eigen bestuur. De samenwerking met Andromeda, heeft onze Melkweg enorme doorbraken opgeleverd. Op 3 augustus 2012 traden alle groene en oranje reptielwezens toe tot de Galactische Federatie, zodat thans het hele Albaran Zevenster Stelsel lid is en intensief samenwerkt, onder andere bij wederopbouwprojecten. Op 21 december ascendeerde Kurâna – in plaats van de Aarde – tot 5D.

De mensheid wordt een intergalactische gemeenschap

Als onze Aarde eenmaal paradijselijk is geworden, is dit volstrekt uniek. In het Andromeda melkwegstelsel zijn de meeste werelden al miljoenen jaren fysiek paradijselijk. Maar geen enkele planeet aldaar is zo extreem gevarieerd als onze Aarde, met bovendien een ongekend heftige historie. Dat fysiek 5D – tot nu toe zeer zeldzaam in onze Melkweg – haalbaar is, bewijst Andromeda zonnenklaar. Dat aartsvijanden liefdevol kunnen samenwerken, blijkt uit het Albaran Zevenster Stelsel, waar momenteel de ene na de andere 4D wereld ascendeert tot 5D paradijs. Al onze in gang zijnde processen, hebben al eerder plaatsgevonden, maar deze haast onmogelijk complexe combinatie zeker nog niet. Van heinde en verre zijn ervaren zielen toegesneld, hetzij als hemelse steun, hetzij als incarnerend grondpersoneel, voor deze spannende transformatie. Zelfs nu nog heerst er een zeker taboe op de kreet **intergalactisch**. De aardse mensheid wordt immers een galactische gemeenschap? Zoals zelfs geponeerd in channelings vanuit onze huidige – opnieuw – voorzitter Sirius – te zijner tijd opgevolgd door planetenstelsel Aarde. Het heeft meerwaarde om na disclosure meteen **intergalactisch** te gaan. Dit maakt al onze processen veel trefzekerder, grondiger en sneller. Op onze eerste bijeenkomst **De intergalactische mens** december 2014, bleek, dat er al veel intergalactisch bewustzijn onder ons heerst.

Micha Beuger, 5 januari 2015